

உலக உயர் தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்

ஆக்கம்

நா.வை.குமார்வேந்தன்
(மகேந்திரராசா)

உலக உயர்தனிச் செம்மொழு செந்தமிழ்!

[நூல்களுக்கு வழங்கும் தொகை செலவல்ல முதலீடு]

ஆசிரியர் :

நா.வை.குமர்வேந்தன் (மகேந்திரராசா)

அன்புள்ள:

நா.வை.குமர்வேந்தன் (மகேந்திரராசா)

மின் கண்காணிப்பாளர், இலங்கை மின்சார அமைச்சு (இயல்).

நிழலூர், இலங்கைக் குமரத் தமிழ்ப்பணி மன்றம்.

64, வெற்றி(வெய்நதி)நகர், கிளிநொச்சி.

வெளியீடு :

இலங்கை குமரத் தமிழ்ப்பணி மன்றம்

உலக உயர்த்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

நூலடக்கம்:

நூலின் பெயர் : உலக உயர்த்தனிச்செம்மொழி செந்தமிழ்

ஆசிரியர் : நாவை குமரிவேந்தன் (மகேந்திரராசா)

வெளியீடு : குமரித்தமிழ்ப்பணிமன்றம்

இல.84, வெற்றி (வெயந்தி) நகர்,

கிளிநொச்சி,

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

முதற்பதிப்பு : மீனத்திங்கள் திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2046

(பங்குனி 2015)

தொலைபேசி : +94776203788

விலை : உருபா.250/-

Book Details

Book Title : Ulaka uyarthanich chemmozhi chenthamizh

Author : N.V.Kumariveanthan (Mahendrarajah)

Copy Right : Author

First Edition : Meenath Thinkal, Thiruvalluvar Aandu 2046

(March 2015)

Publication : Kumarith thamizh Pani Mantram

No.84, Jeyanthinagar, Kilinochchi.

Telephone : +94776203788

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை	- 05
1.0 தோற்றுவாய்	- 23
1.1.0 செவ்வியல் காலம்	- 24
1.2.0 தமிழ்மொழியின் நிறைவான சிறப்புக்கள், பண்புகள், தகுதிகள்	- 27
1.2.1 இந்திய மெய்யியல்கள்	- 30
1.2.2 தமிழ்ச் சொற் சிறப்பு	- 35
1.2.3 தமிழ்சொற்கள்	- 41
1.2.4 அறிவியற்சொற்கள்	- 46
1.3.0 இலக்கியவளம்	- 52
1.3.1 பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை	- 55
1.3.2 திருக்குறள்	- 64
1.4.0 இலக்கணவளம்	- 65
1.4.1 தொல்காப்பியம்	- 65
1.4.2 தொல்காப்பிய செய்யுளியல் கோட்பாட்டுச் சிறப்பு	- 67
1.4.3 பொருளிலக்கணமும் தொல்காப்பியமும்	- 71
1.4.4 ஐந்திணைப் பாகுபாடு தோன்றிய இடம்	- 74
1.4.5 மாந்தநூல் குமுகவியல்	- 80
1.4.6 தமிழர் இயங்கியல் நூல் தொல்காப்பியம்	- 83
1.5.0 பொருள் முதற்கோட்பாடு	- 88
1.5.1 ஐம்பூதக்கோட்பாடு	- 90
1.5.2. பொருள் பற்றிக்கூறும் தொல்காப்பியர்	- 93
2.00 கலைவளம்	- 100
2.1.0 கட்டடக்கலை	- 101
2.2.0 சிற்பக்கலை	- 102
2.3.0 மருத்துவவளம்	- 104
2.4.0 இசைமாண்பு	- 105
2.5.0 தமிழர் வானியல்	- 111
2.5.1 கணிய வானியல்	- 112
2.6.0 தமிழர் ஆண்டுமுறைகள்	- 114
2.7.0 ஞாலம் தழுவிய மொழி	- 115
இந்நூலுக்கு துணை நின்ற நூல்கள்	- 118

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

முன்னுரை

காலப் பழமையால் வரைப் பாய்ந்தது!

நாகரிகத்தின் நாய்நங் காலது

எம்மொழிக்கும் அது ஈடிணையற்ற

செம்மொழி! உலகச் சிந்தனைக்கெல்லாம்

ஊற்றாய்த் துலங்கும் உண்மையின் பைஞ்சுனை!

- பாவேந்தர்.

உலகில் வாழும் மக்களில் பத்துப் பேர் பேசுகின்ற பல்வேறு மொழிகளிற் தொடங்கி பலகோடி மக்கள் பேசுகின்ற பல்வேறு மொழிகள் வரை அவற்றின் அடிப்படையில் உயர்வான மொழியென்றோ, அல்லது தாழ்வான இழிந்த தமிழுக்கு சமற்கிருதவாணர் இட்ட தீட்டு மொழியென்றோ ஏற்றத் தாழ்வுகளில்லை. மொழியென்பது அம்மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களின் பருப்பொருள், பண்பாடு போன்ற தளங்களிற் திறம்பட செயற்படுத்தப்படுவதாயுள்ளது. தலைமுறை தலைமுறையாய் மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்தே வளம் பெறுகிறது. மக்களின் வளர்ச்சிக்கும் வழிசமைக்கிறது. புதிய சூழ்நிலைக் கேற்பவும் மொழி வளர்ச்சியும் மாற்றமும் பெறுகிறது. இப்புதிய சூழல் மக்களின் வாழ்வில் ஒரு பின்னடைவை ஏற்படுத்துமாயின் மொழியிலும் இதன் தாக்கம் பின்னடைவையும், தளர்ச்சியையும், தேய்வையும் ஏற்படுத்துகின்றது. ஒரு பழம்பெரும் மொழியில் பதிந்திருக்கும் சுவடுகளும் தடையங்களும் அம்மக்களின் பண்டைய வளர்ச்சியின் நிலையைக் காட்டும் பாறைப் படிவுகளாகும்.

தமிழ்மொழியின், தமிழனின் வரலாறு ஒரு வஞ்சிக்கப்பட்டுக் கைவிடப்பெற்ற குழந்தையென்று கூறுவதே மிகப் பொருத்தமுடையதாகும். யாரிந்தக் குழந்தையைப் பேணிப் பாதுகாத்திருக்க வேண்டுமோ அவர்களாலேயே கொடுமையாக வஞ்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் குழந்தை. உலகப் போலிமைகளுக்காக (சாதியம், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு) தம்மை சாக்கடையில் மூழ்கடித்து நிற்பவர்களால் வஞ்சிக்கப்படும் குழந்தை. பொதுவாக தமிழர்க்கு வரலாற்றறிவு, உணர்வு இல்லையென்றே மனங்கொள்கின்றனர் பலர். இது இன்றைய தமிழ்க் நா.வை.குமரிவேந்தன்

குமுகாயத்திற்கு ஏற்புடையதாயிருக்கலாம். ஆனால் இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட வாழ்ந்த தமிழியற் சான்றோர்கள் தமது இலக்கண (தொல்காப்பியம்), இலக்கியங்கள் (சங்க), காப்பியங்கள் ஊடாக வரலாற்றையும் வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். குறிப்பாக புதிற்றப்பத்து, புறநானூறு, செங்கோன் தரைச் செலவு, தகடுர் செலவு (யாத்திரை), பெரிய தொன்மம் (புராணம்), சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களில் பணிப்பெரும் பாறைப் பாளத்தை மறைத்து முனையை மட்டும் வெளிக்காட்டும் நீர்போல காட்டப்பட்டாலும் அதன் உள்ளே பலமடங்கு புதைந்து, மறைந்திருப்பதை புலப்படுத்துகின்றது. இப் புதையலைத் தோண்டியெடுத்து வெளிக்கொணர வேண்டியது துறைசார் வல்லுநர்களின் தலையாய கடமையாகும்.

மதுரை நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம், அதன் படிப்பகம் எரியூட்டிச் சாம்பலாக்கப்பட்டபோது பாண்டிய மன்னர் பற்றிய வரலாற்று நூலொன்று இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும் அதுவே பின் பல மாற்றங்களுடன் திருவிளையாடற் தொன்மம் (புராணம்) என ஆக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இந்த நூல்கள் வரலாறு, இலக்கிய, இலக்கணத்துடன் மட்டுமா? நிற்கின்றன. இல்லவே இல்லை. அவை பரந்து பட்ட மாந்தவியலை, குமுகவியலை, அதனுடன் கூடிய அறிவியலை, மெய்ப்பாட்டியலை (அழகியல் அல்லது முருகியல்), உளவியலை, இசை, நாடகவியலை, பொருள் முதற் கோட்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் சான்றுகளாயுள்ளன. தமிழிசை ஆய்வறிஞரான குடந்தை சுந்தரேசனார் தொல்காப்பியத்தின் மாத்திரை இலக்கணம் தமிழிசை இலக்கணமென்பார். தொல்காப்பியம் காட்டும் எண்ணுப் பெயர்களை கணிதக் கோட்பாடாகச் சட்டுவார் அறிஞர் கு.வெங்கடாசலமவர்கள்.

இவ்விவிலக்கியங்களுக் கூடாகக் குறிப்பாக தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் அறிவியல், தொழில் நுட்பவியல் போன்றன இந்நூல்கள் யாக்கப்பெற்ற காலத்தில் நடைமுறையில் இருக்காததனாலேயே இச்செய்திகள் விதிகளா அல்லாமல் காரணம் தெரியாமல் பண்டை நிகழ்வுகளின் மரபுகளாக மாறிவிட்டிருக்க வேண்டும். பொதுவாக தொல்காப்பியம், “என்மார் புலவர், என்ப, நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே, நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே” என்றவாறாக தனக்கு

முன்னிருந்த முதல்நூல், வழிநூல், சார்பு நூல்களை அடியொற்றியும், அன்றிருந்த அறிவுக் குமுகாயத்திற்கு ஏற்றதரத்திலும் யாக்கப்பெற்றதென இன்றைய கல்வியாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஏனெனில் பல செய்திகள் நீரில் அமிழ்ந்துள்ள பணிப்பாறை வெளிக்காட்டும் சிறிய முனைபோலவே உள்ளது என்கின்றனர். இதை இலகுவில் புரிந்து கொள்வது நடுத்தர தமிழ் கல்வியாளரால் முடியாத காரியமாகும். உண்மையாகவே இம்மரபுகள் அழிந்துபோன அல்லது சிதைந்துபோன பல் துறைகளிலும் வளர்ச்சி கண்ட மாபெரும் நாகரிகத்தின் தடையங்களேயாகும்.

“கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என தொன்றுதொட்டு மரபுவழியாகக் கூறப்படுகிறதே ஏன்? கோவிலின் படிமம் (இறைவன்) எழுந்தருளி இருக்கும் கருவறையின் வெளிப்புற உச்சியில் ஒரு மாழை (உலோகம்) யிலான கலசமொன்றை வைத்து அதைச் செப்புப் பட்டியினாற்றொடுத்து கருவறையில் இருக்கும் படிமத்தை நீரினால், இளநீரினால், பாலினால் குளிப்பாட்டும் பொழுது அவைவெளியேறி வெளியில் விழும் இடத்தில் புவித்தொடுப்புச் செய்கின்றனரே ஏன்? கோவிலின் வெளிவாசலில் வானளாவ எழுப்பப்படும் கோபுரத்தின் உச்சியில் மாழையிலான கலசங்களை வைத்து இவற்றைச் செப்புத் தகட்டினால் புவிக்குத் தொடுக்கிறார்களே ஏன்? இக்கலசங்களின் முனை மிகக் கூராக ஆக்கி வாணை நோக்கி அமைத்துள்ளார்களே ஏன்?

கோடைகாலங்களில் மட்டும் கோவில்களில் கொடிக்கம்பம் நட்டு கொடிச் சீலையுடன் செப்புக்கம்பி சுற்றப்பட்டு கம்பத்தின் உச்சியிலிருந்து கம்பம் நடப்பட்டுள்ள பீடம்வரை திருவிழாக் காலங்களில் தொடுக்கப்படுகிறதே ஏன்? கொடிக் கம்பத்தின் அடிக்கு நீர், இளநீர், பால் வார்த்துகிறார்களே ஏன்? ஒருகோவிலில் படிமத்தை நிலை நிறுத்த (பிரதிசுட்டை) சுண்ணம் (பல மூலிகைப் பொருட்கள் கலந்து) இடித்து குடமுழுக்கு (கும்பாபிசேகம்)ச் செய்கிறார்களே ஏன்? கோவில்களில் ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று வேளை படிமத்திற்கு முழுக்கிட்டு வாழிபாடு (பூசனை) செய்யப்படுகிறதே ஏன்? முழுக்கிட்ட நீர் கருவறையால் வெளிவரும் போது அதைக் கையிலேந்தி வாயிலிட்டு, கண்ணில் பூசி, மிகுதியை தலை உச்சியில் பூசிக்கொள்கிறார்களே ஏன்? பெண்கள்

அடியுழித்தல், ஆண்கள் உருளல், நோன்புகள் (விரதம்) பல பிடிக்கின்றனர் ஏன்? காவடியும் எடுக்கின்றனர் ஏன்? குறித்த சில ஆண்டுகளின் பின் மீண்டும் சுண்ணம் சாற்றிக் குடமுழுக்குச் செய்கின்றனரே ஏன்? இவ் வினாக்களுக்கு விடைகான எப்போதாவது அறிவோடு, பகுத்தறிவோடு சிந்தித்திருக்கின்றோமா? இல்லையே ஏன்? எல்லோரும் செய்கின்றனர், இதில் ஆராய்வதற்கு என்ன இருக்கிறதென்று தானே நினைக்கின்றோம்! தேடல்தான் எம் அறியாமை போக்கும் அருமருந்து. இதில் பொதிந்து கிடப்பது பல்லாயிரமாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொல்தமிழரின் அறிவியல், மருத்துவத், தொழில்நுட்பச் செய்திகளும், செயற்பாடுகளுமாகும். இவையெல்லாம் எம்மவரிடமிருந்து 3500 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியாவின் நுழைந்த ஆரியரும், 500 ஆண்டுகளுக்கு முன் நுழைந்த வெள்ளைத் தோல் ஐரோப்பியரும் தட்டிப்பறித்துத் தமதாக்கிகொண்டு எம்மில் சவாரி செய்கின்றனர்.

கும்பமாசித் திங்கள் தொடக்கம் மடங்க (ஆவணி)த் திங்கள் வரையான காலப்பகுதி கோடை காலமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனாலும் மீன (புங்குனி)த் திங்கள் தொடக்கம் கடக (ஆடி)த் திங்கள் வரையுமான காலப்பகுதி “வெய்யிலோ கொடுமை” என்னும் அளவிற்கு தாங்கமுடியாத வெம்மை. இக்காலப்பகுதியிலே வெம்மையின் கொடுமையால் அம்மை, சின்னமுத்து, பொக்கிளிப்பான், பறவைக் காய்ச்சல், கண்ணோய் போன்ற பல உயிர்க்கொல்லித் தொற்றுநோய்கள் தோன்றுகின்றன.. எனவே தான் மேழ (சித்திரை)த் திங்களில் பிள்ளை(புத்திரன்) பிறந்தால் அக்குடி கெடும் (நாசம்) என்றனர் நம் முன்னோர். இது எப்படி?

பொதுவாகத் தமிழர்கள் கடக (ஆடி)த் திங்களில் திருமண இணைப்புக்களை மேற்கொள்வதில்லை ஏனெனில் இவர்களுக்குக் கிடைக்கும் குழந்தை புத்துத் திங் (மாதங்க)களின் பின் அடுத்த மேழத் திங்களிலேயே கிடைக்கும். இன்றுபோல் அன்று கருக்கலைப்பின் மூலம் உயிர்க்கொலை செய்து இனவழிப்புச் செய்யும் கொடூரர்கள் இருந்திருக்கவில்லை. ஒவ்வோர் உயிரையும் தம்முயிராகவே எண்ணினர். மீன(புங்குனி)த் திங்களின் உத்தர நாளையொட்டி ஞாயிறு நிலநடுக் கோட்டிற்கு வருகிறது. பகலிரவு சமவேளையாகவும், ஞாயிறு நமது

உச்சிக்கு நேராகப் புவிக்கு மிக அண்மித்தும் வருவதால் ஆண்டின் மீஉயர் வெப்பநிலைக் கொடுமை இக்காலத்திலேயே காணப்படுகிறது. இதனால் இக்காலத்தில் பிறக்கின்ற குழந்தை, பெற்றெடுத்த தாய் பெலவீனமடைந்தவர்களாய் காணப்படுவதால் இக்காலப் பகுதியில் வெப்ப மிகுதியினால் தோன்றும் தொற்று நோய்களுக்கு ஆளாகின்றனர். சிலவேளைகளில் மரணம் கூடநேரிட்டிருக்கலாம், இன்னோய் அயலவரை, ஏன் அந்த ஊரையே சுடுகாடாக்கியிருக்கலாம். எனவேதான் மீன உத்தரத்தன்று சிவனுடைய நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தீப்பொறியாக முருகன் தோன்றிக் காமனை (இக்காம இச்சை தானே ஒரு ஊரே சுடுகாடாகக் காரணமென்பதால்) அழித்ததாகக் கதை கூறுகிறது. இக்காலகட்டத்தில் வெம்மையினால் ஏற்படும் கொடிய நோய்களிலிருந்து மக்களைக் காக்கவே இக்கதை கூறப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மேற்குறித்த கோடைக் காலமாகிய மீனம் தொடக்கம் கடகம் வரையிலான காலப்பகுதியிலே ஞாயிற்று வெம்மையினால் கடும் வரட்சியுற்று நீர் காற்றாகி (ஆவி) வான்பரப்பில் முகில் கூட்டமாகி ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்கின்றன. இதனால் இடிமின்னல் உருவாகிப் புவி அதிரும் வகையில் முழங்கி இடிக்கிறது. இந்த நிகழ்வின்போது அதிஉயர் மின்அழுத்தவேறுபாடு முகிலிடை மின்னலாக உருவாகி புவியைத் தாக்குகின்றது. இதனால் மக்கள், அவர்களின் இருப்பிடங்கள் எரிக்கப்படுகிறது, உயிரிழப்பும் நேரிகிறது. இவை இன்றும் நடைபெறும் நிகழ்வுகள். இந்த இடர்களில், உயிரிழப்புக்களிலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்ற ஊர்தோறும் கோவில்களைக்கட்டினர். அங்கே மாழையினாலான கூர்முனைகொண்ட கலசங்களினால் வானில் முகில் மோதல்களினால் மின்னலில் ஏற்படும் மின் உயரழுத்தத்தை செயலிழக்கச் செய்து செப்புப் பட்டியினூடாக ஒழுக்கு மின் புவிக்குக் கடத்தப்படுகிறது. இதுவும் பட்டியின் புவித்தொடுப்பு ஈரலிப்பாயிருந்தால் மட்டுமே கைகூடும். இதற்காக வேண்டியே படிமத்திற்கு, கொடிக்கம்பத்திற்கு, கோபுரக் கலசத்திற்கு நீர், இளநீர், பால் வார்க்கப்படுகிறது.

கோவில்கருவறையில்படிமத்தைநிலைநிறுத்தஅருமருந்துகளான பல மூலிகைகளைக் கொண்டு இடித்துச் சுண்ணமாக்கி பீடத்திற்கு இட்டு

அதன்மேல் படிமத்தை நிலை நிறுத்துகின்றனர். அதன்பின் பால், இளநீர், நீரால் படிமம் குடமுழுக்குச் செய்யப்படுகிறது. இவை படிமமாழை, மூலிகைச் சுண்ணம் போன்றவற்றுடன் வேதியல் (இராசயண) தாக்கமடைந்து கருவறையால் வெளியேறுகிறது. இதை மக்கள் கையில் ஏந்தி வாயிலிட்டு, கண்ணில் பூசி, உச்சியிலும் தடவிக்கொள்கின்றனர். இது அவர்தம் நோய் தீர்ப்பதால் தீர்த்தம் (தீர்+தம்) எனப்படும்.

இவை மாத்திரமல்லாது கோவில்கள் கல்விக் கூடமாக, கலைக் கூடமாக (இயல், இசை, நாடகம்) அற, அருள், அறிவூட்டும் அறநெறிப் பள்ளிகளாக, உடற்பயிற்சிக் கூடமாக, நோய்தீர்க்கும் மருத்துவ மனைகளாகச் செயற்பட்டன என்பதில் ஐயமில்லை (விரிவஞ்சி நிறுத்திக் கொள்கின்றேன்). தொல்தமிழரான எம்தொடக்க கால மாந்தவியலாளர்கள் மாந்தநேயத்தினால், உயிரிரக்கத்தினால் ஒவ்வொரு உயிரையும் பாதுகாப்பதற்கு அன்று அவன்கண்ட அறிவியலை எப்படி மெய்யியலாக்கி பிறப்பு என்பது எமக்காகவும், பிறருக்காகவும் வாழத்தான் என்பதை உறுதி செய்துள்ளனர் என்பதை காணும்போது மனம் கொள்ளையின்பத்தில் திளைக்கின்றது. எழுத்தறியாத தொல் பழங்காலத்திலேயே இவ்வளவு ஆற்றல் அவனிடம் குடிகொண்டு இருந்ததென்றால் மரபு (இதிகாசங்கள்) க் கதைகள், தொன்மங்கள் (புராணங்கள்) வெளிப்படுத்துகின்ற கற்பனையெனக் கொள்ளப்படும் இறும்புதுகள் (அற்புதங்கள்), பலதரவுகள் பண்டைத் தமிழரின் அறிவியல் இன்றைய அறிவியலைவிட மேம்பட்டதென்பதை ஆணித்தரமாக உறுதி செய்யும் நாள் வெகு தூரத்திலில்லை என்றே கூறவேண்டும். இதைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டியவர்கள் துறைசார் கல்வியாளர்களே.

குறித்த காலப் பண்பாடு, நாகரிகம் ஒருதுறையில் அல்லது சில துறைகளில் மட்டும் வளர்ச்சி கண்டதாக இருந்திருக்க முடியாது. எனவே பண்டைத் தமிழர் பல் துறைகளிலும் மேம்பட்டிருந்தனரெனக் கொள்தலே ஏற்படையதாகும். “ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் (64) ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை” என்ற பாடலில் வரும் 64கலைகளில் ஒன்றாக மலை ஏற்றமும் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் மலையேற்றம் மேலைநாட்டாரால் தொடக்கப்பட்டதென பலர் நம்புகின்றனர். இப்பாடலோ

இக்கலைகளில் ஒன்று மலையேற்றமெனவும் அதை உணர்விற்பவள் “என்னம்மை” என்கிறது. எனவே இக்கலைகள் அன்று பெண்களுக்கு உரியதாய் இருந்திருக்கிறது. ஆம் பண்டைய நாட்களில் இக்கலைகளை இலக்கியங்கள் கூறுகின்ற கணிகையர் என்ற செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த பெண்களே இதில் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் எனலாம். இது இயலக்கூடியதா? இப்படியெல்லாம் இருந்திருக்க முடியுமா? என்ற ஐயப்பாடுகள் பலருக்கும் எழலாம். மேலை நாட்டார் இவற்றை ஆய்வு செய்யவும் முன்வரலாம். ஆனால் சோற்றுக்கே வாழும் தற்குறிகளான எம்மினத்தார் ஏற்பார்களாவென்பது முயற்கொம்பு தான். வைதீக வேதமரபாரின், ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின் நம் குமுகாயத்திலுள்ள புல்லுருவிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, இவர்களைக்கொண்டே இன்றுவரை எம் வரலாற்றை அழிப்பதிலும், திரிப்பதிலும் கைதேர்ந்தவர்களாக கல்வியல் அறிவு மரபில் செல்வாக்குச் செலுத்துபவர்கள் இன்றுமுள்ளனர் என்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் காணலாம்.

தற்கால வெள்ளைத்தோல் ஐரோப்பியர் எழுச்சியின்போது அவர்கள் மழலையர்களாகவே இருந்தனர். அவர்கள் இந்தியப் பெரு நிலப்பரப்பில் கண்டதெல்லாம் அவர்களுக்குப் புதுமையாகவே தோன்றியது. இதிலும் பலபடி கீழ் நிலைதான் கி.மு.1700 ஆம் ஆண்டளவில் சிந்துவெளியில் உள்நுழைந்த மொழியோ, நாகரிகமோ அற்ற நாடோடிகளான ஆரிய வேத மரபாரின் நிலையிருந்தது. ஆனாலும் அன்று நாகரிக வளர்ச்சியிலே உயர்ந்திருந்த தொல் சிந்துவெளித் தமிழருடன் கலந்தும், அடுத்துக்கொடுத்தும், அவர்களின் மாந்தவியல் நாகரிக, பாண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கற்றுக்கொண்டபின் அவற்றின் மூலங்களையும் மூலவர்களையும் சிதைத்தும், அழித்தும் அடையாளம் அற்றதாக்கியும், தொல் சிந்துவெளித் தமிழ் மக்களையும் அழித்தொழித்தனர். தாம் சிந்துவெளித் தமிழரான நாகர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட தேவநாகரிமொழியில் மனப்பாடம் செய்துகொண்டவற்றை தமதுவேதமாக (இருக்கு, யசுர், அதர்வன, சாம) ஆக்கி யாருக்கும் கிட்டாவண்ணம் அதை மிகவிழிப்பாயிருந்து பாதுகாத்தனர் வைதீகவேத மரபார் (இந்திய வடமொழியாளர்).

இதை முறியடித்து முதன்முதலில் வேதங்களைக் கைப்பற்றியவர் வெள்ளையரான ரொபார்ட் நொபிலியாவார். இதை அவர்கள் நுணுக்கமாக ஆய்வு செய்தபோது வேத மொழிக்கும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் சொற்களில் சில ஒற்றுமை இருப்பதைக் கண்டு நடு ஆசியாவில் ஆரியரென்றொரு இனமிருந்ததாகவும், இவர்கள் உலகெங்கும் பரவியதாகவும் இந்தியாவிலுள்ள பிராமணர், ஐரோப்பியர் இவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றும் ஒருமிகைக் கற்பனைக் கதையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். இதை முழுமைப்படுத்தியவர் யெர்மனியரான மொழியியலறிஞர் மாக்ச்முலராவார். இவர் உலகமொழிகளை ஆரியம், ஆரியமல்லாதது என இருவகைப்படுத்தினார். ஆனாலும் இவர் காலத்திலேயே இவரது கோட்பாட்டை பலமொழியியல் அறிஞர்கள் வன்மையாகக் கண்டித்ததால் முலர் தமது கோட்பாட்டிலிருந்து பின்வாங்கிதாம் “இனம்பற்றிப் பேசவில்லை என்றும் தமக்குள் உறவுள்ள மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்ததைக் குறிப்பிட்டதாகவும்” மழுப்பிவிட்டார்.

ஆனால் உலகம் அடிப்படையே அற்ற இக்கோட்பாட்டை கைவிட மனமில்லாது இறுக்கமாகப் குறிப்பாக இந்தியத் தொல்குடியினரை களையெடுக்க விரும்பிய இந்திய வைதீகவேதப் மரபாரும், யூதரைக் களையெடுக்க விரும்பிய கிட்லர் தலைமையிலான யெர்மனியரும்) பற்றிக்கொண்டு செயற்பட்டது. இதன்வெளிப்பாடே இரண்டாம் உலக மாபெரும் போரும், இன்றுவரையிலான இந்திய நடுவனரசில் மேலாண்மை செலுத்தும் வைதீக வேதமரபாரின் தமிழ், தமிழன் முரண் போக்குமாகும். ஆனால் பலரும் போற்றும் இந்த ஆரியக் கோட்பாட்டிற்குச் சான்றாக இன்றுவரை ஒரு அகழ்வாய்வுத் தடயத்தைத் தன்னும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லையென்பது தான் புதுமை. இல்லாததை இருக்கு என்று அடம்பிடிப்பதிலும், இருப்பதை இல்லையென்று முரண்படுவதிலும் மெத்தப்படித்தவர் தம்மை வீண்விரையம் செய்கின்றனர்.

இந்த வெறிபிடித்த ஆரியக்கோட்பாட்டைக் கண்டு கலங்கிய சிலரே தமிழிய (திராவிட)க் கோட்பாட்டிற்கு வித்திட்டனர். இதில் முன்னின்றவர் ஆங்கிலேயரான கால்டுவெல் ஐயராவார். அன்று இந்தியாவின் பிற்பட்டமொழிகளில் தமிழும் ஒன்றென்றும், சமற்கிருத்ததிலிருந்து தான்

தமிழ் உருவாகியதென்றும் கொள்ளப்பட்ட கொள்கையை மறுத்து 1856 ஆம் ஆண்டில் முனைவர் காட்டுவெல் அவர்கள் “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டார். “தமிழிய” என்ற சொல்லிற்கு முதன்முதலில் “திராவிட” என்றசொல்லை தனது நூலில் பயன்படுத்தியவர் இவராவார்.

தமிழிய மொழிகளான தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு போன்ற பலமொழிகளையும் உள்ளடக்கிய சொல்லே திராவிடமாகும் (தமிள - த்ரமிள - த்ரமிட - திரவிட). இவர் தமது நூலில் தமிழில் கலந்துள்ள வேற்றுமொழிச் சொற்களை, எழுத்துக்களை களைந்து அவற்றினிடத்தில் நாட்டுப் புற தூய தமிழ்ச் சொற்களையிட்டு தனித் தமிழிலேயே இயங்க வைக்க முடியுமெனும் அரிய கருத்தை முன்வைத்தார். அவர் இட்ட இவ்வித்தே இன்று தமிழுக்கு உலகமுதன் மொழியாகும் வாய்ப்பை அளித்துள்ளது என்றால் அதுமிகையிலை. அத்தோடு தமிழிய(திராவிட) மொழிபேசுநர் நண்ணிலக் கடற்கரை, பின்லாந்து, கிழக்காசிய நாடுகள் போன்ற ஆறு இடங்களிலிருந்து வந்து தென்னிந்தியாவில் குடியேறியவர்கள் என்ற பொருத்தமற்ற தமிழர் வரலாற்றுக்கு முரணான “தமிழிய இறக்கக் கோட்பாட்டை”யும் கூறிச்சென்றுள்ளார். இக்கூற்றை வைத்து இன்றும் பலர்(நம்மவர்களும்) சிலம்பமாடுகின்றனர். ஆனால் உலக மாந்த இனப் பரம்பலையும், மொழிப் பரம்பலையும் தெளிவுற விளக்கவல்லது “ஞானப்பிரகாசர் - தேவநேயன் ஏற்றக்கோட்பாடே” என்பது நடுநிலையாளர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

தமிழ் நுண்ணறிவு மிக்க ஆய்வாளர்கள் தமிழுக்கு இழைத்த, இழைத்துவரும் இடையூறுகள் அளப்பரியதாகும். அகன்ற ஆழ்ந்த அறிவுச் சிந்தனைத்திறனும், ஆற்றலும் மிக்க அறிஞர்கள் தமிழர் பண்பாட்டின், நாகரிகத்தின் காலத்தைப் பின் தள்ளுவதில் பெரு மகிழ்வடைகின்றனர். இலங்கையில் தமிழர் வரவு கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதென்று கூட ஆய்வுசெய்து முனைவர் (கலாநிதி)ப்பட்டம் பெற்றுள்ளாராம் நம் நாட்டவரொருவர். இவர்போன்ற பலர் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், ஐம்பெரும் காப்பியங்கள், திருக்குறள் போன்ற உலகின் தலைசிறந்த இலக்கிய உச்சிகளாய் திகழும் இவ்விலக்கியங்களை

காலத்தால் பின்தள்ளுவதிலும் மிக மூர்க்கத்தனமாகவும், வெறிபிடித்தும் செயற்படுகின்றனர்.

திருக்குறளின் அறத்துப்பால் மநுதீ நெறி சட்டத்திலிருந்தும், பொருட்பால் காம சூத்திரத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டதாக அறிஞர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கூறினார். ஆனால் திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் போன்ற அனைத்தையும் புறவாழ்வில் மாந்தநேயத்திற்கான கூறுகளாக வெளிப்படுத்துகிறது. ஆனால் மநுவும், காமசூத்திரமும், சட்டம், அரசியல் மேலாண்மை, காமம் ஆகிய மூன்றையும் வெளிப்படுத்தும். இவை கீழ்த்தரமான மனிதத் தன்மையற்ற நோக்கங்களுக்காக எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதையே விளக்குகின்றதாம். மாந்தநேயம் உள்எவர்களாலேயே மாந்தநேயத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இவர் முச்சங்களைக்கூட கற்பனையென்றார். இதை இந்திய மாக்கிய வாதியான கோ.கேசவனவர்கள் வழிமொழிகின்றார். இவர் எந்த விளக்கத்தையும் சான்றாக இதற்குத் தரவில்லை.

ஆனால் தமிழ், தமிழர் வரலாற்றென்றால் அது கங்கைச் சமவெளி நாகரிகத்தை அடியொற்றியது என்று கூறவைப்பதிலும், வையாபுரியார் காலக்கணிப்பை முந்திவிடாமல் பார்த்துக் கொள்வதிலும் இவர்கள் காணும் களிப்பிற்கு எல்லையில்லை (பொய்யை). நம்நாட்டுப் பேராசிரியர் சிலரும் முச்சங்கங்கள் பச்சைப்பொய் என்கின்றனர். தமிழகத்தின் அண்மைக்கால வரலாற்று ஆய்வறிஞர்களில் ஒருவரான பேரா.நா.வானமாமலை பரந்த அறிவும், களப்பணியும், வியத்தகு நுண்ணிய ஆய்வுத்திறனும் உள்ள ஒருவர், மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் காலத்தை 5ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதென காட்ட முயல்கின்றாரெனவும், சிறந்த ஆய்வாளருக்குப் பொருந்தாத குழந்தைத்தனமான வாதங்களை முன்வைப்பதாகச் சாடுகின்றார் பொறிஞர் குமரிமைந்தனவர்கள் தமது “இந்திய வரலாற்றில்” என்னும் நூலில்.

முன்னேறிய வரலாற்று அணுகுமுறை, அறிவியல் சார்ந்த ஆய்வு முறை என்றால் அது தமிழின், தமிழரின் வரலாற்றுக் காலத்தை எவ்வளவு பிற்பட்ட காலத்துக்குப் பின்தள்ளிப்போட முடியுமோ அவ்வாறு செய்வதுதான் என்ற உணர்வும், தமிழிலக்கியங்களில் உள்ளவற்றை அப்படியே

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

எற்றுக்கொள்வது இழுக்கு என்ற தாழ்வுணர்வும் தமிழாய்வாளரிடம் நிலைகொண்டுள்ளதால் காலத்தைப் பின்தள்ளுவதும், பச்சைப் பொய்யென்பதும் கற்றதன் பயன், மெத்தப் படித்ததற்கு ஆன அடையாளம் என்ற கருத்து வேரூன்றிப் போனதே இன்றைய நிலையாகும். இவர்களால் எத்தனை ஆக்கமுறையிலான தமிழன்னையை வாழ்விக்கும் செயல்களைச் செயற்படுத்த முடியும். நன்மைதான் செய்ய முடியாவிட்டாலும் தீமையாவது செய்யாதிருக்கலாம் அல்லவா?. இவர்களைத் தான் பெருநாவலர் வள்ளுவனார்

நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன்

உண்மை அறிவே மிகும் (கு.373) என்றாரா?

நடு ஆசிய மக்களான இன்றைய இந்திய வடமொழியாளர் சிந்துவெளியுட் புகுமுன் (கி.மு.1500) இந்திய நிலப்பரப்பெங்கும் தமிழிய மொழிகள் தமக்கென்று வரிவடிவமும், இலக்கிய வடிவமும் கொண்டிருந்தன என்பதை இருக்கு வேதத்தை நடுநிலையோடு ஆய்வுசெய்பவர்கள் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பர் அறிஞர். தொல்காப்பியம், அதன் முன்னூல்கள், வழிநூல்கள் பாணினியின் நூலுக்குக் கட்டாயமாக முற்பட்டவையாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியத்தை தொல்காப்பியர் எழுதினார் என்பதை விட தொல் மரபைக் காக்கும் இயம் (தொல்+காப்பு+இயம்) தொல்காப்பியமென்னும் காரணப்பெயரே மிகவும் பொருத்தமுடையதென்பர் தொல்காப்பியம் வல்ல அறிஞர்கள்.

பாணினியின் சமற்கிருத இலக்கணத்தை கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்டென்றும், அர்த்த சாத்திரம் கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டென்றும், கரி(ஆண்), கரன்(ஆண்) இணைப்பால் ஐயப்பன் பிறந்தாரென்றும், லீலைக்கண்ணன்(ஆண்), நாரதர் (ஆண்) கூட்டால் வடமொழிப் பெயர்கொண்ட 60 பிள்ளைகள் பிறந்து அவர்களின் பெயர்களிலே இந்து ஆண்டுச் சுழற்ச்சியென்றும் (தமிழனின் தொடராரண்டு முறையை இல்லாதொழித்து), சுப்பிரமணியனுக்கு இரண்டு மனைவியென்றும், லீலைக் கண்ணனுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் மனைவியரென்றும், ஏற்படுத்திப் பண்புக்கும், புகுத்தறிவுக்கும், ஒழுக்கத்திற்கும், நூலறிவுக்கும் ஆய்வறிக்கும் ஒவ்வாத, இடங்கொடாத, குறிப்பாக தமிழனின் ஒழுக்கவியலுக்கு நா.வை.குமரிவேந்தன்

முரணான இவற்றை மெய்மையென விளம்பல் செய்து, கற்பனையுலகில் வாழ்பவர்களே!!! சற்றுச் சிந்தியுங்கள்! மேற்குறித்தவற்றிற்கு உங்களால் ஏதாவது ஒரு அகழ்வுச் சான்றை, தடயத்தை, கல்வெட்டுச், செப்பப் பட்டயத்தைக் காட்ட முடியுமா? 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் மாக்க முலரால் உருவாக்கப்பட்ட இனவெறிக்கோட்பாடான (யெர்மனிய, இந்திய வைதீகப் பிராமணிய சாதிய) “ஆரியம்”, அதை உருவாக்கியவராலேயே மறுக்கப்பட்ட (பொய்மை) பின்னும் இன்றுவரை அதற்கு முலாமிட்டு, மெருகூட்டப்படுகிறது. ஆனால் அப்படி ஒரு இனக்கூறோ, மொழிக்கூறோ இல்லையென்பது உலக அறிஞர்களால் இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று.

1000 ஆண்டுகளுக்குள் உருவாகிய மொழிகளைப் பாருங்கள் அவர்கள் இன்று ஒரு இனமாகி, இனத்தைப்பெருக்கி தனிநாடு கண்டு ஆளும் வல்லமைபடைத்து வாழ்கின்றனர். நமது நாட்டு பெரும்பான்மையின மக்கள் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் வடஇந்தியராக, பாலிமொழிக்காரராகவும், உள்நுழைந்தனர். கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு வரை அவர்களின் நூல்கள் பாலி, சமற்கிருதமுமாக மட்டுமே இருந்தது. இக்காலப் பகுதியிலேயே மகாநாமதேரரால் விசயனின் வருகையின் 1000ஆண்டுகளுக்குப் பின் பாலிமொழியில் மாமரபு (மகாவம்ச)மெனும் நூல் எழுதப்பட்டது. இதன்பின்பே பாலி, சமற்கிருதம், தமிழ் கலந்த மொழியாக சிங்களமொழி பிறந்து, தவழ்ந்து, நடந்து கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சி கண்டு 12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டில் இலக்கிய, இலக்கண முழு வளர்ச்சி கண்டது. இன்று அவர்கள் சிங்களமொழி பேசும் சிங்கள இனம். அவர்களின் உயர்ச்சிக்குக் காரணம் அவர்கள் தமது 1000ஆண்டுகளுக்கு எழுதாக் கிளவியாயிருந்து (செவிவழிச் செய்தியாயிருந்து) எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூலான மாமரபை (மகாவம்சத்தை) நம்பிக்கையோடு, உணர்வோடு, இனப்பற்றோடு ஆக்கம் கொடுத்து அல்லும் பகலும் உழைத்தார்கள், வளர்த்தார்கள், வளர்த்தார்கள். இன்று அவர்களின் புனித நூல் மாமரபு (மகாவம்சம்) இது அவர்களின் இலக்கிய வரலாற்று நூல், மத நூல் என நம்புகின்றனர். இதை ஆய்வு செய்ய யாரும் முன்வரவில்லை.

இந்தியத் தென்னாட்டின் கேரள மாநிலம் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் மூவேந்தருள் ஒருவரான சேரமன்னரால் ஆளப்பட்டது.

தனித்தமிழ் நாடு, சிலப்பதிகாரம் தந்த இளங்கோ அடிகளின் தாய்த்தமிழ் மண். ஆனால் நம்பூதிரிகள் என்ற வடஇந்தியப் பிராமணர் ஊடுருவலால் தமிழ்மொழி சிதைக்கப்பட்டது, கொடுந் தமிழாய் மாறி மலயாளமொழி உருவானது. இதன் முழுவளர்ச்சியும் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டை ஒட்டியதே. நம்பூதிரிகள், நாயர், வெள்ளாளர் கூட்டு ஆட்சியைத் தமதாக்கிக்கொண்டு இவர்களை எதிர்த்த மண்ணின் மைந்தர்களான தமிழர்கள் கீழ் நிலைச்சாதிகள் ஆக்கப்பட்டு, அவர்களின் வளங்கள் (சொத்துக்கள்) பறிக்கப்பட்டு (எனது “மதுரை எரிகிறது” என்ற நூல் பார்க்க) அங்கிருந்து துரத்தப்பட்டனர். இன்று அன்றைய தமிழ்ச் சேரநாடு புதுமொழி மலயாளம் பேசும் மலயாளிகளின் கேரள மாநிலம். அன்று தமிழ்மொழியாயிருந்து 1000, 2000 ஆண்டுகளுக்குள் வேற்றுமொழிக் கலப்பால் உருவாகிய தெலுங்கு, கன்னட, துளு, மலயாள, சிங்கள மொழிகளைப் பேசுகின்றவர்களும், இசுலாமியர்களும், இவர்களுக்குச் சார்பான தமிழினத் தற்குறிகளும் தமிழைத், தமிழனை எதிரியாகவே நோக்குகின்றனர்.

நாளுக்குநாள் தமிழும், தமிழினமும் பட்டறிகின்ற (அநுபவிக்கின்ற) கொடுமைகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் கேட்டுக்கொண்டும் இருப்பவர்களே தமிழையும், தமிழின் வரலாற்றையும் கொச்சைப்படுத்தி இருட்டடிப்புச் செய்ய கூச்சலிடுகின்றனரே!, மெய்மைகளைப் பொய்யென்கின்றனரே! இது அரசியலல்ல. ஒருமொழியின், ஒரு இனத்தின் அடிப்படைகள். நம்மினம் சாராதவர் சொல்லட்டும் பறுவாயில்லை. கடந்த 2011இல் எனது ஆக்கமான “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்னும் நூலை வெளியிட்டிருந்தேன். அதற்கான அணிந்துரையை தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த முனைவர் (கலாநிதி) ஒருவர் வழங்கியிருந்தார். இந்நூலை வாசித்த பேராசிரியர்கள், முனைவர்கள் உட்பட பலரும் பாராட்டினார்களே அன்றிக் குறைகூறவில்லை (ஒரு சில எழுத்துப் பிழைகள்). ஆனாலும் நம்நாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவர் தொலைபேசியில் அழைப்பெடுத்து, எத்தனை உருபா கொடுத்து இந்நூலுக்கான அணிந்துரையைப் பெற்றீர் எனக்கேட்டார். இவர் ஏன் இப்படிக்கேட்டார் என்பது விடுவிக்கப்படாத புதிராகவே உள்ளது. இப்பேராசிரியர் நூலை முழுமையாக வாசித்த பின் இப்படிக்கேட்டாரா? அல்லது எனது கருத்துக்களை அவரால் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லையா? அல்லது அவர் சார்ந்த பக்கம் இந்நூல் சாராமல் நா.வை.குமரிவேந்தன்

உள்ளதா? அல்லது என்தமிழ்மேல் கொண்ட காழ்ப்புணர்வா? அல்லது அவரது நடைமுறைபுணம் பெற்று மாணவர்களை சித்திபெற வைப்பது இதுதானா? ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒன்றுமட்டும் புரிந்தது, அடுத்தவர்களின் திறமைகளை கொச்சைப் படுத்தி, மழுங்கடிப்பது தானென்பது.

இலங்கை, இந்திய மொழிகளில் பிற எந்தமொழிக்கும் இல்லாத உட்பகை தமிழ்மொழிக்கு மட்டும் உண்டென்பதை இங்கு காட்டாயமாகக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக,

- 1). கொச்சை இழி வழக்குகளை எழுத்துமொழியில் புகுத்துவதும், பிறமொழிச் சொற்களை எழுத்துக்களை தேவையின்றி தமிழ்மொழியுட் கலப்பதை ஆதரித்தலும் தமிழ்ப் பகைவர் செயற்பாடாயுள்ளது.
- 2). தமிழுக்குள்ள சிறந்த வரிவடிவத்தை எழுத்துச் சீர்திருத்தமெனக் கூறி அதைச் சிதைத்து அழிக்க முயலும் முழு(மூடர்) மக்கள் செயற்பாடு நுண்ணறிவு பெற்ற பேரறிஞர்களான பாவாணர், இ.மு.சுப்பிரமணியம்பிள்ளை, வ.சு.ப.மாணிக்கம், சோமசுந்தர பாரதியார், கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம் போன்ற நல்லறிஞர்களின் கருத்துக்களை மனத்திற்கொண்டு எழுத்துச் சீரழிப்பாளர்கள் தம் இழிசெயலைக் கைவிடவேண்டும்.),
- 3). தொல்காப்பியம், திருக்குறள் போன்ற நூல்களின் மூல வடிவத்தை சிதைத்தும், அவற்றின் மூலவமைப்பை மாற்றியும் வெளியிடும் முழுமக்களின் நச்சுப்போக்கு ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடலாம்.

அத்தோடு தொன்றுதொட்டு நிலவிவரும் வைதீக வட மொழியாளர்களின் புறப்பகை, அழிப்புக்கள் பற்றிய பிறமொழியாளர்களின் குறிப்புக்கள் சிலவற்றையும் இங்கு நோக்குதல் பொருத்தமுடையதாகும். சங்க இலக்கியத் தொகுப்புக்கள் கி.பி.300 ஆம் ஆண்டளவில் தொகுக்கப்பட்டது என்றும் அது கி.மு.300 - கி.பி.300 ஆண்டுகால இடைவெளியில் ஆக்கப்பட்ட இலக்கியங்களில், தொகுத்தவர்களின் மனதிற்கு இசைவானதை மட்டும் தொகுத்து அதிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என்கின்றனர் நுண்ணறிவாளர்கள்.

வெளிநாட்டவரான சார்ல்சு ஈ கோவரென்பார் தமது “தென்னிந்திய நாட்டார் பாடல்கள் (1871)” என்னும் நூலில் “திட்டமிட்டுச் சிதைக்கப்படாத அல்லது மாற்றி எழுதப்படாத தொல்பழங்காலத் தமிழ்நூல் எதையும் இன்று காண்பது அரிது. தமிழர்கள் சங்க இலக்கியங்களைக் கைவிட்டு தொன்ம புராணக் கதைகளை நம்பினாலேயே வாழ்வுண்டு என்னும் நிலையை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைச் சிதைத்தும், மதிப்பிழந்தும் போகும்படிசெய்தார்கள். அது முடியாதபோது மூலநூல்கருத்தை உணரமுடியாதவாறு செய்தனர்” என்கின்றார். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களும் இக்கருத்தினரே என்பர்.

கயூநெவில் என்பாரின் “த தப்ரொபேனியன் - யூன்1896” இல் “மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமும் அதன் நூலகமும் (கடைச்சங்கம்) அழிக்கப்பட்டபோது பாண்டியரின் வரலாறு கூறும் நூலொன்று (மகாவம்சம் போல்) இருந்து அழிக்கப்பட்டதற்கு மாற்றாக திருவிளையாடற்(புராணம்) தொன்மம், அழிக்கப்பட்ட நூலின் சிதைவுகளுடன் பிராமணிய எண்ணம், சிவமதம் ஆகியவற்றிற்குப் பொருத்தமான புனைகதைகளுடன் பின்னிப் பிணைத்து அத்தொன்மம் உருவாக்கப்பட்டது” என்கிறார்.

யோண் ச்பியர்சு என்பார் “ஞானம் தோன்றிய இடத்திலிருந்து (வலியூசு11)” - யூலை10,1957 நாள் ஏட்டில் “சிந்துவெளி நாகரிக முத்திரைகளில் நூற்றுக்கணக்கான தொல்தமிழ் வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன. அழிந்துபோன பண்டைய நூல்கள்பற்றி தமிழ் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. புத்தர் காலமாகிய கி.மு.500 இக்கு முற்பட்ட தொல்தமிழ்ருடைய பண்டைய ஆவணங்கள் ஒன்றுவிடாமல் வைதீகவேத மரபாரான வடமொழியாளர்களால் அழிக்கப்பட்டுவிட்ட படியால் ஒருநூல்தன்னும் கிடைக்கவில்லை” என்கின்றார். மேன்னாள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர், வடமொழியாளர், சூரியநாராயணசாத்திரி அவர்களும் மேற்குறித்த கொள்கையரேயாவார்.

தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் தமது “தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம். கல்லாடர் உரை(1971)” இல், தொல்காப்பியத்தை அதன் ஆசிரியர் எந்த உருவில் விட்டுச்சென்றாரோ அந்த வடிவில் அது நமக்கு வந்துசேரவில்லை. ஏனெனில் பொருளதிகாரம் மரபியலில் பல நா.வை.குமரிவேந்தன்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

இடைச்செருகல்கள் உள்ளதாம். குறிப்பாக நால்வரணம் பற்றிக் கூறும் மரபியல் நூற்பாக்கள் 71 - 85 இடைச்செருகல் என்பது தொல்காப்பிய அறிஞர்களாகிய வெள்ளைவாரணன், சுவரிராயன், சுவெலபில், இலக்குவனார் போன்ற பலரின் (நடுநிலையாளர் உட்பட) கருத்தாகும். எனவே தமிழன்னையைப் போற்றாவிட்டாலும் தூற்றாமல் இருக்க முயற்சிப்போம்.

“உலகின் தலை சிறந்தனவாகக் கருதப்பெறும் ஆறு செம்மொழிகளில், உயிர்ப்பொடும், ஊட்டத்தொடும், செம்மாப்பொடும், சீரொடும், சிறப்பொடும், தொல் பழுந்திருவொடும், கலங்கறாக் கருவொடும், வளத்தொடும், நலத்தொடும், ஒட்பொடும், திட்பொடும், உலகந் தரீஇய நட்பொடும், எண்ணத்தினிக்கும் இனிய பொட்பொடும் உலாவி உவப்புறுவதாக, நம் தெள்ளிய தீந்தமிழே இன்று--நன்று நீடி நின்று நிமிர்ந்தெழுந்து நடைசிறந்து இயங்கி வருகின்றமையை, முதலில் நந்தமிழர் நெஞ்சம் நிறைக்க உணர்தல் வேண்டும்” என்று சொல்லாய்வறிஞர் அருளியார் செப்புகின்றார்.

முதன் முதலில் செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்றது கிரேக்கமாகும். தமிழும் கூட 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இத்தகுதிக்கான நிலை காணப்பட்டும் இந்திய நடுவனரசின் சமற்கிருத மேலாண்மைச் செயற்பாட்டால் அத்தகுதியை தமிழ் அடையமுடியவில்லை. குறிப்பாக சில அறிஞர்பெருமக்களின் செந்தமிழ்பற்றிய கூற்றுக்களை இங்கு குறிப்பிடலாம். கெய்சிங்டன் அடிகளார் (1853) அவர்கள் “செந்தமிழை விடச் செறிவு, சொல்வளம், எக்கருத்தையும் வெளியிடும் ஆற்றல், இனிமை ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்ட மொழி வேறெதுவும் இருக்கமுடியாதென்றார். முனைவர் ரொபார்ட் காய்டுவெல் அடிகள் - (1856) “தமிழிய மொழிகளில் உள்ள சில சொற்களும், வேர்களும் மாந்தர்கள் முதன்மொழியில் இருந்திருக்கக்கூடிய வடிவங்களிலேயே இன்றும் இருப்பதாய் வெளிப்படுத்தினார்.

காலின்மாசிகா (2001) குறிப்பிடும் பொழுது “தொல்தமிழ் தோற்றமானது, மொழிஉருவாகியதும், தற்காலமாந்தஇனம் உலகமெங்கும் பரவத் தொடங்கியதுமான 50,000 ஆண்டுத் தொன்மையுடையதென்றார்.”

“எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் (2300 பாடல்கள்) பதிப்பித்து உலகின் பார்வைக்கு வந்தது. 1880 - 1910 கால அளவிலாகும். அதுவரை பிற்கால இந்திய மொழிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்ட தமிழ்மொழி அக்கணமே உலகின் சிறந்த செம்(செவ்வியல்)மொழியாகத் தமிழ் ஆகிவிட்டது. பிரெஞ்சு ஆசியவியலறிஞர் “பியர்மெயில்” “கிரேக்க உணர்ச்சிப் பாக்களில் தலைசிறந்த நவமணிகளுக்கு இணையானவை இச்சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்” இந்தியாவில், ஏன் உலகில் இலக்கியப் படைப்புக்களின் உச்சி (சிகரம்)களில் ஒன்று சங்க இலக்கியம்” என்று செய்துள்ள மதிப்பீட்டைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை ஆழ்ந்து பயின்ற எவரும் ஏற்றுக் கொள்வர் என உறுதிபடக் கூறுவார் முனைவர் கமில் சுவலபில் (1960) அவர்கள்.

தமிழ் தொன்றுதொட்டே கிரேக்கத்துடன் ஒப்பிடத் தகுதி வாய்ந்த இலக்கிய மொழியாயிருந்ததும்; தொடர்ந்து இடைவிடாத தமிழக முதல்வராயிருந்த கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களின் முயற்சியால் 12.10.2004 இல் இந்தியன் நடுவனரசால் செவ்வியல் தகுதி தமிழுக்கு கொடுக்கப்பட்டு செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்றது. தமிழர் நிலம் மூப்பெரும் கடல் கோள்களால் காவு கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் பஃறுளியாறும் பன்மலையடுக்கமும் அடுத்து குமரிக்கோடு (மலை)ம், குமரியாறும், உள்ளிட்ட 49 பஃறுளியாற்றிற்கும் குமரியாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட ஏழுதெங்கநாடு, ஏழ்மதுரைநாடு, ஏழ்முன் பாலைநாடு, ஏழ்பின்பாலைநாடு, ஏழ்குன்றநாடு, ஏழ்குணகரை நாடு, ஏழ்குறும்பணைநாடுகள் கடலில் மூழ்கின. வடக்கே சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் வடமொழியாளர் ஊடுவ தெற்கே கடல் கோள்களுமாக விரிந்திருந்த இந்திய பெருநிலப்பரப்பு (பாகித்தான், இந்தியா, பங்களதேசம், இலங்கை) தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடக்கே வடவேங்கடமாகவும் தெற்கே தென்குமரியாகவும் சுருங்கியது. அன்று இருந்த சிந்துவெளி நாகரிகமும் தமிழரதே என இன்று உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது.

தமிழருக்குக் கைக்கெட்டிய முதல்நூல் தொல்காப்பியம் தொடங்கி, தமிழ் செறிவான, வளம்மிக்க செவ்விய இலக்கிய, இலக்கணங்களை கொண்டுள்ளதோடு ஒரே சீராக கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மிகச் சிறந்த செவ்வியல் மொழியாக வழங்கி, வாழ்ந்துவரும் ஒரேமொழி. நா.வை.குமரிவேந்தன்

தமிழ் பிறமொழிகளுக்குக் கடன்பட்டதோ, வேறொரு மொழியிலிருந்து கிளைத்து வளர்ந்ததோவல்ல. தமிழிலக்கியம் வேறெவ்மொழியிலும் காணாத பல சிறப்புத் தனித்தன்மைகளையும் கொண்டியங்குவது. தமிழிலக்கியம் முற்றிலும் மனிதவாழ்வை, அவர்தம் காதல், வீரப் பட்டறிவுகளை, இவ்வுலகவியற்கையை, கண்ணால் கண்டவற்றை மட்டும் கொண்டு யாக்கைப் பெற்றவை. உலக இலக்கியம் பலவும் கடவுளரை, இயற்கை முரண் நிகழ்வுகளை, தொன்ம, பழங்கதைகளை புனைந்தே யாக்கப் பெற்றவை. தமிழிலக்கியம் இப்பழங்கதைகளை மனிதவாழ்வை சிறப்பிக்கப் பயன்படுத்தினவெனலாம். இத்தன்மையினால் உலக செம்மொழிகளை விட தமிழ் உயர்ந்தே உள்ளது.

உலகில் எந்த மொழிக்கும் இல்லாத தனிப்பெரும் சிறப்புக்களை தமிழ்மொழி கொண்டது. உலகின் அனைத்துத்துறைகளுக்கும் முன்னோடியானது. உலக நாகரிகத்தின் தோற்றுவாய். எமக்கு இலக்கியங்களின் மொழியின் உயர்ச்சியை நாம் உணராதவரை எமக்கு உயர்ச்சியில்லை, வாழ்வில்லை, வளமில்லை, நாம் நம்மை தூற்றவேண்டாம், கொச்சைப்படுத்த வேண்டாம். நம்மை நாம் நம்பவேண்டும். அழிவுக்கில்லாமல் ஆக்கந்தரத் துறைசார் வல்லுநர்கள் முன்வரவேண்டும். இந்நூலில் சில முதன்மைச்செய்திகள் திரும்பத்திரும்ப ஸ்ருவதன்னோக்கம் நடுநிலைமை நோக்கியதே “யான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறுக” என்னும் அடிப்படையில் யாக்கப்பட்ட நூல் படித்துப் பயன்பெறுங்கள்.

இந்நூலைத் தட்டச்சுச்செய்த எனது மகள் திருவாட்டி.நி.வேந்தினி (சுவேந்தினி) ஆசிரியை அவர்களுக்கும், இதைப்பதிப்பித்துத்தந்த வவுனியா வாணி கண்ணிப்பதிப்பகத்தாருக்கும், ஊழியர்களுக்கும் என் நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க பகுத்தறிவு!
மறுமலர்ச்சி பெறுக தமிழர் பண்பாடு!!!

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்

1.0 தோற்றுவாய்

யாகாவாராயினும் நா காக்க காவாக்கால்

சோகாய்யர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு - (குறள் 127)

எதை உன்னால் பாதுகாக்க முடியாவிட்டாலும் நாவைக் காக்கவேண்டும், அதாவது பாதுகாக்க வேண்டுமென வள்ளுவனார் கூறுவதன் பொருளென்ன? உடலில் முதன்மையான பல உறுப்புக்கள் இருக்கும் போது நாவை மட்டும் தனித்து ஏன் குறிப்பிடவேண்டும்? பல உரையாசிரியர்கள் இக்குறளுக்கு பொருள் கூறும்போது, நாவை வன்சொல் தவிர்த்து அடக்கிப்பேசுதலென்றும், தேனாயினும் சுவைக்காக உண்ணாமல் (அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிழ்தமும் நஞ்சு) அளவோடு உண்ணவேண்டும் என்பதற்காகவுமே கூறப்பட்டதென்றும் உரைகண்டனர். ஆனால் பெருநாவலர் வன்சொல் தவிர்த்தலுக்கு

தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே

நாவினால் சுட்ட வடு - (குறள். 129) என்பார்.

எனவே இரண்டு குறளுக்கும் நுண்ணிய நோக்கில் ஒரே கருத்தை உட்பொருளாக வைத்து யாத்திருப்பாரா? ஆகவே “நா” என்பது மொழிக்கு உரியது. நா இல்லையேல் மொழியில்லை. எனவே உன்னை அடையாளப் படுத்துகின்ற உன் தாய்மொழியை, உன் இனமொழியை, தமிழ்மொழியை பாதுகாக்க வேண்டும் இல்லையேல் உன் பின்வரும் தலைமுறை உன்னை பழிப்பார்கள், தூற்றுவார்கள் என்றுதானே பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலேயர் தாய்மொழியைக் குறிக்க “தாய்நா” (மதர் ரங்) என்று தானே கூறுகின்றனர். ஆகவே உலகப்பொது வாழ்வியல் தந்த வள்ளுவனார் கூறுவதும் தாய்மொழியை சிதைவறாமல் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதேயாகும்.

உலகிலே பேசப்படும் மொழிகள் கிட்டத்தட்ட 7000 என்றும் இவற்றில் எழுத்துள்ள மொழிகள் அண்ணளவாக 700 என்றும், இவற்றில் இலக்கிய, இலக்கணச் செழுமையுடையவை 200இக்கு மேற்பட்டவை என்றும் ஆனால் நா.வை.குமரிவேந்தன்

இவை தமிழ்மொழி போல் முத்தமிழாய் இல்லையென்றும் அறிஞர்கள் கூறுவர். காலவெள்ளத்திற்கும், செயற்கை அழிப்பிற்கும் தப்பிப் பிழைத்துத் தமிழ் அன்னையின் புதையலாய்த் தமிழரின் சான்றாய் நிமிர்ந்து நிற்பது தொல்காப்பியமாகும். தொல்காப்பியத்தில் மொழியின் பெயர் திருத்தமாக மொழியுணர்வை விதந்து பார்க்கும் பரப்புரைகளாக இருப்பதால் தொன்று தொட்டு அறிஞர்கள் மொழியிலும் மொழிவளர்ச்சியிலும் மிக ஈடுபாடுகொண்டிருந்தனர் எனலாம்.

தமிழ் கூறு நல்லுலகம்	- (தொல்பாயிரம்)
தமிழென் கிளவி	- (தொல். எழுத்து 386)
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கு	- (தொல். எச்ச.398)
செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிருநிலம்	- (தொல்.எச்ச.400)
எனத் தொல்காப்பியம் விளிக்கும்	

வடவேத ஆரியரின் ஊடுருவல், மேற்குலக மேலாண்மை ஊடுருவல் அவர் மொழிகளான சமற்கிருதம், பிராகிருதம், பாலி, பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளின் தாக்கங்கள் இருந்த போதிலும், தமிழ் தன் தனித்தன்மையை இழந்துவிடாமல் எதிர்த்து நின்று தமிழ் நிலம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கிடந்ததினால் பல திசை வழக்குகள் எழுந்து இலக்கியத்தரமும், திறமும் பெற்று தமிழ் செம்மொழியானதென்பதை தொல்காப்பியரும், பனம்பாரனாரும் சுட்டுவர். செந்தமிழ் என்பது கலப்பற்ற தனித்தமிழ் என்றபொருளைதமிழ்ப் பேரகராதிதருகிறது. முனைவர் செ.வை. சண்முகம் அவர்கள் செந்தமிழ் என்னும் சொல்பற்றி விளக்கம் தரும்போது சொல் உணர்வு நிலையில் இலக்கணவரம்பை வலியுறுத்துவதாகவும், செயல் நிலையில் செம்மொழி ஆக்கத்தை வற்புறுத்துவதாகவும், மதிப்பீட்டு நிலையில் இலக்கணம் வற்புறுத்தப்படாவிடின் கிளைமொழி தோன்றிப் புதுமொழியாக மாறும் என எச்சரிப்பதாகவும் விளக்கியுள்ளார். இயல் தமிழ் திரிசொல்லின் நின்றும் வேறானது.

1.1.0 செவ்வியல் காலம்

ஒவ்வொரு மொழியிலும் அதனுடைய இலக்கிய மரபிலும் அவை தோன்றிய குமுகாய (குடும்பம் - குமுகாயம்)ப் பின்புலத்தின் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தை செவ்வியற் காலமென்றும், அம் மொழியின்

நா.வை.குமரிவேந்தன்

பொற்காலமென்றும் கருதுவர். தமிழர் பன்னாட்டுப் பண்பாட்டிற்கு ஆளானதால் சங்க காலத்தையே செவ்வியற் காலமாகவும், பொற்காலமாகவும் கொண்டனரெனலாம். ஆகவேதான் சங்கத்தமிழ் செவ்வியல் மொழியாகவும், சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. இப் படைப்புக்களை நச்சினார்க்கினியர், கம்பர் போன்றோர் சான்றோர் செய்யுள், சான்றோர் கவி, சான்றோர் வழக்கென்றும் சுட்டினர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராய் இருந்த சூரியநாராயண சாத்திரி என்ற வடமொழியாளர் தமிழ்மொழியை ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் அணுகி அதன் தனித்தன்மையைக் கண்டு தமது “தமிழ்மொழி வரலாறு” என்னும் நூலில் அதை உயர்மொழியாக, உயர் தனிச்செம்மொழியாக, செவ்வியல் என்னும் பொருளில் சுட்டியுள்ளார். அத்தோடு தான் வழங்கும் நாட்டில் பலமொழிகளுக்குத் தலைமையும், அவற்றின் உதவியின்றி தனித்தியங்கக் கூடிய தன்மையும், திருந்திய பண்பும், சீரார்ந்த நாகரிகமும் கொண்ட தமிழ்மொழி, தூயமொழி, செம்மொழி என்றும் இலக்கணம் கூறுவார். இவரேதான் வடமொழியாளர்கள் தமிழிலிருந்த தொல்பழம் நூல்களையெல்லாம் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தபின் அவற்றை அழித்துவிட்டதாகவும் செப்புவார். இவர் தமது வடமொழிப் பெயரைத் தமிழில் பரிதிமாற் கலைஞர் என்றும் மாற்றிக்கொண்ட தமிழ் பற்றாளருமாவார்.

1996 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்ற “தமிழ்சூறு நல்லுலகத்தின் செம்மொழி” (த பிறைமறி கிளசிக்கல் இலாங்குச் ஒவ் த வேள்) என்ற ஆங்கில நூலில் தேவநேயப்பாவாணர் அவர்கள் உலகமொழிகள் அனைத்திற்கும் செம்மொழியான தமிழே தாயென அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். முனைவர்.கமில் சுவலபில் உட்பட பலமேல்நாட்டு மொழியியல் ஆய்வாளர்களும் தமிழ் செவ்வியல் மொழியேயென்று சுட்டினர். இந்திய நாட்டின் செம்மொழியாகவும் ஏற்றிருந்தனர். ஆனால் இந்திய நடுவனரசின் மறைமுகமான தடைச் செயற்பாட்டால் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டின் பின்னரே அண்மையில் தமிழ்மொழி உலகச்செம்மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சீனம், சமற்கிருதம், இலத்தீன், கிரேக்கம், கீபுரு, அராபியம், எபிரேயம் போன்ற மொழிகளுடன் தமிழும் உலகச் செம்மொழிகளுடன் சேர்ந்துள்ளது. “உலகின் ஒப்புயர்வற்ற செவ்வியல் நா.வை.குமரிவேந்தன்

மொழி தமிழென்பதை சங்க இலக்கியங்களின் பாடல்வரிகள் 26350 சான்று காட்ட போதுமானது” என்பார் கமில் சுவலபில். இந்தியமொழிகளுள் செவ்வியல் மொழியாக அமைந்து அதே செழுமையுடன் தொடரும் ஒரேமொழி தமிழ்தானென்றும் பாராட்டுகின்றார் ஏ.வே.இராமாநுசம்.

இலத்தீன் எப்படி இத்தாலிய, உரூமேனிய, இசுப்பானிய மொழிகளுக்கு செவ்வியல் மொழியாய் உள்ளதோ அதே போல் தமிழும் தமிழர்களுக்குச் செவ்வியல் மொழியாய் உள்ளதாக கூறுவார் சுவலபில் அவர்கள். சங்ககாலத்திற்கு முன்பிருந்தே தமிழை செம்மொழியாகத் திட்டமிட்டே வளர்த்தவர்கள் தமிழர்கள். முழுவளர்ச்சியைக் கண்ட சான்றோர் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே செம்மொழியென்று கூறியிருக்கவேண்டும். இதற்குச் சான்று பகர்வன தொல்காப்பியமும், சங்க நூல்களுமேயாகும். இத்தகைய செவ்வியல் மொழியாக்க முயற்ச்சிகள் கன்னடமொழி தமிழிலிருந்து பிரிந்துசென்ற காலகட்டத்தையொட்டித் தொடக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார் சுவலபில் அவர்கள்.

இக்காலகட்டம் தொட்டு திட்டமிட்டு மொழியையும், இலக்கியத்தையும் மரபுகள் என்னும் வேலியிட்டு நெறிப்படுத்திச் செவ்வியல் மொழியென்ற நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் முயற்ச்சி தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் புலவர்களால், அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்நிலையிலேயே **நாடக வழக்கு, உலகியல் வழக்கு, புலநெறி வழக்கு** என்பன தனித்தனியாக கற்பிக்கப்பட்டுத் தெளிவுபட விளக்கப் பெற்றனவெனலாம்.அத்தோடு **நாட்டார் வழக்கு, சான்றோர் வழக்கு** என்பன ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு சான்றோர் வழக்கு செவ்வியல் மரபாக ஏற்று உயர்குடி மக்களால் பாதுகாக்கப்பட்டது. பாணர் கையிலிருந்த வாய்மொழி இலக்கியங்கள் புலவர் கைக்கு மாறியதால் அவை இலக்கியமரபு, பாடுபொருள், கூற்றுமுறை, முதல், கரு, உரி என்பன வரையறை செய்யப்பட்டன. பாணர்கள் (அகவுந்)கட்டிக்காத்த அகவற்பா புலவர் கையில் ஆசிரியப்பாவாக மாறியது. சான்றோர் செய்யுள் ஏட்டிலக்கியமாகியது. கலைத்துறை உயர்குடி மக்களின் கலை இலக்கிய மரபுகளாக வளர்த்தொடங்கின.

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

தஞ்சைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மேனாள் துணைவேந்தர் முனைவர்.ச.அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் தமது “சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே” என்னும் நூலில் “எந்த ஒரு மொழி சீரும், சிறப்பும் கொண்ட செவ்வியல் இலக்கியங்களை தன்னகத்தே கொண்டு நிற்கின்றதோ அந்த மொழி ஒரு செவ்வியல் மொழி” என்றும், சிறந்த இலக்கிய வளம், செம்மாந்த இலக்கண அரண், மரபுகள், மாண்புமிக்க எண்ணங்களை நகல்(பிரதி) படுத்தும் சொல்வளம், நல்லதொரு பண்பாடு(பாரம்பரியம்), அழியாஅருள்(சாகாவரம்) பெற்று நிற்கும் ஒழுக்கப்பண்பு, இளமைத்திறன் போன்ற இன்னோரன்ன பண்புகளைக் கொண்டு காலவெள்ளத்தாலும், பிறமொழித்தாக்கத்தாலும் அழிக்கமுடியாத துடிதுடிப்பும் கொண்டு வாழ்வது தமிழ்மொழி என்பார். தமிழ்நாடு, இந்தியா, உலகம் தமிழைச் செம்மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளு முன்னரே செனகல் நாட்டின் தாக்கர் பல்கலைக் கழகம் 15ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்றுத் தமிழன்னையைப் பெருமைப்படுத்தியது பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய நிகழ்வு.

1.2.0 தமிழ்மொழியின் நிறைவான சிறப்புகள், பண்புகள், தகுதிகள்.

இயல்பாய்த் தோன்றிய ஒரு மொழிக்கு பதினாறு (16) பண்புகளுண்டென உலக மொழியியலாளர் கூறுகின்றனர். இப்பதினாறு பண்புகளையும் கொண்ட உலகின் ஒரே மொழி தமிழ்மொழியே. குறித்த பண்புகளாவன தொன்மை, தாய்மை, தூய்மை, முன்மை, வியன்மை(பெருமை), வளமை, எண்மை (எளிமை அல்லது ஏரணம்), இளமை, இனிமை, தனிமை, அம்மை(அழகு), ஒண்மை(அறிவு), செம்மை, இறைமை, இயன்மை, மறைமை என்பனவாம். திருமண வாழ்வில் இணையும் இணையர்களை வாழ்த்தும் போது “பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழுங்கள்” என்று வாழ்த்துவது தமிழன்னையின் பண்புகளை முன்வைத்துத்தானோ!

குறிப்பாக இந்திய மொழிகளை எடுத்துக்கொண்டால் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய 25 மொழிகளையும், வட்டாரமொழிகளாக 128 மொழிகளையும் உள்ளடக்கி 153 தமிழிய(திராவிட) மொழிகளை ஈன்ற தாயாக தமிழைக் காணலாம். செவ்வியல் மொழியென்னும் கோட்பாடுபற்றித்

நா.வை.குமரிவேந்தன்

தமிழர்களுக்கு மிகத்தெளிந்த கண்ணோட்டம் இருந்ததினாற்றான் தரப்படுத்தப்பட்ட செவ்வியல் மொழியை செந்தமிழெனத் தொல் தமிழர் சுட்டினர் எனலாம். இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் தமிழ் ஆட்சிமொழியாகவும், 80 இற்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் தமிழ் பேசப்படுவதாகவும் இத்தகைய சிறப்பு இந்திய, இலங்கை நாட்டு எந்தமொழிக்கும் இல்லையென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நம்நாட்டுத் தமிழறிஞர் பன்மொழியியலாளர், தமிழ்த்தூது தனிநாயகம் அடிகளார் வித்திட்டுத் தொபங்கிய உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளும் ஆய்வுகளும் வளர்ச்சி பெற்றதனால் உலக மொழியியல் அறிஞர்களும் தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். கிரேக்க, இலத்தீன், பாரசீகம், கொரியம், கங்கேரியம், யப்பான் நாட்டு மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் இடையிலுள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகளைச் சான்று காட்டி மொழியியல் அறிஞர்கள் நிறுவியுள்ளனர். யப்பானிய நெடுங்கணக்கு தமிழ் நெடுங்கணக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்றும் கூறப்படுகிறது.

வரலாற்று முறையிலும், இலக்கிய இலக்கணப் பண்பாட்டு முறையிலும் தமிழ்மொழி மிக உயர்ந்து நின்றாலும் தமிழர் நிலையும், தமிழின் நிலையும், தமிழர் புறக்கணிப்பும்; தமிழின் முன்மையைத், தொன்மையைப், பழமையை எழினிதிறையிட்டு மறைக்கின்றது. தொன்மொழிகளில் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு நிலையான பயனுடையதாய், முக்காலத்தும் வழிகாட்டியாய் இயங்கும் மொழிகளே உயர்தனிச் செம்மொழி எனப்படும். இலத்தீன், கிரேக்கம், சமற்கிருதம்(வடமொழி) போன்றன மக்கள் வழக்கொழிந்த செம்மொழிகள், சீனம் உலகின் மிகக் கூடிய மக்கள் பேசும் செம்மொழி. உலகப் பெரும் சமயமொழிகளாக எபிரேயம், அரபு, பாரசீகம் அடுத்த படிநிலையிலுள்ளன. வரலாற்றுச் சிறப்பும் இடச்சிறப்புமுடைய ஐசுலாண்டிக் காதிக், பழம்பாரசீகம் போன்ற தொன்மொழிகளும் உள்ளன.

தமிழில் பெரும் பற்றுடையவர்களான முனைவர்.காட்டுவெல் ஐயரவர்கள், பி.யு.போப் அவர்கள் போன்றோர்கூட சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள் போன்ற நூல்கள் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டினதாகவே கொண்டனர். ஆனால் தற்போது அவை கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

முற்பட்டவை என்றும், தொல்காப்பியம் இவற்றிலும் மிகத் தொன்மையானதென்பதும் தமிழர்க்குத் தெளிவுபட்டுள்ளது. ஆனால் வடமொழியிலக்கியங்களோ தமிழிலக்கியங்களைவிட ஆயிரமாண்டுகள் பிற்பட்டவை என்பர் அறிஞர். திருக்குறள் அன்றும், இன்றும் உலகிலேயே ஒப்பும் உயர்வும் மிக்க தனிப்பெருநூல். தொல்காப்பியம் இன்றிருக்கும் இலக்கண நூல்களைவிட விரிவானதும் பழைமையானதுமாகும். சங்க இலக்கியம் முற்ற வளர்ந்த இலக்கியத்தின் சிதறிய நுணுக்குக்களே. தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னும் விரிந்த இலக்கிய இலக்கணங்கள் இருந்தன என்பதை அதில் காணப்படும் அகச்சான்றுகளால் உய்த்தறியலாம்.

படிமுறை (திரிவாக்க)க் கோட்பாடு (Theory of Evolution)

ஐம்பூதக் கோட்பாடு (Theory of Universe)

அளவையியற் கோட்பாடு (Theory of Reasoning & Logic)

காரணகாரியக் கோட்பாடு (Theory of Cause & Effect)

இன்பியல் கோட்பாடு (Theory of Hadonism)

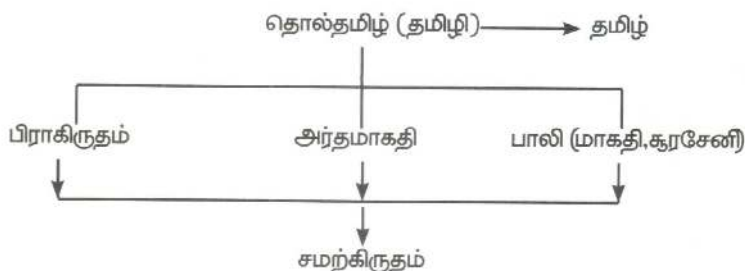
ஆகிய அறிவுசார் துறைகளைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் “நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”

“என்ப”

“என்மார் புலவர்”

“துனித்தகு புலவர் சுவரிய நூலே” என்பதாகத் தொல்காப்பியம் சுட்டுவது நுணுகி ஆராயத்தக்கதே.

கி.மு.8 ஆம் நூற்றாண்டினதாக (முனைவர். வெள்ளைவாரணர், அறிவர்.குணா போன்றோர் கி.மு.1500என்பர்.) கொள்ளப்படும் தொல்காப்பியம் எழுத்துக்களின் பிறப்பு, வகை, வடிவம் பற்றியெல்லாம் விரிவாக ஆராய்வதோடு எழுத்ததிகாரமென்னும் ஒரு அதிகாரத்தையே படைத்து உள்ளது. இந்த வகையில் இந்தியமொழிகளின் எழுத்தியல் வரலாற்றை

என வகைப்படுத்தலாம் என்பர் மொழியியல் அறிஞர்கள். சமற்கிருத வரிவடிவம் ஆகிய தேவநாகரிகி.மு.-கி.பி. மட்டிற்றான் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்கின்றனர் கல்வெட்டறிஞர்கள். ஏனெனில் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டளவில் சமற்கிருதமொழியில் எழுதப்பெற்ற ஒரேயொரு கல்வெட்டு குசராத் பகுதியில் காணப்படுவதாகவும் ஆனால் தமிழ் நாட்டில் தமிழிய பிராமி எழுத்தில் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பெற்ற 89 கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுவதாகவும், இத்தமிழியப் பிராமி எழுத்துக்கள் கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே புழக்கத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கல்வெட்டறிஞர்கள் உறுதிசெய்கின்றனர். வடமொழியை வேதமொழியென்பர். அதிலுள்ள செய்திகளை இன்றுவரையில் யாராலும் மற்றவர் விளங்கிக் கொள்ளும்வகையில் விளக்கிக் கூற முடியவில்லையென்றும் கூறுகின்றனர். கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட காளிதாசரின் நூல்கள்தான் சமற்கிருதத்தில் எழுதப்பெற்ற பழைய முதல் இலக்கியப் படைப்புகள் என்கின்றனர்.

1.2.1 இந்திய மெய்யியல்கள்:

இந்தியாவில் தோன்றிய மெய்யியல்களான சமணம் பிராகிருத மொழியுடனும், பௌத்தம் பாலிமொழியுடனும், வேதம் சமற்கிருதமொழியுடனும் இணைந்தே வளர்ந்துள்ளன. இந்த வகையில் குறித்த காலகட்டத்திற்குரிய சாங்கிய, யோக, உலகாயுத மெய்யியல்கள் தமிழுக்குரியவை எனக் கொள்வதில் எத்தவறுமில்லை. தமிழர் இயங்கியல் இம்மெய்யியல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதே. வடமொழியில் எழுதப்பெற்ற சாரகசம்கிதை என்னும் நூல் தொல்காப்பியத்தைப் பெருமளவில் அடியொற்றியும், வேதம் முழு அளவில் முரண்படுகின்ற

மருத்துவத்துறையைச் சார்ந்தும் எழுதப்பெற்ற நூலாகும். அத்தோடு ஆசீவகக் கோட்பாட்டின் மூலவடிவங்கள் அனைத்தும் தமிழில் மட்டுமே கிடைக்கின்றன. தமிழ் மரபு உலகிற்கு வழங்கிய கொடைகள் பல, குறிப்பாக தமிழகத் தந்திரக் கோட்பாட்டிற்கும் சீனத்துத் தாவோயிசத்துக்கும் உள்ள உறவுகள், தமிழ் அணுவியற்கோட்பாட்டிற்கும், கிரேக்கத்து எம்பீட்கிள்சின் அணுவியற்கோட்பாட்டிற்கும் உள்ள உறவுகள் குறித்து விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படின் தமிழும், தமிழருமே உலக அணுவியத்திற்கும் முன்னோடிகள் என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியுமென்கிறார் முனைவர்.க. நெடுஞ்செழியனவர்கள் தமது “தமிழர் இயங்கியல்” என்னும் நூலில். அத்தோடு டொமாக்கிரிட்சு, எம்பீட்கிள்சு, பைதகோரசு முதலான கிரேக்கத்து அறிஞர்கள் தமிழகம் வந்து கற்றுச்சென்றே தம் கோட்பாடுகளை உருவாக்கிக்கொண்டனர் என்றும், கௌதம புத்தர் சாங்கியரென்றும் இவரது மாணாக்கர் சாரிபுத்திரன் தமிழ் நாட்டில் ஐந்திரம் கற்றதாகவும் தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

சாங்கியம், யோகம், உலகாயதம் ஆகிய மூன்றும் தமிழில் ஐந்திரம் என்றும், வடமொழியில் “ஆன்வீக்ஸீகி” என்றும் கூறப்படுகிறது. இது வித்தைகளுக்கெல்லாம் விளக்கமாகவும், கன்மங்களுக்கு எல்லாம் உதவியாகவும், அறங்களுக்கெல்லாம் பற்றுக்கோடாகவும் எண்ணப்படுவதாகப் போற்றுவார் கௌடிலியர். இக்கோட்பாடுகளை எல்லாம் உருவாக்கி வளர்த்தமண் தமிழ்மண். இந்திய மெய்யியல் வரலாற்றில் எட்டுக் கோட்பாடுகளை திரு.வி. இராகவனவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். வேதாந்தம், மீமாம்சம் முற்றிலும் வேதச் சார்புடையனவெனவும், சாங்கியம், யோகம், சிறப்பியம்(வைசேசிகம்), நியாயம் ஆகிய நான்கும் வேதத்தில் தம் வித்துக்களைக் கொண்டுள்ளதாகவும், இவையே ஆத்திகமுமாம். சமணம், பௌத்தம் நாத்திகமென்பார். ஆசீவகம், உலகாயதம் போன்ற மெய்யியல்களும் தமிழ்மண்ணைச் சேர்ந்ததே.

மணிமேகலை தந்திரம் கேட்டகாதை பதினான்கு சமயக்கணக்கர் இருந்ததாகக் கூறும். புதுமைக் காலங்களில் “இந்தியத் தத்துவம்” என்னும் மாசுக்கோ முன்னேற்றப் பதிப்பகம் 1984 இல் பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூலில் பொருள் முதல்வாதக் கோட்பாட்டு முறையில் நுணுகி ஆராய்ந்து

இவ் எட்டுக் கோட்பாடுகளுடனும் உலகாயுதத்தையும் சேர்த்து ஒன்பதாகக் கூறுகிறது. அத்தோடு ஒருங்கு(யோக) நெறி ஒரு தத்துவமல்ல என்றும் கூறுகிறதாம். அன்று பெரும்பான்மை இன மக்களை அடக்கியாள கருத்து முதல் வாதம் (கடவுள், மறுமை, வீடுபேறு, சாதியப் பகுப்பு போன்றன) தேவைப்பட்டது. ஆளும் தரப்பினரின் மடியிலிருந்து கொண்டு கருத்து முதல்வாதம் பொருள் முதல்வாத தத்துவங்களை அழித்தது. சங்க இலக்கியத்தில் பொருள் முதல்வாத அடிப்படைகளை வெளிப்படுத்தியவர் பேராசிரியர்.நா. வானமாமலை ஆவார்.

தொல்காப்பியம் இலக்கணநூல் மட்டுமன்று தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வாழ்க்கையையும், செய்யுளையும் ஆராய்ந்த ஆய்வின் வெளிப்பாடு. சொல், எழுத்து என இலக்கணத்தை கூறினும் அது அளவையியல் மெய்யியல் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கிய அறிவியல் நூல். அகம், புறம் என்று வாழ்வியலையும் களவு, கற்பு என்று குடும்பவியலையும் விளக்கும் மானிடவியல் இலக்கணம். தமிழ் நெடுங்கணக்கை மயங்கா மரபினதாகிய தமிழ் எழுத்து முறையை அறிவித்த தமிழ் எழுத்தியல் வரலாறு. இங்கு பேச்சுக்கலைக்குரிய இலக்கணங்களே உள. இவையே பேச்சுக்கலைக்குரிய இலக்கணங்களாகி பேச்சுக் கலையை அளவையியலைக்கொண்டு தமது மெய்யியல் கோட்பாடுகளை நிலைநாட்ட முயன்ற மெய்யியலாளர்களால் வளர்க்கப்பட்ட ஒன்றாகும். எனவே தான் மெய்யியல் “காட்சி” எனப்பட்டது.

இவை நூல்வடிவம் பெற்றபோது நூல்களும் காட்சி எனப்பட்டன. தொல்காப்பியர் “ஒத்தகாட்சி உத்திவகை” எனக் குறிப்பதும், கணியன் பூங்குன்றனார் “திறவோர் காட்சியில் தெளிந்தனம்” என்பதும் நோக்குதற்குரியதாகும். இங்கு “காட்சி” என்னும் சொல் அளவையியலையும், மெய்யியலின் விளக்கமாக அமைந்த நூல்களையும் குறிக்கும். இன்னுல்களை முதல்நூல், வழிநூல் எனப்பிரிப்பர் தமிழர். தமிழ் அணுவியலாகிய சிறப்பியலை வைசேசிகம் எனவும், தருக்கவியலாகிய அளவையியலை நியாயம் எனவும் வழங்கப்படும். நியாயவைசேசிகம் என்னும் வழக்கும் அளவையியலைக் குறிக்கும் சான்று ஆகும்.

முதல்நூல் இயற்றிய ஆசிரியரை முனைவனெனப் பாராட்டுவார் தொல்காப்பியர். இந்நூல்கள் அவர்களின் வழித்தோன்றல்களுக்கு

மேற்கோள்களாகக் காட்டப்படும். சாங்கியம், யோகம், உலகாயுதம் (ஆன்வீக்சீகி) ஆகியன கடவுள் மறுப்பை, வேதமறுப்பை அடிப்படையாகக்கொண்ட பொருள் முதல் கோட்பாடுகள். இவற்றின் அளவையியல் முறைகள் காட்சி, உய்த்தறிவு, மேற்கோள் என்பனவாம். வாதிக்கும்போது எவற்றையெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டுமென்பதையும் தொல்காப்பியம் படம்பிடித்துக் காட்டும். “சிதைவெனப் படுபவை வசையறநாடி” என்னும் தொடர் இதை உணர்த்தும்.

அத்தொடு வாதத்தில் வெற்றிபெற, இனிமை சேர்க்க பத்துக் குற்றங்களின் எதிர் மறைகளை அதாவது பத்து அழகுகள் என்று குறிக்கும் வகையிலும் “எதிர் மறுத்துநரின் திறத்துமவையே” என ஓரடியில் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பத்துவகைக் குற்றங்களன்றி பத்துவகை அழகுகளோடு கூடியபேச்சு முப்பத்திரண்டு உத்திகளோடும் பொருந்தி அமையவேண்டுமென்பது நூலுக்குரிய இலக்கணங்களாக கூறிடிலும் அவை அளவையியலுக்குரிய இலக்கணங்களாகும். இவ் உத்திகளையும் அளவையியலைப் பின்பற்றியே விளக்குகின்றார். இத்தந்திர உத்திகளை தொல்காப்பியர் முன்னோர் கூற்றாகவே கூறுவது தமிழின் தொன்மையை, வியன்மையை, செம்மையை, ஒண்மையை வெளிப்படுத்தும்.

“ஒத்தகாட்சி யுத்திவகை விரிப்பின் நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே” என முடிவறும்.

இதன்மூலம் தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்பிருந்த மரபை வழிமொழிவதைக் காணலாம். இத் தந்திர உத்திகள் தொல்காப்பிய காலத்துக்கு முன்னதாகவே தொகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது துல்லியமாகத் துலங்கும். தந்திர உத்திகள் முப்பத்திரண்டென வரையறை செய்தமை ஆனது தமிழ் மரபின் தொன்மையையும் உலகமொழிகளுக்கு மேலாக உயர்ந்து நிற்பதையும் உணரலாம்.

தொல்காப்பியம் வடமொழிக்கு எழுத்துக்களை உருவாக்கிக் கொடுக்கும் வகையில் அல்லது அம்முயற்சிக்குத் துணைபோகும் வகையிலும் தமிழெழுத்து முறையின் மாண்பை, தமிழ்ப்பொருள் இலக்கணத்தின் உயர்வுகளை எடுத்துரைக்க எழுந்த நூல். நூல்

அரங்கேறிய இடம் நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன் அவையம். வடமொழி எழுத்துக்களை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர் அதங்கோட்டாசான். இவர் சங்கதமொழிக்கு தேவநாகரி வட எழுத்தை, வரிவடிவத்தை தமிழ் நாட்டிற்றான் உருவாக்கினார் என்பது பனம்பாரனார் காட்டும் வரலாறு.

அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங் கோட்டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபின் எழுத்து முறைகாட்டி
மல்குநீர் வரைபின் ஐந்திரம் நிறைந்த
தொல்காப்பியன் - என்பார்.

வரலாறு இப்படியிருக்க அதங்கோட்டாசானை ஆசிரிய நிலைக்கு உயர்த்தி தொல்காப்பியரை மாணவ நிலைக்குத் தாழ்த்திய வரலாற்றுப் பிறழ்ச்சிக் கொடுமை இதுவாகும். இதுதான் தமிழின், தமிழரின் கடந்த கால வரலாறு.

மனித வாழ்வை மேம்படுத்தும் வாழ்க்கையின் அடிப்படைகளாக அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் கோட்பாடுகளை வகுத்த மரபு தமிழ்மரபு. உயிரின் இயற்கைப்பண்பு இன்ப நாட்டம். இன்பத்திற்குத் தேவை பொருள். இவ்விரண்டையும் அறத்தின் அடிப்படையில் ஈட்டவும், துய்க்கவும் வேண்டும். தனிமனித வாழ்வு குமுக(சமுக) வாழ்வோடு இணையும்போது அறம் முதலிடம் பெறுகின்றது. எனவே அகவாழ்வில் இன்பம், பொருள், அறம் என்னும் முறைவைப்பு புறவைப்பில் அறம், பொருள், இன்பம் என்றவாறாக மாறுதல் இயற்கை. வள்ளுவம் குமுக வாழ்வாகிய புறத்தினையோடு தொடங்குவதால் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்ற முறையில் அமைகின்றது. கிமு. ஆறாம் நூற்றாண்டு பல புதுமைகளைக் கண்ட நூற்றாண்டென்பர் அறிஞர். சிலமெய்யியல்கள் மரபுவழி வந்த மெய்யியல்களுடன் தம்மை இணைத்துக்கொண்டன. சில பிறவோடு சேர்ந்துகொண்டு புதுவடிவம் கொண்டன.

இதில் தலையாயது “ஆசீவகம்” எனப்படும் “நல்வாழ்க்கை” என்னும் கோட்பாடு. இது மனிதவாழ்வின் அடிப்படைகளை ஆராயும் பொருள் முதல் கோட்பாடு. பக்குடுக்கை நன்கணியரின் அணுகுகோட்பாடு,

பூரணகாசிபரின் தற்செயல் அல்லது வினைமறுப்புக் கோட்பாடு, மற்கலி கோசலரின் வாழ்வியற் கோட்பாடு ஆகிய மூன்றின் ஒன்றிணைவே ஆசீவகம். பக்குடுக்கையார் முதலில் சாங்கியக் கோட்பாளராயிருந்து ஆசீவகக் கோட்பாட்டை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். பக்குடுக்கை நன்கணியர், புத்தர், மாவீரர் காலத்தவர். இவர்களைவிட மூத்தவர், கிமு. ஆறாம் நூற்றாண்டினர். இவரது “சிரமண சங்கம்” மிகப் பெரியதாய் இருந்ததாம். இவரது அணுவியற் கோட்பாடு ஆசீவகத்துடன் சேர்ந்ததால் அவரது தலைமுறை நிலைக்காமல் போய்விட்டதென்பர். ஆனால் இவர் தலைமுறையினரான கணி ஆதனாரின் காலத்தில் மீள அறிவியலுக்கும், அணுவியத்திற்கும் புத்துயிரும், புதுவாழ்வும் கிடைத்ததெனலாம். சாங்கிய, உலகாயத மெய்யியல்களின் அளவையியல்கள் தமிழ் அகத்திணை மரபில் திருக்குறளின் காமத்துப்பாலில் முழுமையாக இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

1.2.2 தமிழ்ச்சொற் சிறப்பு :-

தமிழ் என்னும் சொல் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினமென்னும் மூவின எழுத்துக்களாலும் ஆக்கப்பட்டதாகும். த - வல்லினம், மி - மெல்லினம், ம் - இடையினம் ஆகும். தமிழ் முத்தமிழ் என்றும் வழங்கப்படும். இவை இயல், இசை, நாடகம் எனச் சுட்டப்படும். இயல் - எண்ணத்தை வளர்ப்பது, இசை - உள்ளத்தை உருக்குவது, நாடகம் - நடந்துகாட்டி மக்களை நல்வழிப்படுத்துவது. தமிழை பல அடைமொழியிட்டும் போற்றினர் வைணவ தென்கலை மதத்தார். விட்டு சித்தன் விரித்த தமிழ், தேனாரின் செய்தமிழ், சொல்லிற் பொலிந்த தமிழ், சீர்மலி செந்தமிழ், திருவரங்கத்தமிழ், கோதைவாய்த் தமிழ், நடைவிளங்கு தமிழ், நல்லியல் இன்தமிழ், சங்கமுகத் தமிழ், சங்கமலி தமிழ், நாமருவ தமிழ், பாவளரும் தமிழ், வியன் தமிழ், தூய தமிழ், நற்றமிழ், நல்லிசைத் தமிழ், ஒண்டமிழ், தண்டமிழ், வண்டமிழ், இருந்த தமிழ் என்றவாறாகப் பல அடைமொழியிட்டு வழங்கினர்.

“அறம் வைத்துப் பாடிய இக்கலம்பகத்தை கேளாதீர், கேட்டால் தங்கள் உயிரே போய்விடுமென்று” பாடிய புலவனே மன்னன் நந்திவர்மனைத் தடுத்தபோதும் “தமிழைச் சுவைப்பதின் மூலம் சாவே வரின்மும் அதை வரவேற்பேன்” என்கின்றான். என்னே தமிழின் இனிமை. நா.வை.குமரிவேந்தன்

தமிழ் எழுத்துக்கு “ஓலி” ஒன்றுதான். ஆதலால் தமிழைத் தமிழ் எழுத்துத் தெரிந்த எவரும் படிக்கமுடியும். உயிரெழுத்தும் மெய்யெழுத்தும் சேர்வதால் உயிர்மெய்யெழுத்து உருவாகிறது. தமிழ் பேசவும் இலகுவானது. தமிழ்ச் சொல்லை உச்சரிப்பதாயின் உதடு முதல் உண்ணாக்கு வரையிலான வாயின் பகுதிகளே பயன்படுகின்றன. வேற்று மொழியாயின் தொண்டையிலிருந்து அடியெழுத்து வரையிலான பகுதிகள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். இன்றோல் உச்சரிக்க முடியாது. தமிழை எழுதுவதும் இலகுவாக தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே போகலாம்.

பண்டைக் காலத்தொட்டு தமிழில் எதை எழுதுவதானாலும் முதலில் கோட்டுடன் கூடிய ஒரு சுழியை இட்டே தொடங்கினர். பிறமொழிகளில் இந்நடைமுறை காணப்படவில்லை. தற்பொழுது இச் சுழியை பிள்ளையார் சுழியென அழைக்கின்றனர். ஆனால் என்று தமிழன் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதத் தொடங்கினானோ அன்றிலிருந்து இச் சுழியிடும் பழக்கம் தொன்றுதொட்டே நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது. ஆனால் பிள்ளையார்(விநாயகர்) வழிபாடு வடநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாடு வந்தது கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் தானென்பது வரலாற்று உண்மையாகும். ஆயினும் ஈழத்தில் வைதீக வடநாட்டுக் கடவுளான பிள்ளையார்(விநாயகர்) வணக்கம் கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு உள்நுழைந்தது எனலாம். அத்தோடு சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள், ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் எதிலுமே இவ் விநாயகர் பற்றியோ, கடவுளர் தொழுதல் பற்றியோ குறிப்பிடப்படவில்லை. இதை இங்கு ஆராய்வதும் பொருத்தமற்றதாகும்.

தமிழர் தமது ஆக்கங்களை பனைமர ஓலைக்குருத்தையும், எழுத்தாணியையும் கொண்டே எழுதினர். இவ்வோலைச் சுவடிகள் 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நிலைத்துநிற்கின்றன. எல்லோராலும் ஓலையில் எழுதிவிட முடியாது. எழுதுமுன் ஓலையை, ஆணியை எழுதுவதற்கு ஏற்புடையதா எனப்பார்ப்பதற்கு அவ்வோலையில் ஒரு சுழியையும், ஒரு கோட்டையும் எழுதிப்பார்ப்பது வழக்கம். ஓலை காய்ந்திருந்தால் முறியும், பச்சையெனின் சிக்கும். எனவே ஓலைமாற்றப்படும். அதேபோல் எழுத்தாணி கூர்மையாயின் ஓலையைப் பிய்க்கும் மொக்கை என்றால் ஓடும். எனவே எழுதுவதற்கு ஏற்றதாய் ஆணியும் மாற்றப்படும். இன்றும் கூட ஒரு விற்பனை

நிலையத்தில் ஒரு தூவியை (பேனா), தாளை வாங்கும்போது தாளில் தூவியால் எழுதிப்பார்த்து வாங்குவது தானே வழக்கம். பண்டைத்தமிழன் எழுதத்தொடங்கிய காலந்தொட்டு இதுதான் நடைமுறை. அவர் சுழி இவர் சுழி என்று கூறுவதெல்லாம் வரலாற்றுத் திரிபுகளே.

தமிழெழுத்துக்களுக்கு உயிராயிருப்பது அதன் உயிரெழுத்துக்களே. இவை சுழியை அடிப்படையாய்க் கொண்டவை. சுழியை இலகுவாக எழுதக் கற்றுக்கொண்டால் தமிழ் எழுத்துக்களை எளிதில் எழுதிவிடலாம். பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்து, கோலெழுத்து, கண்ணெழுத்து, சித்திரவெழுத்து எனக் கூறப்பட்டன. இவை கல்வெட்டு, செப்பேடு இலக்கியங்களிலும் காணப்படுவது. இங்கு வட்டு, கண், கோல் என்பன வட்டம்(சுழி) என்னும் பொருள் தருபவை. ஓவியம் சித்திரம் வளைவுகளை உடையது. ஞாயிறு, திங்கள், விண்மீன், கோள்கள் எல்லாமே வட்டமாயிருப்பதால் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ் எழுத்துக்கள் வட்டத்தில் அமைந்தவை. வட்டமே இயற்கை, இயக்க வடிவம். உயிர் இயக்க எழுத்துக்களை நாள், கோள் இயக்கம் போலவே வலஞ்சுழியாகவே அமைத்தனர். உயிரெழுத்துக்கள் அத்தனையும் வட்டவடிவமும் வலஞ்சுழி இயக்கமும் கொண்டவை.

கோடு என்றால் வளைவு என்று பொருள் தருவது அதனாற்றான் நேர்கோடு, செங்கோடு அல்லது செங்குத்துக்கோடு என்றும் வழங்க நேர்ந்ததாம் (செம்மை - நேர்மை - நேர்). உயிர் தானே இயங்கும். உயிர் இல்லாத மெய்யையும் இயக்கவும் செய்யும். “க்” கை உச்சரிக்கும்போது “இக்” என்று தானே உச்சரிக்கப் படுகிறது. அதுமாத்திரமா, உயிர்த் துணையின்றி இயங்கா எழுத்தை மெய், உடல், ஒற்று, புள்ளி என்று வழங்கியமை எவ்வளவு அறிவாண்மை. ஆங்கிலத்தில் ஐந்து (எ, இ, ஐ, ஓ, உ) உயிரெழுத்துக்களே இருக்க தமிழில் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் தேவையற்றது என்பர் சிலர். அணில், ஆடு, அரசு, ஆல் போன்ற சொற்களை ஆங்கிலத்தில் தமிழ் உச்சரிப்பில் எழுதுவதாயின் ஆ - ஏ ஏ என வரவேண்டும் இல்லையேல் ஆடு - அடு என்றாகிவிடும். இங்கு குறிப்பிடப்படும் ஐந்து ஆங்கில எழுத்துக்களும் ஐந்து தமிழ் உயிரெழுத்தின் குறில்களே ஆகும்.

தமிழ் தனித்து இயங்கும் மொழி எந்தமொழியின் துணையுமின்றி இயங்கவல்லது. ஒருமொழியின் தாய்மொழி எது என்பதை அறியத் நா.வை.குமரிவேந்தன்

துணைநிற்பவை

1. அம்மொழியின் உயிரெழுத்துக்கள்,
2. எண்ணுகின்ற எண்கள் (க, உ, ங, ச, ரு, சா, எ, அ, ச9, க0) இன்று வழக்கிலுள்ள 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 எண்கள் யாவும் மேலே காட்டிய தமிழெண்களின் திரிபுகளே.
3. உடலுறுப்புக்களின் பெயர்கள்.

பிறமொழி மீது மேலாண்மை செலுத்த விரும்பிய வடமொழியாளர்கள் அம்மொழிகளுள் தமிழ் எழுத்துக்கள் கொண்டு ஆக்கப்பெற்ற, இன்று கிரந்த வட எழுத்துக்கள் என்று கூறப்படும் ஸ, ஜ, ஸ்ரீ, , , போன்ற ஏழுத்துக்களை தமிழ் சொற்களுள் திணித்தனர். இம்மொழி நடையை மணிப்பவள அல்லது மணிப்பிரவாள நடையென்றனர். மேற்குறித்த இவ்வெழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்துக்களின் கூட்டே என்பதை கீழ் வரும் அட்டவணை விளக்கும்.

வட எழுத்து	தமிழ் வடிவம்	திருத்த மாற்றம்	ஒலி	மெய்
ஜ	ஜ =		JA“ச”	ஜ்
ஷ	உ + டி =	ஷ	SHA“ழ”	ஷ்
ஸ	ள + ல =	ஸ	SHA “ச”	ஸ்
ஹ	வ + ற =	ஹ	HA“அ”	ஹ்

இம் மணிப்பிரவாள மொழி நடையால் உருவானதே கொடுந்தமிழாகிய மலயாளமொழியாகும். இந்நடை கி.பி.7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலகட்டத்தில் எழுச்சி கண்டு கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலக்கிய, இலக்கணம் கண்டமொழி. மலையாளம் இக்காலகட்டத்திலேயே மாணிக்கவாசகர், திருநாவுக்கரசர் (அப்பர்), திருஞானசம்பந்தர் (தமிழ் ஞானசம்பந்தர்), சுந்தரமூர்த்தியார் போன்ற அருளாளர்கள் தோன்றி வைதீக, சமண, பௌத்த வடமொழி (அயற்றின) சமய வரவுகளால் அழிவுநிலையின் விளிம்பிலிருந்த சைவ சமயத்தையும், தமிழ்மொழியையும் காப்பாற்ற அயராது பாடுபட்டனர். ஆனால் இந்த

வைதீகம் அவர்களைவிட்டு வைக்கவில்லை இறைவன் ஆட்கொண்டார் என்றுசுறி அவர்கதை முடித்தது.

அவர்களின் பெருமுயற்ச்சியால் தமிழ்ச் சிதைப்பு பெருமளவிற்குத் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதாயினும் சைவம் வைதீகத்தால் முற்று முழுதாய் மறைக்கப்பட்டு இந்துமதத்தில் அடங்கியது. வைதீகக் கடவுளரே (அயற்றின) இன்றைய வரலாறு தெரியாத தமிழர்களின் பெரும் கடவுள். காலத்திற்குக் காலம் தமிழர் நடுவில் நெஞ்சுரமும், தமிழிற்கே தம்மை ஈகம் செய்யும் மனமும் மிக்க தமிழ்ச் சான்றோர் உருவாவதால் தமிழன்னை தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றாள். அகத்தியர் காலத்தில் தொடங்கி, தொல்காப்பியர் உறுதிசெய்து, சிவஞானமுனிவர் விரிவாக்கி (1755), வீரமாமுனிவர் (பொச்சுக்கி) இல் முழுவருவம் பெற்றது தமிழ். பிற (அயற்றின) மொழி எழுத்துக்களை, சொற்களை தமிழோடு கலந்தால் தமிழ் மொழி வளருமென்ற வடமொழியாளர்களின் கூற்றுக்கு கற்றாரும் மற்றாரும் செவிசாய்த்து செயற்ப் பட்டவேளை எவர் துணையுமின்றி தனித்து நின்று, தனித்தமிழ் நடைகாட்டி வெற்றியும் பெற்றார் மறைமலை அடிகளெனப்பட்ட சுவாமி வேதாச்சலம். இதை மறைமலை நடையென்றும் கூறுவர். புரியும்மொழி, புரியாமொழி என்று ஒருமொழியுமில்லை. ஒருமொழி புரியவில்லையென்றால் அவன் அம்மொழியைப் படிக்கவில்லை என்பதுதான் பொருள். தமிழ் தெரியவில்லை, புரியவில்லை என்றால் தமிழைப்படி. நீயும் தமிழைப் படியாமல், தமிழை அறியாதவனுக்கு தமிழைப் புரியும்படி எழுதுகிறேன்(சுயாத் தா, இராமசாமி போன்றோர்) என்றால் அது எப்படி?. தமிழ் சொல்வளம் மிகுந்த மொழி புதியசொல் உருவாக்கத்திற்கு ஏற்றமொழி எனவே செம்மொழி செந்தமிழ்.

“பதியெழு அறியாப் பழங்குடியினர்” என இளங்கோ அடிகளும், “படைப்புக் காலந்தொட்டே வாழும் குடியினர்” என்று சிலம்புக்கு உரைதந்த அடியார்க்கு நல்லாரும்,

“தொன்று நிகழ்ந்ததனைத்தும் அறிந்துள தொல்புவிவானர்களும் - இவள் என்று பிறந்தவள் என்றறியாத இயல்பினள் எந் தமிழ்த்தாய்” - எனப் பாரதியாரும்

“கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றிய மூத்த குடியினர்” எனப் பரிமேலழகரும் செப்புவர்.

தமிழின் காலத்தை எவரும் கணித்துக் கூறுவதற்கில்லை, காலங்கடந்தமொழி, வரலாற்றற்றமொழி என்றும் கூறுவர். யெர்மன் அறிவியலாளர்கள் அண்மையில் செய்த மரபணு ஆய்வின் மூலமாக உலக முதல்மாந்தன் தமிழன் தான் என்பதைக் ஆய்ந்தறிந்துள்ளனர். இத்தாலிய நாட்டினரான வீரமாமுனிவரெனப்பட்ட பொச்சுக்கி எனப்பட்டவரால் எழுதப்பெற்ற தொன்னூல் விளக்கம் எனப்பட்ட நூலைப்படிப்பதன் மூலம் தொன்மை வாய்ந்த பழந்தமிழ் நூல்களைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியும். இலக்கிய இலக்கணங்கள், ஓவியக்கலை, கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, கல்வெட்டு, புதைபொருள் அகழ்வு என்பன தமிழரின் தொன்மையைக் காட்டி நிற்பனவாகும். 2800 ஆண்டுகளுக்கு முன் உரோமாபுரியை ஆண்ட ஏழாவது சாலோமோன் காலத்தில், அவர்கள் தமிழ் நாட்டுடன் வாணிகம் செய்யச் சென்று வந்ததை உறுதிப்படுத்த பல தமிழ்ச் சொற்கள் அவர்கள் பயன்பாட்டில் இருப்பதையும், அவை இன்று பிரெஞ்சு, ஆங்கில அகரமுதலிகளுள் புகுந்து விட்டதையும் காணலாம். 3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியம் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் முன்னும் பல நூல்கள் இருந்தன என்பதை உறுதிசெய்ய “யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்” என்றும், “தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவவர்” என்றும் கூறுவதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடியும். இதன் முன் அகத்தியம் என்னும் ஒரு இலக்கண நூல் இருந்ததென்பதை “என்றுமுள தென்தமிழ் இயம்பி இசைகொண்டான்” என்ற அகத்தியரை கம்பர் கூறும் வாக்கே மெய்ப்பிக்கும்.

குமரித் தமிழ்மண்ணில் மூன்று கடல்கோள்கள் ஏற்பட்டு, நிலப்பரப்பை, மக்களைத், தமிழ் நூல்களை கடல் காவுகொண்டதாக (8000, 5000, 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்) தமிழ் வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் சில மேலை நாட்டினர் இரண்டு கடல்கோள்களே என்கின்றனர். இன்னும் சிலர் கடல்கோள்கள் குறித்த காலப்பகுதியில் நடைபெறவில்லையென்றும் ஆனால் கடைசிப் பனி ஊழி இற்றைக்குப் பத்தாயிரம் (10000) ஆண்டுகளுக்கு முன் முடிவுக்கு வந்ததாகவும்

இதனால் கடல் மட்டம் கிட்டத்தட்ட 600 அடி வரையில் உயர்ந்துள்ளதாகவும் கூறுகின்றனர். எனவே இந்நிகழ்வினால் இன்றுள்ள கண்டமளவினதான நிலப்பரப்புக் கடலுள் அமிழவில்லையானாலும் குமரி (இந்து) மாவாரியில் பெரிய நிலப்பரப்பொன்று அமிழ்ந்து போனதென்பதை “கனகசபைப்பிள்ளையின், 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்” என்ற நூல், “கிரகாம்உலக்கக், என்பாரின் பூம்புகார்க் கடலாய்வு”, “அந்திரகொவ்வின், மூவாரிப்புதிர்கள் (காம்பே வளைகுடா) ஆய்வுகள்” சான்று பகரும். எனவே இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டாலும் அவை அழிந்த காலத்தையே சரியாகக் கணக்கிட முடியாதபோது அவை தோன்றியகாலத்தை எவ்வாறு அறிவது. இலக்கணம் தோன்றிய காலத்தை, அதற்குமுன் இலக்கியம் தோன்றிய காலத்தை, அதற்கு முன் எழுத்து உரைநடை தோன்றியகாலத்தை, அதற்குமுன் எழுத்துத் தோன்றிய காலத்தை, அதற்குமுன் மொழி தோன்றிய காலமென்று அடுக்கிக் கொண்டேபோனால் எவ்வாறு தமிழின் தொன்மையை எடுத்தியம்ப முடியும். தமிழின் தொன்மை மாந்த அறிவுக்கும், அறிவியலுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகவே கருதமுடியும்.

1.2.3 தமிழ்ச் சொற்கள்

மலையுச்சியிலிருந்து மழைவெள்ளத்தில் பெரிய, சிறிய கற்கள் அடித்துவரப்படும் பொழுது அவை உடைந்து சிறிய சிறிய உருண்டைக் கற்களாக ஆற்றுப்படுக்கையில் நீருடன் சேர்ந்து வந்து வயல் வெளியில் மணலாகி கடல் முனையில் நொய் மணலாகும். அதேபோற்றான் தமிழ்ச் சொற்களும் அவை தோன்றிய காலம், தொடரியக்கம் போன்றவற்றால் தேய்மானம் அடைகின்றன. ஆனாலும் அது தனது மூலவேர்த் தன்மையிலிருந்து மாறுபடுவதில்லை. 400 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பெற்ற சேக்ச்பியரின் நூல்களுக்கு அகரமுதலி(அகராதி) தேவைப்படுகிறது. அமெரிக்கனுடைய ஆங்கிலத்தை ஆங்கிலேயன் இன்னும் தனது ஆங்கிலத்திற்கிணையாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இப்படி நேற்றுத் தோன்றிய மொழிகளையே இன்று படிக்க முடியாநிலை காணப்படுகின்றது. ஆனால் தமிழறிந்த, தமிழ்ப் பற்றுடைய, தமிழ்ப்பிறவி படிக்க முடியாத ஒரு நூல் தமிழிலில்லை. ஏனெனில் அது செந்தமிழாகவும், செழுந்தமிழாகவும், உயிரோட்டத் தமிழாகவும் இருப்பதே காரணமாகும். நா.வை.குமரிவேந்தன்

தமிழில் “சொல்” என்பதற்கு “நெல்” என்னும் பொருளுமுண்டு. சொல் - சொன்றி - சோறு அவ்வழி வந்ததாகும். “எல்லச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” என்பார் தொல்காப்பியர். தமிழை ஓர் எழுத்துமொழி, ஈர் எழுத்துமொழி, மூன்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் உடையமொழியென்று மூன்றாகப் பகுப்பர். நெட்டெழுத்து ஏழே ஓரெழுத்து ஒருமொழியாகும். அத்தோடு குறிலெழுத்து ஐந்தும் மொழி நிறைவு இலவே என்றும் தொல்காப்பியம் கூறும். தமிழ்ச் சொல்லில் முதலில் வரும் எழுத்து, இடையில் வரும் எழுத்து, முடிவில் வரும் எழுத்து, ஒன்றையொன்று அடுத்து வரும் எழுத்து எனச் சில விதிமுறைகளுண்டு. எனவே எல்லா நிலைகளிலும் எல்லா எழுத்தும் வரமாட்டாது. ஆ, மா, நீ, மீ, பீ, உன், சே, தே போன்ற ஓரெழுத்துச் சொற்களையும் எடுத்துக்காட்டுவார். அத்தோடு ஆன் - ஆ ஆகவும், மான் - மா ஆகவும், கோன் - கோ ஆகவும், தேன் - தே ஆகவும், பேய் - பே ஆகவும் ஆகியவை இலக்கிய வழக்கிலுள்ளவை.

ஏய் என்று ஒருவரை அழைப்பது வழக்கம். என்னுடன் சேர், பொருந்து, கூடு என்பது இதன்பொருள். ஏய், ஏ என்னும் வழக்காகி விட்டது. அம்பை ஏவு, ஏவுதல், விடுதல், அது மதிலில் இடும் துளை ஏர்ப்புழை. அம்பு ஏ ஆகிறது. “சொல்லொக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம்” என்பார். அம்புபோல் சென்று செயற்படுபவனை ஏவலன் என்றும் அவனது தலைவனைக் காவலன் என்றும், பாடுவானைப் பாவலன் என்றும், அம்பு ஏவும் கலையை ஏகலை என்றும், அதில் வல்லானை ஏகலைவன் என்றும் சிறப்புற ஏ என்னும் சொல்லின் மாண்பை எடுத்துக்காட்டியது இத் தமிழ் மண். “குமரியொடு வட இமயத்து ஒருமொழி வைத்தாண்ட சேரலாதன்” என்று கூறிய துறவி இளங்கோவடிகள் எவற்றையெல்லாம் இழந்தாலும் தாய்த் தமிழை, தாய்த் தமிழ்க் கலைகளை துறவேன் என்னும் உறுதிப்பாட்டில், அதை மெய்ப்பிக்க எழுந்த நூல் சிலப்பதிகாரம்.

ஏவு, ஏ ஆனதுபோல் “ஏய்” யும் ஆனது. முள்ப்பன்றியின் இன்னொரு பெயர் எய்ப்பன்றி. எய்வார் எயினர். அவர் மகளிர் எயினியர். சங்கப்பாவலருள் எயினியரும் உளர். மொழிப் பற்றில்லாதவன் மொழியை வளர்க்கமாட்டான். இனத்தைக் காவான், மண்ணைக் காவான் பண்பாட்டை, ஒழுக்கத்தைக் காவான் என்பது இன்று வெளிப்படையாய்த் தோன்றும்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

உண்மைகள். தமிழின் ஓரெழுத்து ஒரு மொழிப் பெருக்கம் அதன் பழமையை, உயிரோட்டத்தை, அதன் பெரு வழக்கையும், ஓரெழுத்து ஒரு மொழிச் சுருக்கம் அதன் பின்மையையும், பெரு வழக்கில் இருந்து வருதல் அதன் இன்மையையும் சுட்டும்.

பூ என்னும் சொல்

“பூ” ஐந்தாம் நிலை ஓரறிவுத் தோற்றமாகும். ஆனால் இச்சொல் முன்னைய நான்கு வளர்நிலைத் தோற்றங்களையும் காட்டும். பேரன் பிறந்து பாட்டனையும், பூட்டனையும் பெயர் சூட்டி அழைக்கக் காரணமாய் இருப்பது உலக விந்தையில் ஒன்றுதானே! பூ ஒரு அறிவியல் விரிவாக்கப் பெயர். பூ என்பது விரிவது, தடிப்பது, பெருப்பது என்றெல்லாம் பொருள்படும். அரும்பு, முகை, மொக்கு, மலர், அல், வீ என்பன அதன் தனித்தன்மையான விரிவாக்கம். வான் என்பது விசம்பு, பாழ் என்றும் வழங்கும். பாழ் இன்மையைக் குறிப்பது. வெளியென்றும் பொருள்படும். இதன்விரிவு நோக்கி விண்வெளி என்றும் ஆகும். விண் ஒலிக்குறிப்பைச் சுட்டுவது. இந்த வெளியின் விரிவாக்கம் வளி(காற்று).

ஆங்கிலத்தில் விண் “வினட்” ஆனது. இவ்வளியின் விரிவாக்கம் ஒளி. இந்த ஒளி, ஊறு, ஒலியின் விரிவாக்கம். நீர் இதனோடு சுவையும் சேர மண்ணாகி விடுகிறது. இங்கு பூ விரிவடைவதுபோல் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகப் பெருக்கமடைவதால் தொல்தமிழர் இதைப் பூதம் என்றனர். இப்புவானது ஐரோப்பிய மொழிகளின் வேரெனக்கொள்ளப்படும் இலத்தீன், கிரீக் போன்றமொழிகளின் மூலமாகி பூதியல் (பௌதீகம்), முகப்பரு(பிம்பிள்) போன்ற பல ஆங்கில, ஐரோப்பிய சொற்களை உருவாக்கப் பயன்பட்டுள்ளது. ஒலி, ஊறு, ஒளி, நிலம், நீர் ஆகிய ஐந்தும் பிரியா நிலையில் மயங்கிக் கிடப்பதை உலகமென்றார் தொல்காப்பியர். நிலம், தீ(ஒளி), நீர், வளி, விசம்பொடு ஐந்தும் கலந்த மயக்கம் உலகம், இதை ஐம்பூதத்தியற்கை என்றும், மலர்தலை உலகமென்றும் செப்புவார். ஐம்பூத இயக்கத்திற்கு ஒலி-- காது, ஒளி-- கண், மணம்-- மூக்கு, சுவை-- நாவு, ஊறு-- உடல் ஆக உள்ளன. பொதுவாக ஐம்பூத இயக்க மாற்றங்களினால் இயற்கைச் சீற்றங்கள் உருவாகின்றன. பூ என்ற ஒருமொழிச் சீர் எவ்வளவு சிறப்புக்களைத் தாங்கி நிற்கின்றதென்பதை

நா.வை.குமரிவேந்தன்

-43-

சிந்தித்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் பண்டைத் தமிழர்கள். இன்மை - இல்லாதது - வெளி - பாழ்.

காலி - கால் - காற்று. காலி என்பது இன்மையை மறைமுகமாகக் குறித்தாலும் அங்கு காற்று நிறைந்துள்ளது என்பதையே இக்காலி என்னும் சொல் குறிக்கும். இவ் ஐம்பூதச் சேர்க்கையால் உருவான உலகை அங்கு பெருவாரியாகக் காணப்பட்ட மரங்களை வைத்தே குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என ஐந்நிலமாக வகுத்தனர் பண்டைத் தமிழர். மரத்தின் அடிப்படையில் மரபுவழி என்றும், கிழங்குவழி தோன்றிய வாழையடி வாழை என்றும், கொடிவழி தோன்றிய கொடிவழியும் தொடர் நிலைகளாகும்.

ஐந்நிலை நிலப்பிரிப்பை தொல்காப்பியம் குறிஞ்சி ஒழுக்கம் - புணர்தல், முல்லை ஒழுக்கம் - இருத்தல், பாலை ஒழுக்கம் - பிரிதல், மருத ஒழுக்கம் - ஊடல், நெய்தல் ஒழுக்கம் - இரங்கல் எனக்கூறும். ஆனால் ஒழுக்கம் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்பதே முறைமை எனக்கூறும் தொல்காப்பியம். இதையே வள்ளுவரும் கைக்கொண்டு குறிஞ்சியில் தொடங்கி ஐவகை ஒழுக்கத்திற்கும் ஐந்து அதிகாரங்களாக வகுத்து இருபத்தைந்து அதிகாரங்களை இன்பத்துப்பாலில் தொகுத்தளித்துள்ளார். அகநாநூற்றில் “கார் நறுங்கொன்றை” என்றும், புறநாநூற்றில் “கண்ணி கார் நறுங்கொன்றை” என்றும் தொடங்கும் இறை வாழ்த்தானது காலத்தையும், புவையும் அகத்திலும், தலையில் சூடும் கண்ணி போருக்குச் செல்லும்போது அணியும் புவையும், காலத்தையும் வெளிப்படுத்தும் புறத்தில்.

ஆநிறை கவரப்போர் - வெட்சிப்பூ,
ஆநிறை கவர்தல் தடுத்தல் - கரந்தைப்பூ
நிலப் பறிப்புப்போர் - வஞ்சிப்பூ
நிலப் பறிப்புத் தடுத்தல் - காஞ்சிப்பூ
மதிற் போர் - உழிஞைப்பூ
மதிற் போர் தடுத்தல் - நொச்சிப்பூ
வீரம் வெளிப்படுத்தும் போர் - தும்பைப்பூ
வீரத்தை தடுத்து வெற்றி - வாகைப்பூ.

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

இன்று ஆடுகளங்களில் பள்ளிகளை, நாட்டை அடையாளப்படுத்த பல நிற சீருடைகளை அணியும் முறை அன்றைய பூ அணியும் முறைக்கு ஈடாக செயற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அகம், புறம் எனப் பகுத்துக்கொண்ட முறையே பொருள் என்றும், பொருளிலக்கணம் என்றும் போற்றப்பட்டது. இப்பொருள் இலக்கணத்தையும் (பிற எந்த மொழியிலும் இல்லாதவை), பிற சிறப்புக்களையும் தொல்காப்பிய சூத்தர விருத்தியில் சிவஞான முனிவர் தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கண்படும் செயற்கை முறையையும், குறியீடுகள், வினைக்குறிப்புக்கள், வினைத்தொகை முதலிய சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை, அஃறிணை, ஆகிய சொற்பாடுகளும், அகம், புறம் என்னும் சொற்பாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுள் இலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியில் பெறப்படாமையாலும் தொகுத்துரைத்தார்.

அகப்பொருள் பெயர் சுட்டாது. சுட்டினால் புறப்பொருளாகிவிடும். அகப்பொருளைத் துல்லியமாக நுண்ணிய முறையிற் பகுத்துச் செய்தது பொருள் இலக்கணம். அவையாவன முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பவையாகும். முதற்பொருள் - நிலமும், பொழுதும். முதற்பொருளிலிருந்து கருக்கொண்டு கிளர்ந்த பொருள் கருப்பொருள் (தெய்வம், உணவு, விலங்கு, பறவை, தொழில், கலை). உரிமை பூண்ட உணர்வுப்பொருள் உரிப்பொருளென்றும், அகவாழ்வு: புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இராங்கல், ஊடல் என்பவை. இதிலும் உவை சிறந்தவை என்றுகாட்ட

முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலும் காலை முறை சிறந்தனவே

பாடலுள் பயின்றவை நாடும் காலை (949) என்பார்

தொல்காப்பியர்.

“அன்பின் வழியது உயர்நிலை என்பதுபோல” உரிப்பொருளில்லா அகப்பாடல் அன்பிலா உடல் போன்றது. அதாவது

இணர் ஊழ்த்தும் நாறா மலரணையர் கற்றது

உணர விரித்து உரையாதார் - (குறற் 650) போன்றது

உரிப்பொருள் இல்லாப்பாடல்.

நா.வை.குமரிவேந்தன்

இதனாற்றான் வள்ளுவரின் அகப்பாடல்களில் உறிப்பொருள் உயர்கோலோச்சுகிறது. எனவேதான் வள்ளுவரின் இன்பத்துப்பால் உளநூலாய், உயிர் நூலாய்க் காட்சியளிக்கிறது. அகத்தின் உயிர்ப்பொருள் உறிப்பொருளே என்பதை “உறிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே” என்பார் தொல்காப்பியர். இவ்வகப்பொருளை இவ்வளவு நாகரிகமாகவும், பண்பட்ட முறையில் கூறவும் முடியுமா என்ற பிரமிப்பை ஏற்படுத்தும் வகையில் இச்சிறப்பை எண்ணிப் பார்க்கும்படி வழிசமைத்தவர் வள்ளுவர் பெருமானே ஆவார். தமிழர் தாம்பெற்ற இவ்வரும் பெரும் பொருளிலக்கணப் பேற்றை தமிழின இயலாத் தன்மையால் குடத்துள் விளக்காய் ஒடுங்கிக்கிடக்கிறது. பிழைப்புத் தமிழர் வாழும் தமிழராய் மாறும்பொழுது மலைமேல் விளக்காய் மாண்புறும்.

1.2.4 அறிவியற் சொற்கள்

ஆத்திகூடி, கொன்றைவேந்தன் போன்ற ஒளவையாரின் நூல்கள் அகரவரிசை முறையில் அமைந்தவை. உரைநடையில் முதல் அகராதி கண்டவர் பொசுக்கி எனப்பட்ட வீரமாமுனிவராவார் (சதுர அகராதி). ஒளவையார் வீரமாமுனிவர்க்கு முற்பட்டவர். அமிர்தசாகரரால் இயற்றப்பட்ட யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, வருக்கமோனை என்பன அகராதி முறையில் அமைந்தவை. இவ்வாசிரியர் ஆத்திகூடி, கொன்றைவேந்தன் ஒளவையாருக்கு முற்பட்டவராம். இரேவணசித்தர் நாநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அகராதி நிகண்டு என்னும் நூலைத் தொகுத்தவர். அகராதி என்னும் சொல்லை முதன்முதலில் தமிழுக்கு வழங்கியவர் இவரே.

அறிவியற்சொல் அல்லது கலைச்சொல்லாக்கம் என்பது சுருங்கிய சொல்லில் பொருளை இலகுவில் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக அமையவேண்டும் என்பதே அடிப்படையாகும். அகராதி என்பது திருக்குறளின் முதற்குறளாகிய அகர முதல் ஆதி ஆகிய இருசொற்களின் கூட்டே. இன்று அகரமுதலி எனப்படுகிறது. இதேபோன்று நாட்காட்டி, நாட்குறிப்பு என்பனவும் “நாள் என ஒன்றுபோல் காட்டி” என்று தொடங்கும் குறளின் இரு சொற்களின் இணைப்பு “நாட்காட்டியும்” அதைத் தொடர்ந்து “நாட்குறிப்பும்” அதன் தூண்டலால் உருவானதே. எனவே ஒரு தொடரின் கழிப்பன கழித்து இணைப்பதே ஒரு கலைச்சொல் ஆக்க மரபாகும். “சமன்

செய்து சீர் தூக்கும் கோல்போல்” என்னும் குறளின் தொடரால் “சமன்கோல்” என்னும் கலைச்சொல்லையும் சீர் - சீரை அதாவது தராசு என்னும் அறிவியற் சொல்லையும் ஆக்கிக்கொள்ளலாம். கலை, அறிவியல் என்பன ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள். “பிறர்க் இன்னா முற்பகல் - பிற்பகல் தாமே வரும்” என்ற தொடர் சிலம்பு, மணிமேகலை போன்ற நூல்களில் இடம்பெறுபவை. இங்கு முற்பகல், பிற்பகல் என்பன கலைச் சொற்களே.

நீர் வாழ்வனவற்றை “நீர்வாழி” என்றும், அதைச் சுருக்கி சிவவாக்கியர் “நீரி” என ஆக்கிவிட்டார். உணர்வனவற்றை “உஊரி” என்றும், உயிருடையவை உயிரி என்றும், பயிர் வகைகளைப் பயிரி என்றும், தொடர் வண்டியைத் தொடரி என்றும் எத்தனை பொருள்பொதிந்த கலைச்சொற்கள். கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டில் திருத்தக்கதேவரால் யாக்கப்பெற்ற “சீவக சிந்தாமணியில்” “கல்லூரி” என்னும் கலைச்சொல் முதன்முறையாக அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. எவ்வளவு கருத்தாழம் மிக்க கலைச்சொல். இயற்றுதல், இயற்கை என்பனவும் இயலை முதலாய்க் கொண்டவையே. இப்படி எத்தனை ஆயிரம், ஆயிரம் கலைச்சொற்களை ஆக்க முடியுமென்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடியும். தமிழர்கள் தாம் கண்ட அறிவியல் நுணுக்கங்களை எல்லாம் தாம் படைத்த சொற்களிலேயே இட்டனர்.

வையகம், உலகம், ஞாலம், பூ என்றெல்லாம் நிலத்தின்பெயர். அண்டம், பேரண்டம், வியன்ஞாலம், என்றெல்லாம் பெயரிட்டனர். நாள், கோள், விண்மீன் என்றும் பெயர் சுட்டினர். இவையெல்லாம் அறிவியற் சொற்களென்பதை ஆய்வாளர்கள் கருத்திற் கொள்ளவில்லை. “வை” நெல்லின் பெயர். வையின் தாள் வைக்கோல், வைதூறு. வையகம் - வை அகம், வைக்கப்பட்ட இடம், வையம், உழி என்னும் சொற்கள் ஒரே பொருள் குறிப்பன. வைத்த இடம் - வைப்பு உழி, வைப்புழி. எதை வைத்திருக்கவில்லை. புல், பூண்டு, மூலிகைவகை, காய்கறி, கிழங்கு, தவசம், மரவகைகள், இவைமட்டுமா! நீர், கல், இரும்பு, நிலக்கரி, கல்நெய், மண்ணெய், வைரம், பொன், மணி, பவளம் என எண்ணிலடங்காதவை. இவற்றையெல்லாம் புதையலாக வைத்திருப்பது வையகம், வையம், வைப்புழி தானே!.

இயக்கமுடையது உலகம். உலகம் உருண்டையானது, சுழல்வது என்று அறிவிக்கும் அறிவியற்சொல்லே ஞாலம். ஞாலுதல், தொங்குதல், சுழலுதல் ஞாலம் எனப்பட்டது இந்த உலகம். நாள் என்பது கதிரோன் (ஞாயிறு). ஞாயிற்று ஒளியைப் பெற்று ஒளியைத் தருவது கோள். கோள் சொல்வதை அறியாதவர்களா தமிழர். முதற்பொருள் என்பது இடமும் காலமும் இவைஒன்றைவிட்டுஒன்றுபிரியாதவை. இவற்றையெல்லாம்தமிழ் அறிவியலாளர்கள் ஏற்றனரா? தமிழ் அறிவியற் கல்விக்கு ஏற்றதல்ல என இன்றும் பிதற்றுகின்றனர். இவர்கள் தமிழில் அறிவியல் உண்டு என்பதை எண்ணுவார்களா? எழுதுவார்களா? அல்லது வெளிப்படுத்துவார்களா?

மாந்தராயினும், விலங்குகளாயினும் அவற்றிற்கு பல் இருக்கிறது. கண், காது, மூக்கு, வாய் போன்றன ஒன்று, இரண்டு இருக்க வாயுள் இருக்கும் முத்துப்போன்ற பள பளவென்று பல் இருப்பதால் பல் என்றனர். இதைப் பலவென்றும், பற்பலவென்றும் சுட்டினர். பல்லியென்ற உயிரிக்கு இப்பெயர் வரக் காரணமென்ன? அதன் பல்லின் பருமை, நெடுமை என்பதுதான் என்பது துல்லியமாகத் துலங்கும். தமிழ் மண்ணின் மரமும், முக்கனியில் ஒன்றுமான பலாவை நோக்கினால் அதற்குப் பலாவெனப் பண்டைத் தமிழர் பெயரிடக் காரணமென்ன? முக்கனியில் வாழையின் வித்து நுண்ணியதும், பிரித்து எடுக்க முடியாததுமாகும். மாம்பழத்தின் வித்து ஒன்று, ஆனால் பலா பல சுளைகளையும், அதனுள் பல கொட்டை(விதை)களையும் கொண்டது. கொட்டைகளின் நிறமும், வடிவமும் பல்போன்றிருப்பதால் பல் பலாவாக மாற்றமடைந்ததெனலாம்.

உழுசட்டம் ஒரு உழுவடைச் சொல். பலகு அடித்தல், பல்லியாடுதல் போன்ற சொற்கள் பயிர்க் கலப்பிற்கு பண்டையோர் பயன்படுத்திய சொல். அதாவது பல்பல்லாக இடைவெளியுடன் கூடிய பற்கள் இதில் காணப்படும். பலகம்புகளைக் கொண்டு கட்டி யாரையாவது அதில் தூக்கிச் செல்லும் ஒரு இருக்கை பல்லக்கு. பலகணி, கால்அதர், சாளரம் என்பன ஒருபொருள் குறித்த சொற்கள். பலகண்களையுடையதால் பலகணி எனப்பட்டது. "மான்கண் கால்அதர் மாளிகை" என்று சிலம்பு செப்பும். வெங்காயம், வெள்ளைப்பூண்டு போன்றன சமையலுக்குப் பயன்படுபவை. இவற்றிற்கு பலண்டு, பலாண்டு என்றும் பெயர்.

பல்வேறு இசைக் கருவிகளை ஒருசேர இசைக்கும் வழக்கம் பண்டுதொட்டு உண்டு. இதற்குப் பல்லியம்(பல் இயம் --இசை) என்று பெயர். பல குழிகளையுடைய விளையாட்டுக் கருவி பல்லாங்குழி. பன்னாங்குழி(பதிநான்கு) என்றும் வழங்கும். பல் துளி - பலதுளி என்றாவதுடன் பஃறுளி என்றும் ஆகும். “பலதுளி பெருவெள்ளம்” என்பது ஒரு பழமொழி. “பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள” என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும். பஃறி என்பது ஓடத்தின் பெயர்களில் ஒன்று. யாப்பு உறுப்புக்களில் ஒன்று தாழிசை, பலவாக வரும். அதனால் பலதாழிசைகளை பஃறாழிசை என்றும் சிலவற்றை சஃறாழிசை என்றும் அழைத்தனர். இவை ல், ல என்பன ஆயுதமாகிய சான்றுகள். ல் என்பது ற் என்றும் ஆகும்.

நாய், பூனை போன்றன தமது குட்டிகளை பல்லால் கவ்விச் சென்றே இடம் மாற்றுகின்றன. பல் + து - பற்று ஆனது. பலதான் பற்றின் மூலமாகும். மணப்பொருள் பூசப்பட்ட குச்சில் பற்றி, அது பத்தியென வழங்கும். ல் ன் ஆவதும் உண்டு. பல்மொழி - பன்மொழி, பலமொழி. பல்பல்லாக அடிமரத்தையுடையது பன்னை. இது பனை இது ஆங்கிலத்தில் பல்மைறா (பல்போன்ற மயிர்களையுடையது) ஆனது. பன்னாட்டு, பன்னாடை இதன் மூல நிலையைத் தெளிவாகச் சுட்டும். பருத்திக்கு இன்னொரு பெயர் பன்னல். வேலிப்பருத்தி மருத்துவப் பயன்மிக்கது. “பஞ்சிதன் சொல்லா பனுவல் இழையாகச், செஞ்சொல் புலவனே சேயிழையாக” (நன்னூல்). பன்னல் வழியாகப் பிறந்த நூல்போல். பனுவலாகிய நூலும் பிறந்ததென்பர். எனவே ஒரு வேர்ச் சொல் எப்படியெல்லாம் மாற்றமுறும் என்பதும், மாற்றமுற்றாலும் தன் மூலப் பொருளிலிருந்து விலகாமல் எப்படிக் கொண்டு செல்லுமென்பதை விளக்கச் சான்று காட்டி நிற்கின்றன. பல், பல என்றாகிப் பின் பலபலவுமாகிப் பின் பளபளவுமாகும். முத்துப்போன்று பளிச்சிடும் வெண்மையான பளிங்கும் வெண்மை வழிப்பட்டதே. பல்லென்னும் சொல் பலவாறாக மாற்றமடைந்து தனது தாய்த் தன்மையை (வேர்) இழக்காமல் எத்தனை எத்தனை புதுச்சொற்களுக்கத் தாயாகிறது. மூலவேற்சொற்களின் செவ்வியர்தன்மையும், புணர்மொழி நிலையும் சொல்லுருவாக்கத்திற்கு ஏற்ற சொல்லுறுப்புக்களும், புதுப்புது ஆக்கங்களுக்கு ஏற்றதாக இருப்பதும் அதன், தாய்மையை, கன்னித்தன்மையை உறுதிசெய்யும்.

கால் என்னும் சொல்லின் பொருள் காற்று(வளி) ஆகும். தமிழில் மண்டபம் காலி, ஏனம்(பாத்திரம்) காலி, வகுப்பறை காலியாயுள்ளதே என்று கூறுவதன் பொருள் என்ன? இவையெல்லாம் வெறுமையாய் உள்ளதா? இல்லை அவையெல்லாம் காற்றால் நிறைந்திருக்கின்றதென்று தானே பொருள். எவ்வளவு சிறப்புமிக்க பொருள் பொதிந்த இனிமையான சொல். இப்படிப்பட்ட ஒருசொல்லை வேற்றுமொழியில் காணமுடியுமா?

உயர் என்பது உயரம் எனவும் உயர்வு எனவும் வேறுபடும். பொருள் வேறுபட வேண்டுமானால் சொல்லிலும் வேறுபாடு காணப்படவேண்டும் என்பது சொல்லியல் நெறிமுறையாகும். சொல்லமைதியில் வேறுபட்டாலும் மூலம் ஒருவழிப்பட்டதே. தெரிந்த ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவரைக் சந்திக்கும்போது கேட்பது நீர் இன்னாரின் மகனா? அல்லது இன்னாரின் உடன்பிறப்பா? என்றுதானே. ஏனெனில் இவரின் சாயல் அவருக்குத்தெரிந்த அக்குடும்பத்தாரை ஒத்திருப்பதேயாகும். இத்தன்மை சொல்லமைதியிலும் உண்டு. வேற்சொற்கள் திரிந்தும், விரிந்தும் அமைந்தாலும் அவற்றின் அடிப்பொருள் மாறுவதில்லை.

இருகுறில்கள் ஒரு நெடிலாகி சொற்பொருள் தருதல் சொல்லியல் நெறிமுறைகளுள் ஒன்று. எ.கா. அகல் - ஆல், பகல் - பால், அகழி - ஆழி, வியர்வை - வேர்வை, மிகுதி - மீதி. இதேபோன்று உயர் - ஊர் ஆயிற்று. தொல்தமிழர் தமது குடியிருப்புக்களை அமைத்தபோது உயரமான, நீர் தேங்காத, நீர் வழிந்தோடக் கூடிய இடத்திலேயே அமைத்தனர். இந்த உயரம் என்பது விளங்க ஊர் எனப் பெயரிடப்பட்டது. பொருள் குறித்த நலம் மலிந்த இவ்வறிவியல் அடிப்படைப் பெயர் பண்டைத்தமிழர் கண்டதாகும். இந்த ஊர் என்னும் பெயர் தமிழரின் தாயக மண்ணிலும், வடஇந்தியாவிலும், உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் வழங்கும் பெயராயுள்ளது. பெயர் - பேர், பெயரன் - பேரன், பெயர்த்தி - பேர்த்தி என்று வழங்குவது இன்றும் நடைமுறையிலுள்ள செயற்பாடே. அதேபோலத்தான் உயரமென்றது ஊர் ஆனது. பழந்தமிழரின் அறிவியற்ச் சிறப்பை இந்த ஊர் அமைப்பிலும் காணலாம்.

உயிர் வகைகளுள் ஊர்வன என ஒருவகை. இப்பெயர் எப்படி வந்தது? பொதுவாக இவற்றின் உறைவிடம் பள்ளம், குண்டு, குழி, பொந்து,

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

பொத்தல், புற்றுப் போன்றவையே. இவற்றில் உறையும் உயிரிகள் ஊர்ந்து உயரவருவதால் ஊர்வன ஆயிற்று. இந்த ஊர்வன் சிவவாக்கியச் சித்தரால் ஊரி ஆனது. இவை மட்டுமா! ஊர்ந்து செல்லும் மழைமுகில், உயர்ந்து வளரும் புல்லுருவியும் ஊரியானது(நிகண்டு கூறுவது).கறையான் புற்றின் அடியில் வாழ்வது அது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக தொடர்ந்து செல்வதால் இதற்குச் செல்லென்னும் பெயருமுண்டு. புற்றின் ஆழத்தில் இருப்பதால் இதற்கு ஆழல் என்ற பெயருமுண்டு. நிலத்தின் மேல் உயர்ந்துசெல்ல உதவுவது வண்டி. குதிரை ,ஒட்டகம் போன்றவை இதனால் ஊர்தியாயின. அன்று வானில் சென்ற ஊர்திக்கும் இடரில்லாமல் பெயரிட்டனர்.

“விசும்பின் வலவன் ஏவா வான் ஊர்தி” என்பது அவர் கொடையே.

இதில் இரண்டு அறிவியற் சொற்கள். வானில் பறப்பது வான் ஊர்தி, அதைச் செலுத்துபவன் வலவன் என்றும் சுட்டுகிறது. இயற்கை வளங்கிய உயரம், உயிரிகளின் உயர்தலுக்காகி, செய்பொருளுக்கும் ஆகியது ஒன்றில் ஒன்றின் வளர்ச்சியாகும். ஆண்மையில் சிறந்தது ஊராண்மை, ஊராண்மையாவது உயராண்மை(போர்க்களத்தில் விழுந்துபட்ட எதிரிக்கு உதவுவது). இதையே வள்ளுவனார்

பேராண்மை என்ப தறுகண், ஒன்றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன். - (குறள்.773) என்பார்.

கல்வி அனைவருக்கும் பயன்படுவது. கல்வி ஊர்ந்து (உயர்ந்து) செல்ல வாய்த்த இடம் கல்லூரி ஆகும். இதைக் கலைபயில் கழகம் என்பார் கம்பர். ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பை அகடுரி. உயிருடையது உயிரி. தமிழ் ஓர் இயற்கைமொழி என்பதையும், இயக்கமொழி என்பதையும் துல்லியமாகத் துலக்கும் சான்றுகள் இவையாகும்.

எம்மொழியில் மிகுதியான ஒலிக்குறிப்புக்கள் சொல்வடிவற்று விரிவடைந்துள்ளதோ அம்மொழி இயற்கை மொழியென்றும், முந்தை முதன் மொழியென்றும் கொள்ளப்படும். ஒலிக்குறிப்புடன் சொல்லாகி விரிவுற்றவை தமிழில் மிகப்பல, அவற்றுள் ஒன்று “குர்” இது குரங்குகள் அஞ்சினாலும், சினத்தாலும், களித்தாலும், சீறினாலும் குர் குர் என்றுதான் ஒலி எழுப்பும். இங்கு எல்லா நிலையிலும் வெளிப்படும் ஒலி குர் ஆகும். நா.வை.குமரிவேந்தன்

குர்குர்--குர்குர்--குர்கு--குர்கு--குரங்கு என்பது ஒலிக்குறிப்பு வழியே உண்டாகியதாகும். இக்குரங்கின் வடிவு, செயல், இயல்பு என்பவற்றால் பலசொற்கள் உருவாகியுள்ளன. குர்கு என்பது குரங்கு என மெலித்தல் விகாரம் பெற்றது. வேறுபல திருத்தங்களுக்கும் இவ் வேர்ச் சொல்லாய்வு பயன்படுகின்றது. கடல்வாழ் சுறா வகையிலும் குரங்கள் சுறா என்பது அதன் குரங்கு மூஞ்சியை வைத்தே கூறப்பட்டது. குரங்கின் வழிப்பட்ட குரங்குக் கட்டை, குரங்குத்தாழ்பாள், குரங்குத்தாள், குரங்குவால் பூட்டு, குரங்குமச்சு, குரக்கன்(அதன் உள்ளங்கை வடிவம்). கழகச் சான்றோர் “குரங்கன்ன புன்குறுங் கூறியர்” (புறம் 176), குரங்கி(பிறை வளைவு) இலைப் பொழில் குரங்கின் (சிந்தாமணி 657), குரங்குறைப்புரவி (அகம் 376), குரங்குளைப் பொலிந்த கொய் சுவற் புரவி (அகம் 4), கரும்பின் கணைக்கால் வான்பு மாரியங் குருகின் ஈரிய குரங்க(அகம் 235), குரங்கா ஆற்றல் எம்பியோ தேய்ந்தான் என்றவாறாக கம்பர் வாக்குத் தெரிவிக்கும். குரங்குப்பட்டை, குரங்குப்பிடி, குரங்கு மட்டை, குரங்காட்டம், குரங்கு மனம், குரங்குச்சேட்டை, குறட்டை ஒலி போன்றன யாவற்கும் தெரிந்தவையே. முனைவர் மு.வரதராசன் அவர்களின் ஒரு நூல்கூட குறட்டை ஒலிதான். ஒலிக் குறிப்புக்களை எல்லாம் தொகுத்து அதன்வழியே வந்து வளர்ந்து செழித்து வழங்கும் சொற்களைப் பட்டியலிட்டால், அது தமிழ்மொழியின் இயன்மை, முதன்மை, வளமை, விரிமை போன்ற பண்புகளுக்குச் சான்றாக விளங்கும்.

1.3.0 இலக்கியவளம்

இலக்கியமென்பது ஒரு குறிக்கோளின் வெளிப்பாடு. தமிழ்மொழியில் பல உயரிய உயர் இலக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. இது ஒரு நீண்ட மலைத்தொடர். இதன் உச்சிகளாகக் காணப்படுபவை தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள், இளங்கோ அடிகளின் சிலப்பதிகாரம் போன்றவையே. இது தமிழ்மொழியின் ஈடு இணையற்ற சிறப்பேயாகும். இலக்கியமென்பது நாட்டை, மொழியை, மக்களை நடுவகப்படுத்தி யாக்கப் பெறுவதேயாகும். புதினெண் மேல்கணக்கு என்று சொல்லப்பெறும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்கள் மொத்தம் 2300 பாடல்களைத் தொகுத்துப் புதிப்பித்து உலகின் பார்வைக்கு வந்தது 1880--1910 ஆண்டுக் காலப்பகுதியிலாகும். அவை வெளிவந்த அக்கணமே அதுவரை இந்தியமொழிகளில் மிகவும் பிற்பட்ட மொழியாகக் கருதப்பட்ட

தமிழ்மொழியின் நிலைமாறி உலகின் சிறந்த செம்மொழிகளில் ஒன்றாக தமிழ் மாறிவிட்டது.

பிரெஞ்சு ஆசியவியலறிஞர் பேராசிரியர் “பியர்மெயிலி” ன் கருத்துப்படி கிரேக்க உணர்ச்சிப் பாக்களில் தலைசிறந்த நவமணிகளுக்கு இணையானவை இச்சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் என்பதும், இந்தியாவில், ஏன் உலகின் இலக்கியப் படைப்புக்களின் உச்சி(சிகரம்)களில் ஒன்று சங்க இலக்கியம் என்ற மதிப்பீட்டை சங்க இலக்கியப் பாடல்களை ஆழ்ந்து பயின்றுள்ள எவரும் ஏற்றுக்கொள்வர் என்பார் முனைவர் கமில் சுவலபில் அவர்கள்(1960). இலக்கியங்களும் மூவகைப்படும். அவையாவன உரைநடை இலக்கியம், கவிதை இலக்கியம், பேச்சு இலக்கியம் என்பவையாகும். இவற்றைச் சங்ககால, இடைக்கால, இக்கால இலக்கியங்களெனவும் பகுப்பர். சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மூவேந்தர் காலத்தில் சங்கமமைத்து தமிழ் வளர்த்ததைச் சுட்டும். இதுவும் முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என முறையே கி.மு.5000, 3000, 2000 ஆண்டுகளெனப் பலர் கூறினாலும் சிலர் முதல் இரண்டு சங்கங்களையும் மறுக்கின்றனர். சில கருத்தரங்குகளில் தகுதிவாய்ந்த ஒரு சில பேராசிரியர்கள் இறையனார் உரையையும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையையும், முதல் இரு சங்கங்களையும் பச்சைப்பொய் எனக்கூடக் கூறுகின்றனர், கல்வியற் சான்றோர்கள். எந்த அடிப்படையுமில்லாத மூட நம்பிக்கைகளுக்கு தம்மை ஆட்படுத்திய நிலையிலும் (கிருட்ணன் நாரதர் கூட்டால் அதாவது ஆண் ஆண் கூட்டால் 60 பிள்ளைகள் பெற்றதையும், கரி கரன் அதாவது ஆண் ஆண் கூட்டால் ஐயப்பன் கடவுள் பிறந்ததையும்), தமிழே தமிழனுக்கு வாழ்வு என்றதையும் மறந்து, தமிழும், தமிழரும் முகம் கொடுக்கும் இன்னல்களையும் புறந்தள்ளி தமிழுணர்வாளர்களை நோகடிக்கும்வகையில் தமிழன்னையைத் தாழ்த்துவது எவ்வளவு வருந்தத்தக்க செயலாகும்.

சங்க இலக்கியங்கள் கவிதை நடையிலுள்ளவை. அவைபோல் ஐம்பெருங் காப்பியங்களும் கவிதைநடை ஆக்கங்களே. அவற்றுள் சில இன்றில்லை. தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட கடல்கோள்களாலும் நாலந்தா போன்ற நூலக எரிப்புக்களாலும், வேறு இன்னோரன்ன அழிப்புக்களாலும்

ஆயிரக்கணக்கான ஏட்டுச்சுவடிகள் இன்றில்லை. அழிந்துபோன நூல்களில் அகத்தியம், அடிநூல், அவிநயம், அவிநந்தமாலை, ஆசிரியமாலை, ஆட்சி நூல், இந்திரகாளியம், எதிர்நூல், ஐந்திரம், குருகு, குண்டலகேசி, கோள்நூல்(வானியல்), சங்கயாப்பு, சிற்பநூல், முதுநாரை, முதுகுருகு, நீலகேசி, தும்பிப்பாட்டு, முத்தொள்ளாயிரம், மூவடிமுப்பது போன்ற பல நூல்கள் இதில் அடங்கும். ஆய்வறிஞர் மயிலைவெங்கடசாமி அவர்கள் தமது “மறைந்துபோன தமிழ்நூல்கள்” என்ற நூலில் 200 இற்கு மேற்பட்ட நூல்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவார்.

இத்தனை அழிப்புக்கள், அழிவுகள் நடுவிலும் தமிழின் இன்னோரன்ன சிறப்புக்களையும், பண்புகளையும் காலத்தால் அழிக்க முடியாமற்போன அதன் தாய்மையையும், தொன்மையையும் தமிழர் நடுவில் இன்றும் பறைசாற்றி நிற்கும் புதையல்களான பத்துப்பாட்டு, நூல்கள்; திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணராற்றுப் படை, பெரும்பாணராற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி (வஞ்சிப்பாட்டு), நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு (பெருங்குறிஞ்சி), பட்டினப்பாலை (வஞ்சிநெடும்பாட்டு), மலைபடுகடாம் போன்ற 3473 அடிகளைக்கொண்ட நூல்களின் தொகுப்பாகும். இவற்றுள் ஐந்து பாட்டுக்கள் ஆற்றுப்படைகளாக அமைந்தவை. பரிசுபெற்ற ஒரு புலவர் தான்கொடைபெற்ற வள்ளலின் பெயர், குணம், ஊர், வழி, என்பவற்றை இன்னொரு புலவரை ஆற்றுப்படுத்த அவ்வள்ளலிடம் செல்லக்கூறி பாடுவதாகும். 7 நரம்புள்ள சிறுயாழ் கொண்டு பாடுவோர் சிறுபாணர்கள். 21 நரம்புள்ள பெருயாழ் கொண்டு பாடுபவர்கள் பெரும் பாணர்களாகும். இவர்பாடிய பனுவல்கள்தான் ஆற்றுப்படைகள். இப்பாடல்களைப் பாடியவர்கள் தமிழ்ச்சுவையை மட்டுமல்ல பழந்தமிழர் வரலாற்றை, வாழ்வு முறைகளை, பழக்க வழக்கங்களையும் கண்டுகளிக்கவகை செய்துள்ளனர்.

எட்டுத்தொகை நூல்களாவன நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநாநூறு, புறநாநூறு, என்பனவாகும். இந்த எட்டுநூல்களையும் குறிக்கும் பாடலொன்று பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பெற்றுள்ளது. இந்நூல்களிலுள்ள பாடல்கள் 2000-- 3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என்பர் அறிஞர்.

ஒவ்வொரு பாடலின் அடிகளின் எண்ணிக்கை வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இவ்வெட்டுத்தொகை நூல்களின் பாடலடிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 2420 ஆகும். இந்நூல்கள் அவற்றின் பொருள்பற்றி அகம், புறம் எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அகம் உள்ளத்தில் நிகழும் காதலைப்பற்றியது. புறம் என்பது புறத்தே நிகழும் கொடை, வீரம், புகழ் பற்றியது. நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்து நூல்களும் அகப்பொருள் நூல்கள். பதிறுப்பத்து, பரிபாடல், புறநானூறு ஆகிய மூன்றும் புறப்பொருள் நூல்கள். இவையனைத்தும் தொன்றுதொட்டு நிகழும் தமிழரின் காதலை, வாழ்வை, பண்பை, ஒழுக்கத்தை, கொடையை, வீரத்தை, புகழை வெளிப்படுத்தி நிற்பவையாகும். இப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பொதுப்படையாக பதிணை மேலக் கணக்கு நூல்களென்பர்.

1.3.1 பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களின் தனிச்சிறப்பு

இவைமொத்தம் 2300பாடல்களைக் கொண்டவை. இவை பதிப்பித்து வெளியிட்ட காலமாகிய கி.பி.1880 - 1910 ஆண்டுப் பகுதியில் அதுவரை பிற்கால இந்திய மொழிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்ட தமிழ்மொழியின் நிலைமாறி உலகின் சிறந்த செம்மொழிகளில் ஒன்றாக ஆகிவிட்டது. பிரெஞ்சு ஆசியவியலறிஞர் “பியர் மெயில்” கூறும்போது இந்தியாவில், ஏன் உலகில் இலக்கியப் படைப்புக்களின் மீயுயர் உச்சிகளில் ஒன்று சங்க இலக்கியமென மதிப்பீடு செய்கின்றார். உலக நாகரிகப் பண்பாட்டிற்கு தமிழர்கள் செய்துள்ள பங்களிப்புக்கள் சிற்ப, கோவிற கட்டிடக்கலை, செப்புப் படிமங்கள், தமிழர் நடனக்கலை(புரதநாட்டியம்), தமிழிசை(கருநாடக இசை) போன்ற பலவற்றுள் தலைசான்றது சங்ககாலச் செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியமாகும். இதைக்கற்று உலக மாந்த இனத்தின் இன்றியமையாத உயரிய மரபுச்செல்வமாக போற்றவேண்டும். உச்சநிலைக்கு முழுத்தகுதியுடைய இவ்விலக்கியத்திற்கு இதுவரை உரிய இடம் தரப்படவில்லையென்பார் முனைவர். கே.வி.கமில் சுவலபில்.(1973). அதாவது வைதீகப் வேத மேலாண்மை செலுத்துகின்ற இந்திய நடுவனரசு 2004 ஆம் ஆண்டுவரை இந்நிலையைக் கடைப்பிடித்தது.

அசை, சீர், தளை அடிப்படையிலான யாப்பியல், அகப், புறக்கோட்பாடு, உவமவியல் ஆகிய அனைத்திலும் தனித்தன்மை வாய்ந்த 26350 வரிகளைக் கொண்ட இலக்கிய நயமும், இந்தியப் பிறமொழிகளுக்கில்லாத சிறப்புக் கூறுகளையும் கொண்டு உலகின் சிறந்த செம்மொழி வரிசையில் இடம்பெற்றுக் கொண்ட சங்க இலக்கியப் பாடல்களை உருவாக்கிய பெருமை தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பாகும். அதுமாத்திரமல்லாது சங்க இலக்கியம் செவ்விலக்கியமாகவும், நிகழ்கால இலக்கியமாகவும் இலங்கும் சிறப்புடையதாகும். உயிர்த் துடிப்புள்ள இலக்கியங்கள் இன்றும் உருவாகும் மொழியாகவும் தமிழ் உள்ளது. இச்சங்க செவ்வியல் இலக்கியங்கள் மக்களைப் பற்றியது, மக்கள் உருவாக்கியது. நாட்டுப்புற இலக்கியமன்று. வாழ்க்கை இனியது, மகிழ்ச்சி தருவது சாவு எல்லோருக்கும் உண்டு. இது செல்வம் குவிக்கும் ஆன்மீக நலனுக்காகவோ, கழுவாயாகவோ இல்லை. காதல், திருமணம், புணர்ச்சி, மக்கட்பேறு, இவை மாந்த வாழ்வில் நிறைவு பெறுவதற்கான வழிமுறைகள். வீரம், புகழ், கொடை பிறற்காக வாழ்தல் இவையே சாவிற் குப் பின் நிலைநிற்பவை. எக்காலத்தும் பொருந்தம் இலக்கியங்கள். அண்மைக்காலத் திறனாய்வாளர் வகுத்துள்ள இலக்கிய நயக் கோட்பாடுகளின்படியும் உயர்நிலை பெற்றவையாகவே இவை காணப்படுகின்றன. கழக இலக்கியத்தைப் பயிலும் ஒரு குமுகாயமே தனிநபர் மட்டுமல்ல இவ்விலக்கிய மதிப்புக்களை எய்த இயலும் வகையில், எய்த விழையும் வகையில் இவ்விலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. எனவேதான் இன்றைய திறனாய்வாளரும் போற்றும் வகையில் உலகமாந்தர் அனைவரும் மதிக்கத்தக்க என்றுமுள(சிரஞ்சீவி) த்தன்மை கொண்டுள்ளது கழகவிலக்கியம் என்பார் செக்குடியரசின் மொழியியலறிஞர் முனைவர் சுவலபில் அவர்கள்.

கழக இலக்கியங்கள் முதல் கம்பராமாயணம் வரை செவ்வியற்றமிழ் இலக்கியம் மாந்த இனச் சாதனைகளுள் மிகச் சிறந்தவற்றில் ஒன்று. இலக்கிய அமைப்பு, சொற்களஞ்சியம் ஆகியவை இன்றைய தமிழ்ப் படைப்புலகத்திற்கு வற்றாத பெருமுற்றுக் கருவூலமாய் உள்ளது. பழைய செவ்வியல் இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்காலத் தமிழிலக்கியப் படைப்பாளிகள் மேலை, வடமொழி இலக்கியங்களை உளங்கொண்டு தெளிவாக உணர்ந்து அல்லது ஆழ்மன நிலையிலுள்ள தாக்கத்தினாலோ, தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியத்தையும்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

வழிகாட்டியாகக்கொண்டே தமது ஆக்கங்களை யாக்கின்றனர். இருந்தும் தம் படைப்பாற்றலை மேம்படுத்தக் கூடிய அளவிற்குச் செழுமையான பல்துறை வளங்கள் கழக(சங்க) இலக்கியக் கருவூலத்திலிருந்தும் அதைச் சரியாக உணர்ந்து, புரிந்து கொள்ள இன்றைய எழுத்தாளர்களால் முடியவில்லை. இதை உணர்ந்தால் அதிக நாட்டம் செலுத்துவர் என்பதையும் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை என்பார் ஆசார் அவர்கள்(2004).

அகப்பாடல் பற்றிக் கூறவந்த ஏ.கே. இராமானுசம் அவர்கள் தொன்மையானவை எனினும் இன்றும் உயிரோட்டமுள்ள நயம் மிக்கவையென்றும், இப்பாடல்கள் கூறும் வாழ்க்கை நெறியிலும், விளக்கும் நிகழ்ச்சியிலும், காதலோடு கனிவும் பண்பாடும் வெளிப்படக் கூற்றுக்களொடுஉள்ளுறை, இறைச்சி, அங்கதம் ஆகியவையும், தலைவன், தலைவி பெயர் சுட்டப்படாவிடினும் ஓவியம்போன்ற நுண்ணிய வண்ணனை, அடிகள் சிலவாயினும் அவை சுட்டும் பொருளோ பெரிதுபோன்ற ஒரு சிறந்த செம்மொழிக்கிருக்கவேண்டிய அத்தனை கூறுகளும் அடக்கப்பட்ட தமிழர்களின் அறிவுத்திறனின் நுண்ணிய புலமைத் திறனுடன் யாக்கப்பட்ட மிகத் தொன்மையான எடுத்துக்காட்டாயினும் கடந்த ஈராயிரமாண்டு கால தமிழிலக்கியப் படைப்பில் இவற்றை விஞ்சவன இல்லை என்பார்.

பொதுவாக கழக இலக்கியங்களாக பன்னாட்டுப் பல்துறை அறிஞர்களும் ஏற்கும் நூல்கள் : தொல்காப்பியம் (1610 நூற்பாக்கள்-- 4018 அடிகள் இதன்காலம் கி.மு.300 முன்), எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு (2381 பாடல்கள், பாடிய புலவர் 473, காலம் கி.மு.300--கி.பி.300), திருக்குறள் (1330 குறள்வெண்பா, காலம் கி.பி.முதலாம் நூற்), சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை (ஒவ்வொன்றும் 30 காதைகள், கி.பி.(200--300), முத்தொள்ளாயிரம் (108 பாடல்கள், கி.பி.6ஆம் நூற்.ஆண்), இறையனார் களவியல் (60 நூற்பா, கி.பி.6ஆம்.நூற்.ஆண்).

உலக செவ்வியல் மொழிகளான தமிழ், கிரேக்கம், இலத்தீன், சமற்கிருதம் ஆகிய நான்கு செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் கற்றவரான யோர்ச் இலூசர்ன் கார்ட் அவர்களின் 2003 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையொன்றில் தமிழ் செம்மொழிதான் என வலியுறுத்தி அதற்கான ஆணித்தரமான சான்றுகளையும் வெளியிட்டிருந்தார். அதில் தமிழின் நா.வை.குமரிவேந்தன்

தொன்மை குறிப்பிடத் தக்கதென்றும், இக்காலத்தவையான இந்தியமொழி இலக்கியங்களுக்கு ஓராயிரமாண்டு முன்னதான இலக்கியத்தைத் தமிழ் கொண்டதென்றும், தற்போதுள்ள தமிழின் தொன்னூல் தொல்காப்பியம் (தொல் காப்பு இயம்) கி.மு.200 முற்பட்டதென்பது பழைய தமிழியக் கல்வெட்டுக்கள் ஊடாக அறியக்கிடப்பதாகவும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை கி.மு--கி.பி. இக்கு இடைப்பட்டவை என்றும், சமயம் சாராத பாடல்களைக்கொண்டு காளிதாசன் இலக்கியங்களுக்கு 200ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவையென்றும் கூறுகின்றார். அத்தோடு தமிழ் இலக்கிய மரபு இந்தியப் பிறவெந்த மொழியிலும் இருந்துபெறப்படாத இந்திய மண்ணுக்கே உரிய இலக்கிய மரபென்றும், தமிழ் தனக்கென்று தனிஇலக்கியக் கொள்கை, இலக்கண மரபு, முருகியல் அல்லது அழகியல் அல்லது மெய்ப்பாட்டியல் உடையதாகுமென்றும் இவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த தமிழ்ச் செம்மொழி இலக்கியம் வேறெம்மொழி இலக்கியத்திற்கும் இல்லாத தனித்தன்மை கொண்டுள்ளதென்றும், இந்திய மண்ணுக்குரிய உணர்வை இப்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலேயே காணமுடியுமென்றும் இது தமிழ்ப் புலவர்கள் பன்னெடுங்காலமாக வளர்த்தெடுத்த செழுமையான உணர்வு மரபு நிலையென்றும் செப்டுகின்றார்.

உலகமற்றைய செம்மொழிகளின் இலக்கியங்களின் சிறந்தவற்றிற்கு இணையான தரத்தையும், மக்களைப்பற்றி நிறையப்பாடியதும், நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்கதும், மாந்த இனத்திற்குப் பொதுமையான மதிப்புக்களை (விழுமியங்களை) உள்ளடக்கியது, இந்த செந்தமிழ் செம்மொழியே என்றும், தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியத்தின் உலகின் தலை சிறந்த அறநூல் திருக்குறளென்றும், இதுபோன்ற பல்துறைகளிலும் சிறந்த நூல்களுண்டென்றும் இவ்விலக்கியங்கள் பாடித் துலக்கம் தராத மாந்த இனப் பட்டறிவு ஒன்றும் இல்லையென்றும் கூறுவார். இந்தியப் பண்பாட்டையும், மரபையும் உணர்வதற்கு பயிலவேண்டிய இலக்கியங்களில் முதன்மை வாய்ந்தது தமிழிலக்கியமென்றும், சமற்கிருத இலக்கியங்களில் தமிழிய மரபுத்தாக்கம் அதிகமுள்ளது என்றும், கடைச்சங்க காலத்தின்பின் தமிழிற் பாடப்பட்ட சைவ (சிவனிய) பற்று (பக்தி) இலக்கிய நூல்களே தற்போதைய சைவ (இந்து) சமயத்திற்கு அடித்தளமாக இருப்பதாகவும், பற்று இலக்கியக் கருத்துக்கள் பாகவத தொன்மத்திலும், பிற தெலுங்கு, கன்னட, சமற்கிருதப்

பற்று நூல்களிலும் ஏற்றப்பட்டு இந்திய முழுமையும் பரவியுள்ளதாகவும், வேதத்திற்குச் சமணாகக் கருதப்படும் தமிழ் திவ்வியபிரபந்த (திருமால் போற்றிகளி) பற்று இலக்கியப் பாடல்கள் வேதத்தோடும் சேர்த்து ஒதப்படுவதாகவும், தமிழ் உலகத்தின் சிறந்த செம்மொழிகளில் ஒன்று என்பது இத்துறைவல்ல அறிஞருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலத் தெரிந்த உண்மையென்றும் விளம்புகின்றார்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களாவன நாலடியார், நான்மணிக் கடிமை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருவள்ளுவமாலை, திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், கைநந்தினை, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி என்பவையாகும். திருக்குறள் கி.மு.-கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு இடைப்பட்டது ஆனால் சிந்துவெளி அகழ்வுகள் பாகிசத்தான் கூக்கூர் அகழ்வுகள் திருக்குறள் பல ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாய் வெளிப்படுத்துகிறதாம். ஆகையால் இந்நூற்றொகுதியுள் திருக்குறள் அடங்காது.

இந்நூல்கள் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய வாழ்வியலை வற்புறுத்தி மக்களிடையே ஒழுக்கத்தை வளர்ப்பவையாகும். இவை தாம் தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த எஞ்சிய பழம் பெரும் சொத்துக்கள். இவையும் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறவில்லை, கிடைத்தவற்றிலும் ஐயத்திற்கிடமான பாடல்களுள்ளதாம். பரிபாடலில் கிடைத்திருக்கும் பாடல்கள் 22. புறநாநூற்றில் சில முன்னடியில்லாமலும், இன்னும் சில முடிவு, இடை இல்லாமலும், 400 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. முத்தொள்ளாயிரம் ஒரு அரும் இலக்கிய நூல். இதில் சேர, சோழ, பாண்டியர் மன்னர்களைப் பற்றிப் பாடப்பெற்றவை என்பர். இதில் 200 பாடல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. சங்க காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கியங்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை ஐம்பெரும் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகியவை. வளையாபதி, குண்டலகேசி இன்றில்லை. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாக இன்று காட்சி தருபவை மேற்குறித்த 36

பதினெண் மேல்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், திருக்குறளும், ஐம்பெருங் காப்பியங்களுமாகும். பொன்னும், மணியும், முத்தும், பவளமும் மட்டும் செல்வங்களல்ல, மேற்குறித்த நூல்கள்தான் தமிழரின் என்றும் அழியாத அரும் பெரும் செல்வங்களாய் இருக்கவேண்டும். இவ்விவிலக்கியங்களில் புதைந்து கிடக்கும் வாழ்வியல், ஒழுக்கப், பண்பாட்டுக் கருத்தியல்களை உணர்ந்து கற்கவேண்டும்.

தமிழறிஞர்கள் அனைவருமே தமிழினத்திற்கென்று நூல்களை எழுதவில்லை. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் கணியன் பூங்குன்றனாரின் கருத்தியலை முன்னிறுத்தி இந்த ஞாலம் உய்ய நூல் செய்தனர். சேக்கிழார் பெரிய தொன்ம (புராண)த்தை தொடங்கும்போது “உலகெலாம் உணர்ந்து” - என்றும், நக்கீரர் தமது திருமுருகாற்றுப்படையை “உலகம் உவப்ப” - என்றும், கம்பர் இராமாயணத்தை “உலகம் யாவையும்” - என்றும், வள்ளுவர் “ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு” என்றும் கூறுவது தமிழர் தம் பண்பியலை, நாகரிகமேம்பாட்டை, நிறை குடம் தளம்பாது என்னும் உண்மையை மெய்ப்பீடு செய்ய நூல் யாத்தனர். உலகமொழிகளில் எல்லாத் துறைகளுக்கும் தனித்தனி நூல்கள் உள்ளன. ஆனால் ஒழுக்கவியலுக்கான தனி நூலைக் காணமுடியாது. இது எப்படியும் வாழலாம் என்பதும், அதாவது ஒழுக்கவியலென்று ஒன்று இல்லை என்பதைச் சுட்டுவதுமாகும். அப்படியாயின் தமிழர்கள் மட்டும் ஒழுக்கவியலை வலியுறுத்தக் காரணமென்ன? ஒழுக்கவியலைப் பொறுத்தவரையில் தொல் பழங்காலத்திலிருந்தே மாந்த இனம் விலங்கு வாழ்க்கையையே கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். மாந்தனிடம் குடும்ப, குமுகாய நெருக்கம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

இதனால் பாலியல் உறவென்பது யாரும் யாருடனும் கூடலாம் பிரியலாம். கட்டுப்பாடற்றநிலை. பாலியல் நோய்களால் இருபாலாரும் நோய்வாய்ப்பட்டு இடர்ப்பட்டிருக்கலாம். இந்நோய்கள் பரவி பலர் இறந்திருக்கவும் கூடும். அத்தோடு பிள்ளைக்குத் தாயைத் தெரியாது, தந்தையைத் தெரியாது, கட்டாக்காலி நிலை. எனவே குமுக நலங்கொண்ட உலகில் முதன்முதலில் நாகரிகம் கண்டவர்களான தொல்தமிழர் நாகரிகத்தின் அச்சாணியான ஒழுக்கவியலை வடிவமைத்தனர் எனலாம்.

இதன்மூலம் பாலியல் சீர்கேட்டினால் உருவாகும் நோய்களை, மரணத்தை தடுத்து நிறுத்தவும், குடும்ப, குமுகாய நல்லுறவை உருவாக்கி வளர்க்கவும், மாந்தன் உலகமாந்தர் நலமடையவுமே படைக்கப்பட்டான் என்பதை வலியுறுத்தவுமே யாக்கப்பெற்றதாகும். எனவே தான் தமிழில் யாக்கப்பெற்ற நூல்களெல்லாம் ஒழுக்கவியலையே அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. இது தமிழனின் நாகரிகத்தின் வெளிப்பாட்டை, பண்பின் வெளிப்பாட்டை, உயிரிரக்கத்தின் வெளிப்பாட்டை, அன்பின் உச்சியை பறைசாற்றி நிற்பதாகும்.

அதுமாத்திரமல்லாது தமிழ்மொழியில் வைதீகம் (இந்து), சைவ, வைணவ, சமண, பௌத்த, கிறித்தவ, இசுலாம் சமய நூல்கள் அமைந்து இருப்பது தமிழ்மொழியின் இன்னொரு சிறப்பாகும். உலகம் ஐந்து கண்டங்களை உள்ளடக்கியது. இதில் ஆசியாக் கண்டத்தில் மட்டுமே சமய மெய்யியல்களும், கோட்பாடுகளும் தோன்றி உலகம் முழுவதும் பரவின. வைதீகம்(வேதம்), சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம், பார்சி, கிறித்தவம், இசுலாம் ஆகிய அத்தனைகருத்து முதல் கோட்பாட்டு(சிறிய மாற்றங்களுடன்) மதங்களும், பொருள் முதல் கோட்பாட்டு மெய்யியல்களான சாங்கியம், யோகம், உலகாயதம், ஆசீவகம், நியாயம் (அளவையியல்), சிறப்பியம் (வைசேடிகம்) போன்றனவும், இந்த மண்ணிலேயே தோன்றியவையாகும்.

இவ்வத்தனை சமய, மெய்யியல் கோட்பாடுகளும் தமிழ் மண்ணிலே வளர்ந்தவை, தமிழர்களால் வளர்க்கப்பட்டவை, தமிழில் வளர்ந்தவை, தமிழையும் வளர்த்தவை. இதை மணிமேகலைக் காப்பிய தந்திரம் கேட்டகாதை தமிழ் மண்ணில் பதினாநான்கு சமயக் கணக்கர்(தமிழர்கள்) இருந்ததாகச் சான்று காட்டி மெய்ப்பீடு செய்யும். இலங்கையில் பௌத்த மத வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய் இருந்தவர்களும் தமிழ் நாட்டுக் காஞ்சிபுரப் பள்ளியிலிருந்த பௌத்த தமிழ்த்துறவியரே எனக் கூறிடின் அது மிகையாகாது.

இன்றைய கல்வியாளருத் தோன்றாத துலங்காத பல ஆழமான கருத்துக்களை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அன்றைய தமிழியச் சான்றோர் தமிழிலக்கியங்களுக்கு ஊடாக வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். அவற்றிற்கு உரை காண்பவர்களும் காய்தல் உவத்தலின்றி நா.வை.குமரிவேந்தன்

நடுநிலையோடு செயற்படாததால் (முதம் சார்ந்து, இன்றைய சூழல் சார்ந்து, தம் விருப்புச் சார்ந்து) இன்றுவரை புதுப்புது விளக்கவுரைகளே வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. அத்தோடு சங்க இலக்கிய நூல்களுக்கு இணையான தமிழ் நூல்கள் இன்றுவரை யாக்கப் பெறவில்லை என்பதும் பலர் கூறும் குறைபாடாகும். எமது அரத்த உறவுகள் இறந்துவிட்டால், மனவேதனைப்பட்டு கதறியழுகின்றோம். ஆனால் இந்த இறப்புப்பற்றிக் கூறவந்த குண்டலகேசி ஆசிரியர், மனிதப் பருவம் ஏழு என்றும் அவை குழந்தைப்பருவம், பள்ளிப்பருவம், காளைப்பருவம், குடும்பப்பருவம், முதுமைப்பருவம், தடிப்பருவம், பாடைப்பருவம் என்பனவாகும் என்பார். இந்த ஏழு மாந்தப் பருவ மாற்றத்தையும், ஏழு தலைமுறை மாற்றத்தையும் வைத்தே வள்ளுவர் பெருமான்

எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளவர்தங்கள்

விழுமம் துடைத்தவர் நப்பு - குறல். 107)

என்ற குறளை யாத்தார் எனலாம்.

மாந்தன் ஒவ்வொரு பருவத்தையும் அடையும்பொழுது முதற்பருவத்தில் இறந்தே மற்றப் பருவத்தை அடைகின்றான். ஆண்டுகள் செல்லச்செல்ல ஒவ்வொரு நிலையிலும் இறக்க நேரிடுகிறது, இந்த இறப்புக்களுக்கு அழாத ஒருவன் மற்றவர் இறக்கும்பொழுது அழுகின்றான். செத்துப்போன நீ இன்னொரு செத்தவனுக்காக அழுகிறாய் என்பது நம்பமுடியாத ஒன்று. இது பொய் அழகை. எனவே தவறுசெய்யாதே என ஒரு ஆழமான புதிய கருத்தை முன்வைக்கின்றார். இதுவே உலக இயற்கையும், உண்மையுமாகும்.

ஒருதுறைக்கோவை என்னும் நூல் அகத்துறை சார்ந்த 400 துறைகளை உள்ளடக்கிய நூல் என்பர். காட்சி, ஐயம், புணர்ச்சி, மகிழ்தல் போன்ற பல துறைகள் இதில் அடங்கும். கண்களை மூடுகின்ற துறைக்கு 400 பாடல்கள், 1600 அடிகள். கண்களைத் திறப்பது வேறுதுறை. மாணிக்கவாசகர் பாடியுள்ள திருக்கோவையார் என்ற நூல் 400 துறைகள் பற்றிப் பாடியவை. திருக்குறள் இன்பத்தப்பாலிலும் 250 பாடல்கள் சிலதுறைகள் பற்றியே பாடப்பட்டுள்ளன. இதுபோன்ற இலக்கியங்களை

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

வேறெந்த மொழியிலும், வேறெந்த நாட்டிலும், எந்தக் காலத்திலும், எந்தப் புலவனாலும் பாடப்பட்டதாக எந்த வரலாறுமில்லை.

முற்கால நூல்களெனப்படுவை சங்ககால நூல்களான தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்தப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதினெண்கீழ்க் கணக்குப் போன்றனவாகும்.

பல்லவர்கால நூல்களில் பன்னிருதிருமுறைகளில் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் 1, 2, 3, அப்பர் தேவாரம் 4, 5, 6, சுந்தரர் தேவாரம் 7, திருவாசகம் 8, தமிழ் நாலாயிர பிரபந்தம், குண்டலகேசி, நீலகேசி, பாரதவெண்பா என்பன.

சோழர் காலநூல்களாவன பன்னிரு திருமுறைகளின் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு 9, திருமந்திரம் 10, திருவாலவடையார் முதற் பண்பாடல்கள் 11, பெரிய தொன்மம்(புராணம்) 12, சீவக சிந்தாமணி, கந்ததொன்மம் (புராணம்), கம்பராமாயணம், நம்பிதிருவிளையாடல், தக்க யாகப் பரணி, மூவர் உலா, குலோத்துங்கன் கோவை, அம்பிகாபதிக்கோவை, நன்னூல், யாப்பருங்கலக்காரிகை, நேமிநாதம், நளவெண்பா, தண்டியலங்காரம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம் போன்ற பல நூல்கள்.

பிற்கால நூல்களாக பரம்சோதி திருவிளையாடல், நைடதம், குமரகுருபரர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசர் பிரபந்தங்கள், வில்லிபாரதம், பாகவதம், தணிகைத்தொன்மம், விநாயகர் தொன்மம், சீராத் தொன்மம், தேம்பாவணி, சதுர அகராதி, வின்சலொ அகராதி, மீனாட்சுந்தரம்பிள்ளை நூல்கள், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க அகராதி, நா. கதிரவேற்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பேரகராதி, விபுலானந்த அடிகள் எனப்பட்ட மயில்வாகனத்தின் யாழ் நூல்கள் போன்றன.

பண்டைக்கால இலக்கியங்கள் அனைத்துமே கவிதை இலக்கியங்கள். தமிழில் உரைநடை இலக்கியங்கள் மிக அண்மைக் காலத்திலேயே தோன்றின. இதற்கு வழிகாட்டியாய் நின்றவர்கள் மறைமலை அடிகளார், வி.கலியாணசுந்தரனார், இரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, மு.வரதராசன், தேவநேயப்பாவாணர், கைவாசபதி போன்றோராவார். நா.வை.குமரிவேந்தன்

தமிழ் இலக்கியங்கள் கவிதை, உரைநடை, பேச்சு ஆகிய மூவகையிலும் சிறந்தவை. இதுதான் உலக இலக்கியங்களைவிட மேம்பட்டு நிற்பதற்கான காரணமாகும். குறிப்பாக எது நாடு, எவர் மக்கள், எது வீரம், எது கொடை, எது செல்வம், எது கற்பு, எது இழிவு, எது உயர்வு என்பவை பற்றி உயர்வான சிந்தனைக் கருத்தக்களை அறியவேண்டுமானால் அது தமிழிலக்கியங்கள் ஊடாகத்தான் கண்டுகொள்ள முடியும்.

1.3.2 திருக்குறள்

பண்டுதொட்டு இந்திய (ஒன்றிணைந்த இலங்கை, இந்தியா, பாகித்தான், பங்களதேசம் - இன்றைய) மக்களிடையே உயிர்களிடத்தும் அன்புகாட்டி உதவும் அறக்கொள்கை இருந்திருக்கிறது என்பதற்கு திருக்குறள் பெரும் சான்றாயுள்ளது. ஏன் கி.மு.3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சிந்துவெளி நாகரிக அகழ்வுகளிற் கூட ஒரு கொலைக் கருவியைத் தன்னும் காணமுடியவில்லை என்பர் தொல் பொருள் அகழாய்வு வல்லுநர்கள். குறளில் உலகையும், வாழ்க்கையையும் வெறுத்தொதுக்கும் போக்கு பரவலாகக் காணப்படவில்லை. பிராமணியம், பௌத்தம், பகவத்கீதை போல் இம்மை, மறுமைப் பயன் கருதி அறநெறியில் நின்றலென்ற வாணிகக் கொள்கையை குறள் வலியுறுத்தவில்லை. நல்லது செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வினாலேயே நல்லது (அறம்) செய்யவேண்டும் என்று குறள்(21, 222) கூறுகிறது. ஆனால் பகவத்கீதையோ சாதிக்குத் தக்கபடி அவரவர் கடமைகளைச் செய்வது இயற்கை வரையறை என்கிறது. குறள் 81,212 மாந்தன் உழைப்பதும், ஈட்டுவதும் குமுகாயத்திற்கும், பிற உயிர்களுக்கும் நன்மை(அறம்) செய்வதற்காகவே என்கிறது. இந்திய ஏனைய மெய்யியல்கள் (தர்மசாத்திரங்கள்) உழைப்பில், முயற்ச்சியில் மகிழ்வுடன் செயற்படு என்று கூறவில்லை ஆனால் குறள் 619, 620 வாழ்க்கையை உலகியலுடன் விருப்போடு ஈடுபடு என்கிறது. குறள் அறிவுறுத்துவது அன்பும், அருளும், அறிவுமாகும். மாந்தன் உயிர்களோடும், உலகத்தோடும் எப்படி இணைந்து வாழவேண்டும் என்பதை வியத்தகு பண்புடனும், சாஸ்புடனும் வாழ்வியலுக்கு ஏற்றவாறு நெறிப்படுத்துகிறது. உலக இலக்கியத்தில் வேறெங்கும் இவ்வளவு சிறந்த ஒளிமயமான அறவுரைகளை வழங்கும் இன்னொரு நூலைக் காணமுடியாது (95,105,108,121,159,162,216, 298,

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

319,578,594,628,757,782,874, 931,973,999,1007,1024,1032) கிறீத்தவ உணுத்தொடக்க காலத்தில் பிராமணியம், பௌத்தம், பகவத்கீதை சார்ந்த இந்து மதக்கோட்பாடுகளில் காணப்படாத கோட்பாடுகள் இந்தியத் தமிழ் மக்களிடையே உலகவாழ்கையிடமும், உயிர்களிடமும் அன்பும், பண்பும் காட்டும் தன்மை இயல்பாயிருந்ததென்பதை திருக்குறள் சுட்டி நிற்கிறதென்கிறார் உலக மீஉயர்நோபிள் பரிசு இலக்கியத்திற்குப் பெற்ற ஆல்பர்ட் சுவைசுடர் தமது “இந்தியச் சிந்தனையும் அதன் வளர்ச்சியும்” என்ற நூலில்.

1.4.0 இலக்கண வளம்

அகத்தியமே தமிழ்மொழியின் முதல் நூலாகக் கொள்ளப்பட்டினும் அது இன்று கிடைக்காததினாலும், அதன் பாக்கள் என்று கொள்ளப்படும் ஒரு சில பாக்கள் அறிஞர்களின் ஐயப்பாட்டிற்கு ஆட்பட்டிருப்பதாலும் அது பற்றிய முழுமையான நிலை தெரியவில்லை. இருந்தாலும் இந்நூல் பற்றி தொல்காப்பிய இளம்பூரணர் உரையிலும், இலக்கண உரையிலும், இலக்கணக் களஞ்சியத்திலும் காணப்படுவதாக அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதுவே முதல், இடைச் சங்க இலக்கண நூலாக இருந்ததெனவும் அதில் விரிவாக எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, சந்தம், வாழ்த்தியல், அரசியல், அமைச்சியல் போன்றன கூறப்பட்டிருப்பதாகவும் குறிப்பிடுவர். இலக்கணம் என்பது சட்டம், வரம்பு, ஒழுங்கு, அமைப்பு, அமைதி, அழகு எனப்பொருள்படும். இவ்வகத்தியம் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்பர். உலகமொழிகளில் முதன்முதலாக இலக்கணம் கண்டமொழி தமிழென்றும் அதைக்கண்டு விளக்கியவர் அகத்தியரென்றும் கூறப்படுகிறது.

1.4.1 தொல்காப்பியம்

தமிழ்நனைக்கு சிறிதும் சிதைவுறாமல் முழுமையாகக் கிடைத்த மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இலக்கணப் புதையல் தொல்காப்பியமாகும். இன்று தமிழ்மொழியின் செவ்வியற் தன்மையையும், அதன் தொன்மையையும், தாய்மையையும், இனிமையையும், வளமையையும் செந்தமிழ் செம்மொழி என்று சான்று காட்டிமெய்ப்பீடு செய்ய நம்மிடையே அன்னநடை பயிலும், என்றும் பதினாறாய் வாய்த்த நா.வை.குமரிவேந்தன்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

இளநங்கை தொல்காப்பியன் பெற்றெடுத்த தொல்காப்பியமே. இதில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய ஐந்திற்கும் இலக்கணம் விரித்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. கிரேக்க நாட்டு அரிச்டொட்டில், ஆரிய நாட்டுப் பாணினியின் நூல்களில் காணப்படாத செறிவும், செப்பமும், வரம்பும், எழிலும் நிறைந்து மிளிர்வதே தொல்காப்பியம். அகத்தியத்துடன் தொல்காப்பியத்திற்கு முன் தொல்பழம் நூல்கள் பல இருந்தன என்பதற்கு தொல்காப்பியப் பாடல் அடிகளில் வரும் என்ப, என்மார் புலவர், யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர் போன்ற பல கூற்றுக்கள் மெய்ப்பித்து நிற்கின்றன.

இறையனார் அகப்பொருள், பன்னிருபடலம், வெண்பாப் பாட்டியல், யாப்பருங்கலகம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, அகப்பொருள் விளக்கம், இலக்கண விளக்கம், தொல்காப்பிய விருத்தி, முதற் சூத்திர விருத்தி, நன்னூல், இலக்கணக் கொத்து, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, தண்டியலங்காரம், வீரசோழியம் போன்றன பிற்கால நூல்களில் மிகச் சிறந்தவை. இவற்றில் சில பழைய இலக்கணங்களோடு வைத்து நோக்கத்தக்கவை. தமிழ் இலக்கணமானது வேர், இலை விழுது வரை எண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு பரந்துபட்ட ஆலமரம். இங்கு எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐம்பெரும் பிரிவுகளும் அதில் உட்பிரிவுகளும், உட்பிரிவுகளுள் உட்பிரிவுகளும் காணப்படும். ஒரு எழுத்திற்கு இன்னொரு எழுத்து இனம் என்பதை தமிழ் இலக்கணத்தில் மட்டுமே காணலாம்.

ங் வந்த பின் க் வரும்

(எ.கா. சங்கு, இங்கு, எங்கு என வருவன)

ஞ் வந்த பின் ச் வரும்

(எ.கா. செஞ்சி, கஞ்சி, மஞ்சி, இஞ்சி என வருவன)

ண் வந்த பின் ட் வரும்

(எ.கா. தண்டணை, கண்டம், மண்டபம் என வருவன)

ந் வந்த பின் த் வரும்

(எ.கா. அந்தி, மந்தி, தந்தை என வருவன)

ம் வந்த பின் ப் வரும்

(எ.கா. சிலம்பு, பம்பரம், கம்பு என வரும்)

ன் வந்த பின் ற் வரும்

(எ.கா. கன்று, பன்றி, என்று என வரும்)

இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட எழுத்துக்கள் (க, ச, ட, த, ப, ற) வல்லினமாகும் அடுத்து வந்தவை மெல்லினமாகும் (ங, ஞ, ண, ந, ம, ன). ஆனால் இடையின எழுத்துக்களான ய, ர, ல, வ, ழ, ள, பிறிதொன்றுடன் இனமாக அமையாத ஒரு தனி இனம். ந, ண, ன எழுத்துக்கள் எங்கும் எதற்கும் மாறி அமையாதவை. இதனால் ந - கரத்தை தந்நகரம் எனவும், ண - கரத்தை டண்நகரம் எனவும், ன - கரத்தை றண்நகரம் எனவும் இலக்கணம் வழங்கும். இப்படி ஒரு எழுத்திலக்கணத்தை வேறெந்த மொழியிலாவது காணமுடியாது. உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்தும் தமக்குள்ள அளவெவிட சிலவேளை நீண்டு ஒலிக்கிறது. பொதுவாக அழைத்தல், அழுதல், புலம்பல், பாடுதல் ஆகிய இடத்தில் வரும் எழுத்திலும், கவிதையிலும் வரும் வரும்பொழுது கூவினாள் என்பது கூஉவினாள் என்றும், உஊமை - உஊஉமை என்ற வாறாகவும் உயிரொன்றேறி மூன்று மாத்திரை அளவு ஒலிவெளிப்படும். இவைபோல ஏனைய நெட்டெழுத்துக்கும் அளபொடையாக வருவதுண்டு. மெய்யெழுத்துக்கு அளபொடையாக வரும்பொழுது இலங்ங்கு, வெண்ண்பிறை என்றாற்போல மேலும் ற் ஒற்றுச்சேர்ந்து வரும். தமிழ் சொற்களுக்கு முன்வரும் எழுத்துக்கள் க, ச, த, ந, ப, ம என்ற ஆறு எழுத்துக்களுமே. இவை பன்னிரண்டு உயிரோடும் வரும். வ எட்டு உயிரோடும், ய நான்கு உயிரோடும், ஞ நான்கு உயிரோடும் மொழிக்கு முன்னே வரும். எ எழுத்தில்லாத பதினொரு உயிர்களும், ஞ், ண், ந், ம், ன், ய், ர், ல், வ், ழ், ள் ஆகிய பதினொரு மெய்களுமாக இருபத்திரண்டு எழுத்துக்களும் சொற்களின் இறுதியில் வரும். சொற்களின் முன்வரும் எழுத்தை முன்னிலை எனவும், பின்வரும் எழுத்துக்களை இறுதிநிலை எழுத்துமென்பர்.

1.4.2 தொல்காப்பிய செய்யுளியல் கோட்பாட்டுச் சிறப்பு :-

தொல்காப்பியமானது இலக்கண, இலக்கிய ஆய்வுகளுக்கு மட்டும் அடிப்படையாய் இல்லாமல் குமுகாய மாந்தவியல், பண்பாடு, உளவியல், மாந்தப்பரம்பலின் புவியியல், கும்நிலையியல் போன்ற தமிழர் நாகரிகம், பண்பாடு சார்ந்த ஆய்வுகளுக்கும் முதன்மை வாய்ந்த நூலாயுள்ளது. பொதுவாக பொருளிலக்கண ஆசிரியர்கள், சில வரலாற்றாசிரியர்கள் நா.வை.குமரிவேந்தன்

உண்மை வாழ்க்கையும், இலக்கியம் காட்டும் மரபும் வேறுவேறு என்பதை உணர்ந்திருந்தனர். எனவேதான் உண்மை வாழ்க்கையின் கூற்றுக்கள், “செய்கைகளை “உலகியல் வழக்கு” என்றும், அதேபோல் இதை இலக்கியத்தில் காட்டும்போது “செய்யுள் வழக்கு” அல்லது “புலநெறி வழக்கு” என்றும் புதிவு செய்தனர்.

இலக்கிய மரபென்பது இவை இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என படைப்பாளர், வாசகர் இசைந்து உருவாக்கும் சட்ட மரபேயாகும். எடுத்துக்காட்டாக திணைகளுக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் எதுவென படிப்பாளிகள் அறிந்திருந்தாலும் இலக்கிய மரபை மீறாமல் புதியகோணத்தில் எழுதும்போது படிப்பாளிகள் அதைப் பாராட்டுகின்றனர். இத்தோடு அகப்பாடல்கள் எந்த நிலையிலும் தலைவன், தலைவி பெயர்களைச் சுட்டுவதில்லை. இவை எந்தவொரு ஆடவனுக்கும், பெண்ணுக்கும் பொருந்துவதாகவே உள்ளதென்றும், புறப்பாடல்கள் உள்ளுணர்வுகளை விளக்காது புகழ், வீரம், கொடை போன்ற வெளிப்படையான பாடுபவரின் தனிநோக்கில் அமைந்ததாக உள்ளனவென்றும், மாந்தனின் அறிவாற்றல் எவ்வளவு வியத்தகு உச்சநிலை அடையுமென்பதை சுட்டும் சிறந்த சான்றுகளில் தொல்காப்பியம் ஒன்றென்றும், இலக்கியக் கொள்கையில் வேறெந்தப் பண்டைய மொழிகளிலுமில்லாத சிறந்த கருத்துக்களை தொல்.பொருள் செய்யுளியல் கூறுகிறதென்றும் பாராட்டுகின்றார் முனைவர்.கே.வி.சுவலபில் அவர்கள்.

இன்று நாட்டார் வழக்கியல் (புளொக் லோர்) என்றொரு ஆய்வுத்துறை வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குத் திட்டவட்டமான ஒரு வரையறையை வடித்தெடுக்க முடியாமலும், அதன் சரியான வீச்சைக் கண்டறிய முடியாமலும் அறிஞர்களுள்ளனர். ஆனால் தொல்காப்பிய சொல்லதிகார 946 ஆவது நூற்பா;

“செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியல் மருங்கினும்”

என்று இருவகை வழக்குக்களை வெளிப்படுத்தும். செய்யுள் என்பது நூல் அல்லது தொழில் செய்வதற்கான அடிப்படை இலக்கணத்தையும், விதிகளையும் தெரிந்து தன்னுணர்வுடன் கையாண்டு செய்தலாகும். வழக்கியலென்பது மேற்குறித்த இலக்கணங்களை, விதிகளை தெரிந்தவராய்

அல்லது தெரியாதவராய் அவற்றின் உணர்வின்றி தன்னெழுச்சியாகவோ, மரபுவழியாகவோ செய்வது. எனவே இவ்வாய்வுத்துறையை “வழக்கியல் அல்லது உலகவழக்கியல்” என்னும் சொல் தெளிவுற விளக்குகிறது. இது தமிழர் தம் இருவகை வாழ்க்கைப் பற்றிய அறிவையும் தெளிவையும் சுட்டுகிறது.

வாழ்விலும், இலக்கியத்திலும், நுண்கலைகள், நிகழ்த்து கலைகளிலும் நகை, கொடுமை, இன்னாது (துன்பம்), உவகை போன்ற பல்வேறுபட்ட உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாக “முருகியல் அல்லது அழகியலை”க் குறித்தனர். இச்சொல் மேற்குறித்தவற்றின் ஒரு பகுதியையே வெளிப்படுத்துவதாய் உள்ளது. ஆனால் தொல்காப்பியமோ மேற்குறித்தவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கி “மெய்ப்பாட்டியல்” என்னும் சொல்லால் சுட்டுகிறது. மாந்த உணர்வு நிலைகளையும், நுண்ணுணர்வுகளையும், அவற்றின் வெளிப்பாட்டு முறைகளையும் துல்லியாகத் துலங்கவைக்கிறது இம் மெய்ப்பாட்டியல். இதை நா. மு. வெங்கடசாமி நாட்டார் தமது சிலப்பதிகார உரையில் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார். தொல்காப்பியம் நீரில் மூழ்கிக் கிடக்கும் பனிபாறையின் முனையொன்றை நீருக்கு வெளியில் காட்டுவது போல் காமக் குறிப்புக்களை மட்டும் காட்டினாலும் அதை விடப் பல மடங்கு செய்திகளை நூலுக்கு வெளியே மறைந்திருக்கிறதென்பதை துல்லியமாகக் காட்டும் சான்றாகும்.

மெய்ப்பாட்டியல் தமிழர்களின் கலை, இலக்கியம் தொடர்பானது மட்டுமல்ல அது அவர்களின் உளவியல் துறை வளர்ச்சியின் விளைவும்கூட. ஆக மெய்ப்பாட்டியலின் பின்னே உளவியல் துறையின் விரிவும் மறைந்து கிடக்கிறது எனலாம். மாந்த உள்ளத்தில் தோற்றுவிக்கும் உணர்வுகளும், அதன்வெளிப்பாடாய் உடலில் அதாவது மெய்யில் புலப்படும் மாற்றங்களும்தான் கலைஞனின் செயல் என்ற கண்ணோட்டத்தில் மெய்ப்பாடு, மெய்ப்பாட்டியல் என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதெனலாம்.

மாந்தனே கலை, இலக்கியத்தின் நடுவம், நுவல் பொருள், மாந்த மேம்பாடே கலை, இலக்கியத்தின் குறிக்கோள் என்பதே தமிழர்களின் கலையியல் கோட்பாடு என்பது மெய்ப்பாட்டியல் என்ற

துறைப் பெயரிலிருந்தே புலப்படும். அத்தோடு அறம், பொருள், இன்பம் உரைப்பதே தமிழ் நூல்களின் நோக்கம் என்ற வரையறை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு இருந்ததென்பதை இதனுடன் ஒப்பிட்டால், கலை மனிதனுக்கு நன்மை செய்வதாய் இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கை இருந்ததென்பது உறுதியாகின்றது.

தமிழர்களின் இலக்கியத் திறனாய்வு என்பது “நூலின் மரபு” என்னும் தலைப்பின்கீழ் முதல்நூல், வழிநூல் இயல்புகளையும், உரையியல்புகளையும், நூலின் குற்றங்கள் பத்தையும், அதன் உத்திகள் முப்பத்திரண்டையும் கூறி மிகச்சுருக்கமாகத் தருவதானது தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னும் பலவிரிவான துணை நூல்கள் இருந்தனவென்பதை உறுதிப்படுத்துவதாகும். இவை மாத்திரமல்லாது இசை, கணிதம், புதரியல் (தாவரவியல்), வானியல் போன்ற துறைகளையும் இது தொட்டுச் செல்வதால் தொல்காப்பியத்தின் பின்னணியில் மாபெரும் வளர்ச்சியும், விரிவும்கொண்ட ஒரு அறிவியல் தொழில் நுட்ப மண்டலம் இருந்ததென்பதையும் ஐயத்திற்கிடமின்றி தெளிவுபடுத்துகிறது.

இந்நூல் வடிவம்பெற்ற காலவேளை இவ்வறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் செயற்படாமல் இவை விதிகளாகவன்றி மரபுகளாக மாறிவிட்டனவெனலாம். என்னெனில் காரணம்தெரியாமல் பண்டை நினைவுகளின் நிழல்களாக மாறிவிட்டனவெனலாம். “கோவிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்றும், “பங்குனி உத்தரம் காமனை அழித்த நாள்” என்றும், “சித்திரை மாதத்தில் பிள்ளை பிறந்தால் அக்குடிகெடும்” என்ற கூற்றுக்கள் அம்மரபுவழி வந்தவையே. இவற்றுள் அமிழ்ந்து கிடப்பவை மனிதநேயமும், அறிவியல் தொழில் நுட்பமுமே. இவற்றின் வெளிப்பாடே சிதைந்து அழிந்துபோன ஒரு மீ வளர்ச்சி கண்ட அறிவியல் நாகரிகத்தின் தடையங்களாக தொல்காப்பியம் வெளிப்படுத்தும் “மரபுகள்” காட்சி தருகின்றன. ஒரு குமுகம்(சமுகம்) ஒரு துறையில் அல்லது சில துறைகளில் மட்டும் வளர்ச்சி கண்டதாக இருக்க முடியாது. அனைத்துத் துறைகளும் சேர்ந்தாற்றான் அந்த வளர்ச்சியை அடையமுடியும். இச்சிறப்பை தொல்காப்பியத் தடையங்கள் தெளிவுபடுத்தும்.

நிலந் தீ நீர்வளி விசம்பொடு ஐந்தும் கலந்த மயக்கம்
உலகமாதலின் தொ. பொ. 1589)

உலகமென்பது ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கை என்பது தமிழர் கோட்பாடு. கிரேக்கர்களோ விசம்பு தவிர்த்து நான்கு பூதங்களையே அறிவர். காலநிலை அறிய, கடலில் செல்லும்போது திசையறிய, வானியலை வளர்த்து அதனடிப்படையில் இசை, நாட்டியம், மருத்துவம் ஆகிய அறிவியல், கலைத்துறைகளை வளர்த்திருந்தனர் தமிழர். மாந்த உடலை வான்வெளி அண்டத்துடன் ஒப்புநோக்கி “அண்டத்துள் பிண்டம், பிண்டத்துள் அண்டம்” என்றனர்.

“கடவுளரின் தேர்கள் (சரியட் ஒவ் கோட்ச்)” என்ற நூலை எழுதிய யேர்மனியரான எரிக் வான் டெனிக்கான் தொல் பொருள் ஆய்வுக்களங்களில் கிடைக்கும் புலனறித் தடையங்களிலிருந்தும், பண்டைத் தொன்மங்(புராண)களில் புதைந்து கிடக்கும் கதைகளிலிருந்தும் பண்டைய உலகில் விண்கலங்கள் நடமாடின என உறுதிசெய்கிறார். அணுக்கலங்கள் கொண்டு மக்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்றும் கருதுகின்றார். சோவியத் நாட்டின் கட்டுரையொன்றும் உலகின் பலபகுதிகளிலும் அணுக்கருவிக் கழிவுகள் காணப்படுவதாகவும் கூறுகிறது (மூபாரதப்போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட படைக்கலங்கள் ஈராக், சவுதியராபியப் போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஏவுகணை (‘சக்கபு’ இதை கிடைமறித்து தாக்கும் பற்றியாட்” ஏவுகணைகளுடன் ஒப்பிடத்தக்கவையாகும், சிவன் உமையவளுக் இடையிலான திருத்தாண்டவ போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட படைக் கலங்களும் இத்தகைத்தே. இவையெல்லாம் மூழ்கிப்போன தொல்தமிழரின் நிலமாம் குமரிப் பெருநிலப்பரப்பில் (கண்டத்தில்) நடைபெற்ற நிகழ்வுகளின் தடயங்களே.

1.4.3 பொருளிலக்கணமும் தொல்காப்பியமும்

தொல்தமிழ் மரபு தமிழிலக்கணத்தை எழுத்து, சொல், பொருள் என வகைப்படுத்தும். ஆனால் கோட்பாடுகள் என வகுத்தல் எனும்போது தொல்காப்பியம் முதல் நூலல்ல. அத்தோடு அடிப்படை இலக்கணம் தெரிந்தவர்க்கே அமைந்திருப்பது போல் உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக “அகரம் முதல் னகரம் இறுவாய் முப்பதென்ப”, “ஒளகார இறுவாய் பன்னீரெழுத்தும் நா.வை.குமரிவேந்தன்

உயிரென மொழிப", "னகார இறுவாய்ப் பதினெண் எழுத்தும் மெய்யென மொழிப" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே ஒழிய வரிசைப்படுத்தப்படவில்லை. அதேபோல் பொருளதிகாரத்திலும் திணைகள் வரிசைப்படுத்தப் படவில்லை என்பது தெளிவு. இது இலக்கணம் தெரிந்தவர்க்கே இலக்கணம் என்பதை வெளிப்படுத்தும்.

ஓசையின் இருநிலைகளான எழுத்தும், சொல்லும் ஆகிய மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம்தான் பொருள். எனவே அன்று நிலவிய பல்வேறு துறை அறிவியல்களின் துணைகொண்டு வரையறுப்பதே பொருளிலக்கணத்தின் நோக்கம். திணை (குறிஞ்சி, மூல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல்) யென்பது முதல், கரு, உரிப்பொருட்களாகிய முப்பொருட்களால் வரையறுக்கப் படுவதாகும்.

முதற்பொருள் :-

முதற்பொருள் என்பது நிலம் பொழுது எனக்கூறப்பட்டாலும் அவற்றின் வகைப்பாட்டின் விரிவு தெளிவாகத் தரப்படவில்லை. இதுவும் இலக்கணம் தெரிந்தவர்க்கே இலக்கணமென்பதைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது.

கருப்பொருள்

தெய்வம் (வழிபாட்டுமுறை), உணவு (வேளாண்மை), மா (ஊனுணவுக்குரிய அல்லது விலக்கப்பட்ட விலங்குகள்), மரம் (குடியிருப்பு நிலை, இயற்கை வளங்கள் முதலிய), புள் (இந்நிலத்தல் வாழும் சிறப்பான பறவைகள்), பறை (தோல் இசைக்கருவிகள்), செய்தி (தொழில் நுட்பம், செய்பொருட்கள்), யாழ் (நரம்புக்கருவிகள்) "அவ்வகை பிறவும்" என்பதால் இப்பட்டியல் இன்னும் விரிவடைந்திரிந்ததை துல்லியமாகத் துலக்கும். ஆனால் ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய கருப்பொருள் எவையெவையென பிரித்துக்காட்டப்படவில்லை. உரையாசிரியர்களே இதை வெளிப்படுத்தி உள்ளனர்.

உரிப்பொருள்

இது திணைக்குரிய அகப்பொருள், புறப்பொருளென இருவகைத்து.

தொல்காப்பியத்தில் அகத்திணையியலில் திணையும் உரிப்பொருளும் மேற்குறித்த ஒழுங்கில் கூறப்படவில்லை. அதேபோல் புறத்திணையியலில் பாலை விடப்பட்டு எஞ்சியவை இதே ஒங்கில் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்தோடு கைக்கிளை (ஒருதலைக் காமம்) பாடாண்திணை (வெற்றிபெற்றோரைப் பாடுதல், பெருந்திணை (ஒவ்வாக் காமம்) காஞ்சி (வாழ்க்கை நிலையாமையைக் கூறல்) ஆகிய முதற்பொருள், கருப்பொருள் இன்றி உள்ளன இந்த ஏழுதிணைகளுள்ளும் முதல், கரு, உரிப்பொருள் என்ற வகையில் முழுமைபெற்றவையாக குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் காணப்படுகிறது. கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய எல்லா நிலப்பிரிவுகளுக்கும், எல்லாக் காலங்களுக்கும் பொருந்துவது உரிப்பொருளை மட்டுமே கொண்டுள்ளது. பாலை மட்டும் நிலமில்லாது தனிப்பட்டு விலகிநிற்கிறது.

திணைஎன்பது மக்களின் பருப்பொருட் (முதற்பொருட்) பின்னணியான நிலத்தையும் காலநிலையையும் அம் முதற்பொருட்களுடன் வினைப்பட்டு அதன் விளைவாய் அமைந்த வாழ்க்கை முறையைக் கருப்பொருளாகவும் குடும்பமெனும் தலைவன் தலைவி உறவாகவும் போரென்னும் அரசியலுறவாகவும் மக்கள் தமக்குள் கொண்டுள்ள குழக உறவுகளை உரிப்பொருளாகவும் கொண்டு விளங்குகின்றது. இக்கருத்துருவாக்கத்தில் பாலை மட்டும் முரண்பட்டு நிற்கிறது.

இம்முரண்பாட்டை உணர்ந்தவரான உலகின் ஒப்பற்ற இலக்கியங்களைப் படைத்தவர்களில் ஒருவரான சிலப்பதிகாரம் தந்த இளங்கோ அடிகள் “முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து..... பாலை என்பதேந் படிவம் கொள்ளும்” (சில. காடுகாண் காதை 64...66) எனக் குறிப்பிடுவார். அதாவது பாலையை குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களின் கோடைகாலத் திரிபாகக் காட்டுவார். இது அவர் தொல்காப்பியத்தை ஆழ்ந்து கற்றதினால் ஏற்பட்ட விளைவாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் இத்தீர்வு முழுமையானதாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகவுமில்லை.

நிலம் கோடைகாலத்தில் பாலை வடிவம் கொள்ளலாம் ஆனால் உரையாசிரியர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை நிலங்களுக்குக் கொடுத்துள்ள கருப்பொருள் வரிசை, கருப்பொருட்களும், மக்களும் ஆண்டுதோறும் இம்மாற்றத்தைப் பெறமுடியாதென்பதை தெளிவுபடுத்துகின்றது. இந்திரன், வருணன் ஆகிய தெய்வங்கள் ஒரு குறித்த நிலப்பகுதியின், நாகரிகத்தின் கூறுகளில் ஒன்றாகத் தொல்காப்பியம் கூறுவதுபோல் வேறெதிலும் கூறப்படவில்லை. எனவே தமிழரல்லாத வேறு நிலப்பகுதிக்கு இத்தெய்வங்களைப் பொருத்திப்பார்ப்பது வரலாறு, பண்பாடு, அறிவியல் அடிப்படையை கேள்விக் குறியாக்குவதாகும். உலகில் பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் தெய்வத்தை இணைத்து எழுதப்பட்டு எமக்குக் கிடைக்கும் நூல் தொல்காப்பியம் மட்டுமே. எனவே இத்தெய்வங்கள் தமிழருக்கு மட்டுமே உரியவை.

1.4.4 ஐந்திணைப் பாகுபாடு தோன்றிய இடம்

இவ்வைந்திணை நிலப்பிரிவும் முழுமையாக இடம் பெறவேண்டுமானால் ஆறு தோன்றும் மலைக்கும் அது கடலில் கலக்கும் இடையில் குறிப்பிடத்தக்க தொலைவு இருக்கவேண்டும். அதாவது முல்லை மருதத்திற்கு இடைப்பட்ட தொலைவு, கங்கை ஆறு 2400 அயிர மாத்திரிகி. மீ நீளமிருந்தும் இடையில் பாலை நிலமில்லை. அடர்ந்த காடுகளே காணப்படுகின்றன. இரும்புக் கருவிகள் உற்பத்தியின் பின் காலந்தாழ்த்தியே மக்கள் குடியேற்றமும், வேளாண்மையும் கங்கைக்கரையில் இடம்பெற்றதென்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் உறுதிசெய்வர். நீல ஆறு, யூப்பிரட்டிசு, தைகரிசு, சிந்தாறு போன்ற இடங்களில் பாலை நிலம் இருந்ததால் பாலை மருதம் மயங்கும் இடங்களில் பழம்பெரும் நாகரிகங்கள் தோன்றின.

இன்றைய தமிழகத்தில் தனியான பாலைநிலமும் இல்லை, மருதநிலமும் காவிரியாற்றுக்கு மட்டுமே உள்ளது. எனவே பொருளிலக்கணத்தில் கூறப்படும் ஐந்திணைப் பண்பாடும் அதற்குரிய ஐந்நிலப் பகுப்பும் தமிழகத்திற்கு உரியதல்ல என்பது உறுதியாகிறது. அத்துடன் இந்த ஐந்திணைப் பாகுபாட்டிற்குரிய தடயங்கள் உலகின் வேறு நாகரிகங்கள் எவற்றிலும் காணப்படாமையால் இது தோன்றிய இடம்

கடலில் மூழ்கியதாக மரபுவழியகக் கூறப்படும் இலெமூரியா அல்லது குமரிப்பெருநிலப்பரப்பே (கண்டமே) யென அறுதியிட்டுக் கூறலாம். ஆனாலும் குறிஞ்சியும், முல்லையும் திரிந்து பாலைவடிவம் பெற்றிருக்க முடியாதா? என்ற கேள்வியும் எழவேசெய்கிறது. தனியாக ஒருநிலம் இல்லாத நிலையில் கோடையின் திரிபாகக் கொள்ளப்படாமல் இவை இரண்டின் (குறிஞ்சி, முல்லை) இயற்கை இயல்பாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கும். ஒரு தனி நிலப்பிரிப்பிற்குரிய பண்பாகக் கொள்ளப்பட்டு பிரிக்கப்பட்டிருக்க முடியாது.

மாந்தன் பருப்பொருளான உலகிலிருந்தே தன் கருத்துக்களைப் பெறுகிறான்.. இக்கருத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று வினைப்பட்டு பருப்பொருளியற்கையில் இல்லா இரண்டாம் நிலைக் கருத்தும், கற்பனைகளும் உருவாகின்றன. இக்கருத்துக்களிலிருந்து, அறிவியலும், புதுப்புனைவுகளும், மாயைகளும் உருப்பெறுகின்றன. இவ்விடப் படையில் நோக்கும் போது ஐந்திணைக் கோட்பாட்டை உருவாக்கிய மாந்தர் தாம் வாழ்ந்த நிலத்திலிருந்த உண்மையான நிலைக்கொப்ப ஐந்திணைக்கோட்பாட்டை உருவாக்கி அவர்கள் புதிய இடத்திற்கு இடம்பெயர்ந்த போதும் அங்கும் இப்பழைய கருத்தையே கைக்கொண்டனரெனலாம். ஆனால் இருந்த உண்மை நிலையை “நடுவண தொழிய” (தொ. பொ. 948) எனத் தொல்காப்பியம் கூறவேண்டியதாயிற்று. தமிழகமலைப்பகுதி பன்மலை அடுக்கமாக இல்லை. இங்கு மழை தேக்கப்படுவதும் இல்லை எனவே இங்குள்ள நிலப்பகுதி அரைப் பாலைவனமாகவே உள்ளது. அதுவே இளங்கோவடிகளின் கருத்துக்கு வழி சமைத்திருக்கவேண்டும். குமரிப்பெருநிலப்பரப்பு (கண்டம்) மூழ்கியதை வெளிப்படுத்தும் அவரால் இப்பாலைத் திணையின் முரண்பாட்டை குமரிப்பெருநிலப்பரப்பு (கண்டம்) மூழ்கியதுடன் இணைத்துப் பார்க்காததால் வந்த தீர்வே இதுவாகும்.

பாலைத்திணையானது தான் தோன்றிய இடத்தைப் பற்றிய கேள்விக்கு மாத்திரமல்லாது ஐந்திணைக் கோட்பாட்டின் உள்ளடக்கம் என்ன என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இன்று உரையாசிரியர்கள் ஐந்திணைப்பற்றித் தரும் உரிப்பொருள் விளக்கமானது

குறிஞ்சி.... புணர்தல், முல்லை.... இருத்தல், பாலை.... பிரிதல்.
மருதம்..... ஊடல், நெய்தல்..... இரங்கல்

இவற்றைத் தொகுத்தால் வெளிப்பட்டு நிற்பது புணர்தல், பிரிதல் ஆகிய இரண்டு திணைகள் மட்டுமேயாகும். பிரிவு இரண்டு வகையென்கிறது தொல்காப்பியம்.

“கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவன் இரங்கலும் உண்டென மொழிப ஓரிடத்தான” (தொ. பொ. 961) என்னும் வரிகளில் தெளிவுபடுத்துவார் தொல்காப்பியர். ஐந்திணை ஒழுக்கம் தலைவன், தலைவியை மட்டும் பற்றியதல்ல, முழுக் குமுகாயத்தையும் பற்றியதெனப் புலப்படும். தலைவன், தலைவியைப் பிரிவதை மட்டுமல்ல அவர்கள் வாழும் குமுகாயத்தையும், தம் நிலத்தையும் விட்டுப்பிரிவதையும் குறிக்கிறது (அதாவது உடன்போக்குப் பிரிவு). மாந்தநூல் (மானிடவியல்) எனப்படுவது பழங்குடிகள் அல்லது மூலக்குடிகள் எழுத்தறிவுக்கு முந்திய வாழ்க்கை முறைகளை ஆயும் துறையாகும். மூலக்குடிகள் மணவுறவில் அகமணக்குடிகள், புறமணக்குடிகள் என இருவகைத்து. அகமணக் குழுக்கள் வெளியே மணவுறவு தடைசெய்யப்பட்ட தொகுதியாகும் (இன்றைய சாதிகள்போல்). ஆனால் இக்குழுக்கள் பிரிந்து புறமணக்குழுக்கள் ஆகின்றனர். இவர்கள் தம்முள் மணவுறவுகொள்ளாது வெளியிலுள்ள இன்னொரு குழு உறுப்பினர்களுடன் உறவுகொள்கின்றனர்.

குறிஞ்சி: தொல்பழங்காலத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி அல்லது ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கோட்பாடு நடைமுறையில் இருந்திருக்கவில்லை. குறிஞ்சித்திணையில் ஒழுக்கமென்பது ஆண்பெண் புணர்ச்சியே. இருவேறு புறமணக் குழுக்களைச் சேர்ந்த ஆணும் பெண்ணும் தம் வாழ்விடங்களை விட்டு வெளியில் சந்திக்கும்போது விரும்பினால் கூடிப் பிரிவர். சேர்ந்து வாழ்வது வழக்கமில்லை.. கூடியதன் விளைவாகக் கிடைக்கும் குழந்தை தாய்வழிக் குமுகாயத்தை சேரும். இவ்விணையர் மீண்டும் கூடுவதென்பது தற்செயலாகவே நடைபெறலாம். இவர்களின் வாழ்விடங்களும் தனித்தனியே இருந்ததால் மணவுறவு இருக்கவில்லை. எனவேதான் குறிஞ்சியின் உரிப்பொருள் புணர்ச்சி எனப்பட்டது. இம்மக்களின் உணவு வேட்டையும் , காய், கனி, கிழங்கு வகைகளுமே. உணவுப்பற்றாக்குறை

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

ஏற்பட்டபோது அயல் நிலமான முல்லையின் ஆநிரை(மாடுகள்) கவர்ந்தனர். இதற்காக நடந்த போரே வெட்சி(புறம்)யாகும்.

முல்லை: இங்கு ஒரு ஆணும் பெண்ணும் தாம் விரும்பும் வரையில் பொருந்தியிருப்பதே அகத்துணை உரிப்பொருளாகும். இன்று தமிழ் நாட்டில் சில இடங்களில் நடைமுறையில் உள்ளதென்பர். மேச்சல் நிலத்திற்கான போரே வஞ்சி(புறம்) எனப்படுகிறது. ஆநிரைப் பெருக்கமே நோக்கம்.

பாலை: இம்மக்களின் வாழ்வு வழிப்பறிகொள்ளை (ஆறலைத்தலை) சார்ந்தது. இந்நிலத்திலிருந்து இயற்கையில் உணவைப் பெறமுடியாது. எனவே தமது உணவிற்காக வழிப்பறிப்பை நடத்துகின்றனர். அப்படியாயின் இப் பாலை நிலத்தைக் துணிந்து கடக்க முயல்வோர் யார்?. அவர்களின் நோக்கம் தான் என்ன?. பாலையின் இருமருங்கிலும் வாழ்பவர்களுக்கு இன்றியமையாத பொருட்களின் வாணிபம். இடர்கள், இன்னல்களைத் தாங்கி உயிரைத் துச்சமென மதித்துப் புறக்கணிக்கும் அளவிற்கு வாணிகம் வருமானம் (ஆதாயம்) மிக்கதாய் இருந்திருக்கவேண்டும். இன்று பொருள்வளம் குன்றிவர்கள் பொருள் வள வளர்ச்சி கண்ட நாடுகளை நோக்கி சட்டத்திற்கு முரணான வழியில் உயிரையும் துச்சமென மதித்து பொருளீட்டும் ஒரே நோக்கோடு செல்வதை இதற்கு ஒப்பிடலாம். (அதுமாத்திரமல்லாது பல மன்னராட்சி இன்றுநடைபெறும் நாடுகளின், சில மக்களாட்சி நடைபெறும் நாடுகளின் தலைவர்கள் சட்டத்தைத் தம் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு இந்நாடுகளின் சிறுபான்மையின மக்களுக்கெதிராக, எதிர்க்கட்சியினருக்கு எதிராக தம்பக்கம் சாராத மக்கள், ஊடகவியலாளர்களுக்கெதிராக பல கொலைகளைக், கொடூரங்களை, வன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விடும்போது பலர் தம் உயிரைப் பாதுகாக்குமுடியுமென்னும் நோக்கோடும் பல இன்னல்களையும், இடர்களையும், மரணபயத்துடனும் தம் நாட்டைவிட்டு வெளியேறி பொருள்வள வளர்ச்சி கண்ட நாடுகளுக்குச் செல்கின்றனர்.

பண்டமாற்றும் வாணிபமும் தோன்றியபின் தத்தம் மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து புதிய வணிகர் கூட்டமொன்று உருவாகியது. இவர்களும் வழிப்பறிப்பாளர்களிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள கட்டாயமாக போர்க்கலையை பயிலவேண்டியதாயிற்று. இவர்கள் நா.வை.குமரிவேந்தன்

வணிகராகவோ, வழிப்பறியாளராகவோ மாறலாம். வழிப்பறியாளருக்குச் சிறந்த வாழ்விடமானது மனிதன் இயற்கையில் நிலைத்து வாழும் வளங்களைக்கொண்டிராத பாலை நிலம். இது வணிகம் செழித்து வளர்வதற்கும், இதன் விளைவாக தொழில் வளர்ச்சி காண்பதற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது. நெசவு, கம்மியம், தோல் தொழில், அணிகலன் போன்ற தொழில்களை தம்நிலத்திலேயே செய்து அவர்களுடனேயே வாழ்ந்தவர்கள் இந்நில மக்களிடமிருந்து பிரிந்து வாணிகராகவும், போர்வீரராகவும், வழிப்பறியாளராகவும், தொழிலாளராகவும் செல்ல முடிந்தது. இதனால் காதலர் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியவும், உடன்போகவும், இதையே பாலைத்திணை சுட்டி நிற்கிறது. இது இந்த நிலத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் வாழ்வை மட்டுமல்ல ஐந்நிலங்களிலும் மாற்றத்தைக் காட்டுவதாயுள்ளது. இதையே உடன்போக்கும் ஒருவரைப் பிரிவு என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது. பாலையின் புறத்திணை வாகை இதாவது தமக்குரிய ஆற்றலை மிகைப்படுத்தலென தொல்காப்பியம் கூறும். தனித்தன்மைக்குக் கூட்டு வாழ்க்கை பெருந்தடையாயிருந்தது. மனிதன் தன் தனித்தன்மைகளை வளர்த்துக்கொண்டபோது கூட்டு வாழ்க்கை உடைக்கப்பட்டு தனிப் பண்புகள் வளரும் சூழலில் அவை ஆற்றலுடன் வெளிப்பட்டு குழுகாயத்தைப் புதுப்புதுத் துறைகளில் முன்னேற முன்தள்ளிச் செல்கிறது எனலாம்.

மருதம்: நீர் வளமும், நிலவளமும் கொண்டு வேளாண்மை செழிப்பறும் நிலம் தான் மருதநிலம். பாலையும் மருதமும் மயங்குமிடங்களில் கொள்ளைகள் அதிகரிக்கின்றது. இதைத் தடுத்து நிறுத்த படையும், தலைவனும், கோட்டையும் உருவாகின்றன. இங்கே தலைமக்கள், புலமக்கள் பாகுபாடு ஏற்படுகிறது. தலைமக்கள் சொத்துரிமை பெறுகின்றனர். இதனால் ஆண்பெண் உறவுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டு கரணம் என்ற திருமணமுறை ஏற்படுத்தப் படுகின்றது. தலைமக்களை மணக்கும் பெண்கள் செத்துரிமை இழந்து கணவனோடு வாழநேரிடுகிறது. கணவன் தொழில் காரணமாக அல்லது வேறு பெண்களுக்காகவோ பிரிந்து சென்றால் கணவனின் பிரிவால் ஏற்படும் பொருளியல் விளைவுகளால் மணவிலக்கை பெற்றாலும் அந்த உரிமையை கையாள முடியாதவளாகிறாள். எனவே தனது ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்கிறது மருதத்தின்

உடல் எனும் அகத்திணை உரிப்பொருள். புறத்திணை உழிஞையாகும். இது கோட்டையை முற்றுகையிட்டு அங்கு நிறைந்திருக்கும் செல்வத்தைக் கொள்ளை அடிப்பதாகும்.

நெய்தல்: இந்நிலம் கடலை ஆழ்பவரைத் தலை மக்களாகக்கொண்ட நிலம். கடல் வாணிகம், கடல் மேலாண்மை, பிறநாடுகள் மீதும், உள்நாட்டின் மீதும் மேலாண்மை போன்றவற்றிற்கு வழிவகுப்பது. உள்நாட்டு வாணிகம் முழுவதும் இவர்கள் கையிற்றான். இதற்காக வலிமை மிக்க படையும், அரசும் இருந்தது. இங்கு ஆண்மேலாண்மை உச்ச நிலையடைந்திருந்தது. தலைவன் சாவாலோ அல்லது வேறு பெண்கள் சேர்க்கையாலோ பிரியநேர்தால் கைம்மை என்ற சிறை தவிர அவளுக்கு வேறு போக்கிடமில்லை. கைம் பெண்களைப் பருத்திப் பெண்டிர் என்றும் அழைப்பதுண்டு. கைம்மை - கைவண்ணம் என்பதன் திரிபாகும். துணையற்ற பெண்கள் தம் வாழ்வு வருவாய்க்காக செய்யும் கைத்தொழிலிலிருந்தே கைம்மை பிறந்ததென்பர். இவர்கள் தம் நிலையை எண்ணி இராங்குவதே(அகத்திணை) நெய்தல் நிலவாழ்வு. நெய்தலின் புறத்திணை உரிப்பொருள் தும்பை அதாவது வலிமையை வெளிப்படுத்தும் போர் என்பார் தொல்காப்பியர். மேலாண்மையின் அடையாளமாக பிறநாட்டுத் தலைவர்களிடம் இருந்து அடிமைகளைத் திறையைப் பெற்றுக்கொள்வதே நோக்கம்.

பொருளிலக்கணத்தை முழுமையாகத் தரும் நூல் தொல்காப்பியம் மட்டுமே. மேற்குறித்த ஐந்நில முடிவுகளுக்கு முரண்பட்ட செய்திகளை அது தன்னுள்ளகொண்டுள்ளது. இருவேறு நிலப்பரப்புக்களில், இருவேறு வரலாற்றுக் காலங்களில், இருவேறு கீழ்நிலைகளில் வாழ்ந்த மக்களிடையில் தோன்றிய பண்பாட்டுக் கோட்பாடுகள் ஒன்றின்மீது ஒன்று படிந்திருப்பதைக் காணலாம்(பாலைத்திணை சுட்டி நிற்கிறது). ஒருவகைக் கோட்பாட்டை உருவாக்கிய மக்கள் தாம் வாழ்ந்த நிலப்பகுதி அழிந்துவிடவே புதிய இடத்தில் குடியேறி உருக்குலைந்துவிட்ட தம் வாழ்வை மீட்பதில் ஓரளவு வெற்றிபெற்ற நிலையில் உருவாகிய புதிய கோட்பாடுகளை கொண்டு பழைய கோட்பாடுகளை மீட்டெழுதிய முயற்ச்சியே தொல்காப்பியம் என்பதனை பாலைத்திணை சுட்டி நிற்கிறது. மேலே தரப்பட்டிருக்கும்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

முடிவுகள் முதன்முதலில் தோன்றிய கோட்பாட்டு வரிசையை மீட்டமைக்கும் வரிசையின் விளைவேயாகும்.

1.4.5 மாந்தநூல் குமுகவியல்: இன்றைய அறிவியலான மாந்தநூல், பொருளிலக்கணம் கையாண்டுள்ள அதே பொருட்களையே கையாள்கிறது.

பொருளியற் பின்புலம் (நிலமும் காலமும்)

சமயமும் நம்பிக்கையும்

உணவு

தொழில் நுட்பம்

நிகழ்த்து கலைகளும், நுண்கலைகளும் (கலை, இலக்கியம்)

குடும்பம்

குமுகியல் அமைப்பு

அரசியல்

மொழி,

இவற்றையே பொருளிலக்கணத்தின் முதல், கரு, உறிப்பொருட்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பொருளிலக்கணம் காட்டும் குமரிப்பெருநிலப்பரப்பில் (கண்டத்தில்) வாணிகப் பெருக்கமும், அரசியல் வளர்ச்சியும், ஏழுத்தறிவையும், இலக்கிய மேன்மையையும் தந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒருவேளை குறிஞ்சி வாழ் மக்கள் எழுத்தறிவில்லாதவர்களாக இருந்திருக்கலாம் ஆனால் நெய்தல் மக்கள் மிக உயர்ந்த இலக்கிய வளர்ச்சியை பெற்றிருந்திருப்பர். இந்தவகையில் பொருளிலக்கணம் மாந்தநூல் கலந்த குமுகவியல் நூலென்று கூறுவதே பொருந்தும் என்பதை சுட்டி நிற்பது பொருளிலக்கணமே..

பொதுவாக ஒருகுமுகத்தை அடக்கியாள நினைக்கும் அல்லது அடக்கி வைத்திருக்கும் ஒரு குமுகம் அது அடக்க நினைக்கும் குமுகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முயல்கிறது. இவ்வாறுதான் எரோட்டோசு முதல் எட்கார்தன் வரை குறிப்பர். இன்று உலகளாவிய முறையில் உலக வல்லரசுகள் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பிற இனமக்களின் வளம், பண்பாடு, வரலாற்றுகூறுகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளனர்.

இது இம்மக்களின் பண்பாட்டு, வரலாற்றுக் கூறுகளை, வளத்தைத் தட்டிப்பறிக்கவும், தமதாக்கிக்கொள்ளவும், இருட்டடிப்புச் செய்யவும்(தமது நலன்களுக்குப் பயன்படும் வகைகளில்) மறைமுகமாக முயல்கின்றர். வடமொழியாளர்(ஆரியர்), முகமதியர், ஐரோப்பியரின் மேற்குறித்த செயற்பாடுகளே தமிழர் இன்று தாழ்வுற்றதற்கான காரணமாகும். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” போன்ற மாந்தநேயக்கூற்றுக்கள், மதவாத மறுமை, வீடுபேறு போன்ற கூற்றுக்களாலும் மூளைச்சலவை செய்யப்பட்டு தாழ்வுணர்ச்சிகொண்டு அரையில் இருப்பதையும் அயற்றினத்தானுக்குக் கழற்றிக்கொடுத்து வாழும் நிலைக்கே தமிழன் தள்ளப்பட்டுள்ளான்.

அன்று குறிஞ்சி முதல் நெய்தல் வரை தம்மேலாண்மையின் கீழ் வைத்திருந்த நெய்தல் நில ஆட்சியாளர்களின் முயற்ச்சியின் வெளிப்பாடே தொல்காப்பியப் பொருளிலக்கணமாகும். இந்த அடிப்படையில் நெய்தல் நில ஆட்சியாளர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதே தமிழ்க் கழக(சங்க)ங்கள் என்பதை உய்த்துணரமுடியும். இது தனித்த இலக்கணமல்ல மனிதவாழ்வுக்குத் தேவையான அனைத்துத் துறைகளையும் உள்ளடக்கிய மீ பெரும் அறிவியற்களமும், சான்றுமாகும்.

“தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப் பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல்”
(தொ. பொ.1020)

என்று தனி மனிதனின் தனித்தன்மையை வளர்த்தலைப் பிரித்துக் காட்டுவது. இணைந்து நடைபோட்ட பல்வேறு வளர்ச்சிகளையும், உயர்ந்த ஒரு குமுகவியல் ஆய்வுத்துறையின் வளர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவது. இதுவும் பாலைத்திணைக்கு உரியதே. இந்தவகையில் பாலைத்திணை தொல்காப்பியத்தின் எந்தக் கூற்றையும் புரிந்துகொள்ள உதவுவதால் தொல்காப்பியத்தை “பாலையியல்” எனப்பெயர் சூட்டலாமென்பார் பொறிஞர். குமரிமைந்தனவர்கள் தமது “இந்திய வரலாற்றில்” என்னும் நூலில்.

தொல்காப்பியத்தைப் பொறுத்தவரையில் நிலமெனப்படுவது பாலை நீங்கலாக நானிலங்களாகும். “முதலெனப்படுவது நிலம்பொழு திரண்டின் இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே” (தொ.பொ.4) இப்பாவின் பின்னணியில் துலங்கும் மெய்யியல் கோட்பாடு உலகையும்

அண்டத்தையும், பேரண்டத்தையும் விளக்கும் மிக முன்னேறிய மெய்யியலாகிய “இயங்கியல் பருப்பொருளியம்” கூறும் கொன்முடிவாகும். உலகத்தில் மாற்றம் நிலையானது. மாற்றமே இயற்கையின் இயற்கை. அந்த மாற்றம் காலத்தில் இடத்தின்பால் நடைபெறுகிறது. மாற்றத்தை அளப்பதும் முடிவுசெய்வதும் காலமும் இடமுமே. காலமும் இடமுமில்லாது பருப்பொருளில்லை. பருப்பொருளில்லாது காலமும் இடமுமில்லை. காலத்தையும் இடத்தையும் முதற்பொருளெனக் கூறும் தொல்காப்பியம். இதுதொல்தமிழரின் மெய்யியலும், அறிவியல் மேம்பாடுமாகும். வெவ்வேறு நிலப்பிரிவுகளிடையே வாழும் மக்களிடையே கருப்பொருளாகிய தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புல், புள், பறை, செய்தி(தொழில்) என்று கூறப்படுவன மாறுமெனச் சுட்டப்படும் பொழுதுதான் அறிவியல் பிறக்கிறது. நிலத்திற்கு மாறுபடும் இக்கருப்பொருள் ஒரே நிலத்தில் காலத்திற்கேற்பவும் மாறுபடுகிறது. தொல்காப்பியம் இதை விரித்துக் கூறவில்லையாயினும் உரையாசிரியர்கள் வேறு இலக்கிய மூலங்களிலிருந்து விரித்துக் கூறுகின்றனர். இதைத் தொல்காப்பியம் சுருங்கக் கூறும்.

நிலத்திணையில் புதர்துவசங்களை தொல்காப்பியம் புதர், மரம் என வகைப்படுத்துகிறது. வெளிப்புறக் கடுமையையும் உட்புற மென்மையையும் உடையவை புல்லெனவும், வெளிப்புற மென்மையையும் உட்புறக் கடுமையையும் உள்ளவை மரமெனவும் வரையறுக்கிறது. “புறக்காழனே புல்லென மொழிப..... அகக்காழனே மரமென மொழிப” (தொ.பொ. 86) இதன்படி பனைமரம் ஒரு புல்லாகும். “தாலப் புல்லின் வால்வெண் தோட்டு”த் தடுக்கில் (சில. கொலை. கா. 35)கோவலனை இருத்தி அமுதாட்டியதைக் கூறுகிறது. இன்று இவை ஒருவித்திலை, இருவித்திலை நிலத்திணைகளாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அதுமாத்திரமல்லாது இவ்விருவகை நிலத்திணைகளின் பகுதிகளுக்கும் வெவ்வேறு பெயர் கொண்டழைக்கப்படுகின்றன. “தோடே மடலே..... சொல்லினர் புலவர்” (தொ. பொ. 1586), “இலையே முறியே..... மரமொடு கிளவி என்ப” (தொ. பொ. 1587) இவை பிறரின் ஆக்கங்களில் இருந்து பெறப்பட்டவை என்பதை தொல்காப்பியம் சுட்டும்.

இளமை , ஆண், பெண் போன்ற பெயர்களை நுணுகி ஆய்ந்தால்

அதனுள் மறைந்திருக்கும் தமிழர் உயிரியலை வெளிக்கொணரமுடியும். குட்டி, பறழ் என்பன எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, கீரி. வெருகு, முயல், நரி, குரங்கின் இளமைப் பெயர்கள். இவை அனைத்துண்ணி வகைப்பாட்டியலில் அடக்கப்பட்டுள்ளன. அதேபோல தழையுண்ணி விலங்குகளின் குட்டிகள் மறி, கன்று, குழவி என வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றின் வகைப்பாடுகளை ஆய்ந்தறிந்து விளக்கவேண்டியவர்கள் உயிரியற் துறைசார் அறிஞரின் பணியாகும். பிள்ளை, குழவி, கன்று, போத்து என்பன ஓரறிவுயிரர்களான மரம், புல் ஆகியவற்றிற்குரிய இளமைப் பெயர்களாய் சுட்டப்பெறுகின்றன. ஆனால் இவற்றின் வகைப்பாடுகள் விரித்துரைக்கப்படவில்லை. தென்னம்பிள்ளை, பனங்கன்று என்று கூறுகின்றோம் இப்படிப் பல ஆய்வுகளுக்கும் தூண்டி, நீரில் அமிழ்ந்து ஒரு முனையை மட்டும் வெளியில் காட்டும் மீப்பெரும் பனிப்பாறைபோல் தடையாங்கள் காட்டி நிற்கிறது தொல்காப்பியம்.

இவ்வகைப் படுத்தலுக்கெல்லாம் நடுவகமாக தமிழரின் அறிவியல் வளர்ச்சியை ஐயத்திற்கிடமின்றி விளக்குவது

“ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே..... நேறிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே” (தொ. பொ. 1526). என்கிறது தொல்காப்பிய நூற்பா. இது திரிவாக்கக் கோட்பாட்டின் முதல் அறிவிற் கட்டமாகும். அத்தோடு ஓரறிவு முதல் ஆற்றறிவு வரையுள்ள உயிர்களுக்கு வகைக்கு இவ்விரண்டு எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தந்து தமிழரின் உயிரியல் வகைப்பாட்டிற்கு இன்னுமொரு தடையத்தையும் தந்து, ஓரறிவு முதல் ஆற்றறிவுவரை புலனறிவுகளின் வளர்ச்சியையும் தெளிவுபடுத்துகிறது தொல்காப்பியம். தொகுத்தலும் வகுத்தலும் அறிவியலின் அடிப்படை. எனவே தொல் தமிழர் குழகத்தில் அறிவியல் அணுகுமுறை ஆழவே வேண்டுமென்றிருந்தமைக்கு இது ஆணித்தரமான ஒரு சான்றாகும்.

1.4.6 தமிழர் இயங்கியல் நூல் தொல்காப்பியம்

ஆரியர்கள் கி.மு 1500 ஆம் ஆண்டளவிலேயே வடஇந்தியாவில் தங்கத்தொடங்கினர் என்பதை அண்மைக்கால தொல்பொருள் ஆய்வுகள், மனித இனப்பரப்பியல் வரலாறு ஆய்வுகள் சுட்டுகின்றன. இந்தியாவின் மனித இனப்பரப்பியல் சார்ந்த மனித இனப்பண்பாட்டின் மீதான புதிய நா.வை.குமரிவேந்தன்

தகவல்கள் - (விபரங்கள்) - சோவியத் அறிஞர்களின் புதிய இந்திய ஆய்வுகள் 1976)

பொருள் முதல் வாத (கடவுள் மறுப்பு) வரலாற்று அடிப்படையில் “புதுமைக்காலங்களில் இந்திய தத்துவம்” முன்னேற்றப்பதிப்பகம், மாச்ச்கோ - 1984) என்கிற நூலில் சர்வாகாரின் உலகாய்தம், சமணம், பௌத்தம் சாங்கியம், யோகம் வைசேடிகம், நியாயம், வேதாந்தம், மீமாம்சம் ஆகிய 9 தத்துவக் கோட்பாடுகள் இருந்ததாகவும், இதில் யோகம் அடிப்படையில் ஒரு தத்துவமன்று என்றும், பொருள் முதல் வாத இயங்கியலுக்கும், கருத்து முதல்வாத மாயையியலுக்கும் இடையேயான போராட்டத்தைப் போல இந்தியர்களுடைய அணுவியல் கொள்கைகள் முதலாக நகல்(பிரதி) செய்யப்பட்டது. கடவுளிலிருந்து பெறப்பட்டது உலகம் என்னும் மதவாத பார்வைக்கு முழுமுதல் எதிர்ப்பாக இருந்தன அக்கொள்கைகள்.

அன்று பெரும்பான்மை மக்கட் தொகுதியைச் சிறுபான்மையினர் அடக்கியாளக் கருத்து முதல்வாதம் (கடவுள், மாயை) ஆளும் குழுவினரின் மடியிலிருந்து கொண்டு பொருள் முதல்வாதத்தத்துவங்களுக்கு எதிராக ஈவிரக்கமற்ற போரை நடத்தினர். இவர்கள் அத்தோடு நிறுத்திவிடவில்லை. பொருள் முதல்வாதத்தையே அடிப்படையாகக்கொண்ட சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஒரு இந்துத்துவ சமயச்சாயம் பூச முன்னின்று செயற்பட்டனர். கிருட்டினன் போர்க்களத்தில் அர்ச்சுனுக்கு செய்யும் அறிவுரை(உபதேசம்), மாயாரதம், இராமாயணத்திருவிளையாடற் தொன்மம் (புராணம்), பெரியதொன்மம், கந்தத்தொன்மம், திருவாசகம், தேவாரம் தவிர போன்ற பல, இந்த வகையில் உருவாக்கப்பட்டவை. இத்தனை கருத்து முதல்வாதத்தை, கடவுள் மாயையை (இந்துமத) தூக்கிப்பிடிக்கும் நூல்களிருந்தும் பேரா. க.சிவத்தம்பியவர்கள் தமது “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்னும் நூலில் இறையனார் களவியல் உரையில் தரப்பட்டுள்ள முச்சங்கங்களைக் கொச்சைப்படுத்தும் வகையில் முதற்சங்கத்தில் இருந்தவர்களென குறிப்பிடப்படும் சிவன் முருகனை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அதற்கு சமயச்(இந்துமத) சாயம் பூசிக் கட்டுக்கதையாக்கி விட்டார். அவருக்கு மேற்குறித்த நூல்களெதுவுமே சமயச்சாயம்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

பூசப்பட்டதும் கட்டுக்கதைபோல் இருப்பதும் இடைச் செருகல்கள் இருப்பதும் கண்ணுக்கோ புலனுக்கோ வெளிப்படவில்லை. இவர்கள் போன்ற இன்னும்பலர் இருக்கின்றார்கள். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகமொன்றின் தலைமைத்தமிழ்பேராசிரியர் ஒருவர் முச்சங்கங்களைப்பச்சைப் பொய்யெனவும் கூறுகின்றார். இவர்களெல்லாம் தமிழால் உயர்ந்தவர்கள். இவர்கள் தமிழர்கள். இனவுணர்வு இருக்க வேண்டியவர்கள். இவர்கள் ஆக்கத்தை விட்டு அழிப்புக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கின்றனர்.

பாவேந்தர் இப்படியானவர்களை குறிப்பிடும் போது எதையும் மறுப்பது இலகு..? இதைத்தான் மொழிஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணரவர்கள் தமது மொழியாராச்சிக் கட்டுரைகள் என்னும் நூலில் தமிழிய மெய்யியல் வரலாறு முழுமை பெற தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களைச் சீரிய ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்த வேண்டும். மூலப்பாடத் திறனாய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க உறுதி செய்யும் முறைமைகளைக்கொண்டிராத பாடப்பகுதிகள் இடைச்செருகல்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனத்துணிவும் வேண்டும்...? என்பார்.

மாந்தர் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் வாயில்களாக அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய கொள்கைகளை வகுத்த மரபு தமிழ்மரபு.

“இன்பம் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை மருங்கின்
காமக்கூட்டம்.....” என்பார் தொல்காப்பியர்.

உலகில் படைக்கப்பட்ட உயிரின் இயற்கைப் பண்பு இன்ப நாட்டம். ஆனால் இன்பத்திற்கும் பொருள்தேவை. இவ்விரண்டையும் அறத்தின் வழி பெறுவதே பிறப்பின் இயல்பு. இத்தனிமனித வாழ்வு குழுக்காயத்துடன் இணையும்போது அகவாழ்வானது புறவாழ்வாகிறது. அகவாழ்வில் இன்பம் பொருள் அறமென்பது புறவாழ்வில் அறம் பொருள் இன்பமாக மாறுகிறது. இந்த புறவாழ்வுக்கோட்பாடுகள் தான் திருக்குறள். உயிரின் இயற்கையான, வாழ்வின் அடிப்படையான மனித இனத்தின் பொதுமைக்குரிய அறம், பொருள், இன்பம் என்ற தமிழ் மரபு வைத்தீகத்தால் வடிவிழந்தது (வீடு என்னும் மறுமை மாயைப் பொருளைச் சேர்த்துக் கொண்டதால்).

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

சாரக சம்கிதை வடமொழியிலமைந்த மருத்துவம் பற்றிய இலக்கணநூல். ஆனால் மருத்துவமும் மருத்துவர்களும் தருக்கவியலை (அளவையியல்)ப்போல் மறு நெறியாளர்களால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது (வைதீகர்களால்). ஏனெனில் இவை வைதீகத்திற்கு அதாவது கருத்து முதற்கோட்பாட்டிற்கு (கடவுள் - மறுமை) எதிரானது. ஆனால் இந்த அறம் பொருள் இன்பமே மனிதர்களின் மன இருளையும் போக்கும் மாமருந்தென்று பாராட்டுகின்றதாம் சாரக சம்கிதை. அத்தோடு மனநோய் கண்ட ஒருவன் அறம் பொருள் இன்பம் ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடித்து இயற்கை மருத்துவம் (ஆயுர்வேதம்), இலக்கணம்; ஒருங்குநெறி (யோகம்) ஆகியவற்றின் நூல்களைக் கற்றறிந்தவருடன் பழகுதல் வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றது. ஆனால் இவை மூன்றும் வைதீகத்திற்குக் கடவுள் நம்பிக்கைக்கு எதிரான கோட்பாட்டை சார்ந்தவை. இலக்கணம் - வியாகரணம் பேச்சுக்கலையின் வரைவிலக்கணம். இதை வால்மீகி சாத்திரம் என்றும் கம்பர் “ஐந்திரம்” என்றும் கூறுவர். இது வேதத்திற்கு எதிரானது, ஆயினும் வேதத்திற்கு நிகரானதாம். யோகமும் கடவுள் (வைதீக) மறுப்பை அடிப்படையாகக்கொண்டது. சாங்கிய யோகத்துடன் உலகாயத்தத்தையும் இணைத்து அறிவு ஆராய்ச்சியியல் அல்லது ஆன்விக்சீகியின் அறிவியல் கோட்பாட்டிற்கான பங்களிப்பை சட்டோபாத்தியாயா விரிவாக ஆராய்கின்றார். மெய்யியல்(தத்தவம்) என்பது முதன்மையாக பகுத்தறிவுக்குரியதும், மதச்சார்பற்றதுமாகும் என்பார் கௌடில்யர்.

மற்றையது கௌடில்யரின் கருத்துப்படி மெய்யியலின் உள்ளீடு ஒரு பொருளை (விசயம்) முறையாகப் பகுத்துப்பார்த்து விளங்கிக் கொள்வதும் அளவையியல் (தர்க்க) வாயிலாக அதை நிறுவுவதும் ஆகும். இவற்றைக்கொண்டிருப்பவை சாங்கியம், யோகம், உலகாய்தம் என்பவையே என்பார். யோகம் என்பது சாங்கியம் உலகாய்தம் போல அணுவியலை அளவை(தருக்க)ியலை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட மெய்யியல் பிரிவு. இதைச் சட்டோபாத்தியாயா சிறப்பியலும் (வைசேடிகம்) அளவையியலும்(நியாயம்) தனித்தனி மெய்யியல்களாகப் பிரியுமுன்னர் இரண்டும் ஒன்றாக இருந்த நிலையில் வழங்கப்பட்ட பெயரே ஒருங்குநெறி (யோகம்) என்கின்றார். அத்தோடு கௌடில்யர் மெய்யியலை

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

(தத்துவம்) “ஆன்வீக்சீகி” என்று குறிப்பதும், அதற்கும் “த்ரயித்ரயி” என்ற வேதத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டுவதிலிருந்தும் அவர் கருதும் மெய்யியல் பகுத்தறிவுத்தன்மையும், மதசார்பற்ற தன்மையும் உடையதாயிருத்தலேயாகும். எனவே மெய்யியல் என்பது சாங்கியம், ஒருங்குநெறி (யோகம்) = (சிறப்பியம் - வைசேடிகம், நியாயம் - அளவையியல்), உலகாயதம் ஆகிய மூன்றை மட்டுமேயாகும்.

எனவே சாரக சம்கிதை அறம், பொருள், இன்பம் எனும் மனக்கோட்டத்தை தீர்க்கும் மருந்துகளான ஆயுர்வேதம், இலக்கணம், யோகம் என்பவற்றை கௌடில்யரின் வித்தைகள் எல்லாவற்றிற்கும் விளக்கமாகவும், கன்மங்களுக்கு துணையாகவும், அறங்களுக்கெல்லாம் பற்றுக்கோடாகவும் உள்ள சாங்கியம், யோகம், உலகாயதம் ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டால் சாரகசம்கிதை குறிப்பிடுவதும் கௌடில்யர் குறிப்பிடவதும் ஒன்றே என்பது தெளிவாகும்.

ஆயுர்வேதம் - சாங்கியம்

இலக்கணம் - உலகாயதம் (உலகை ஆய்பவற்)

யோகம் - யோகம்

இப்பகுத்தறிவு மனிதநேயக் கோட்பாடுகள் இந்திய மண்ணில் கங்கைக்கரையில் தோற்றங் கொண்டவையென்றே பலர் கூறினர். ஆனால் இவை வேதங்களுக்கு முற்பட்டவையென்றும், ஆரியரல்லாதார்க்குரியவை என்றும் அறிஞர்கள் ஆய்ந்துரைத்தனர். இதில் கார்பேயின் கூற்றை சட்டோபாத்தியாயா குறிப்பிடுவார். இன்றுள்ள சாங்கியம் வேதத்திற்கு சார்பான முறையீடுகள் இடைச்செருகல்களாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டவையென்றும் கூறுவர். பார்பனர்களின் செல்வாக்கிற்கும், பார்ப்பன தன்மைக்கும் இடம் கொடுக்காத மண் தமிழ்மண் என்பதை இங்கே தோன்றிய இலக்கியங்களின் அகப்புறச்சான்றுகள் உறுதி செய்யும்.

ஆரிய அரசன் பிரகதத்தன் தமிழ் கற்கத் தென்னாடு வந்ததாலும், பார்ப்பனனான சாரிபுத்திரன் தென்னாட்டில் ஐந்திரம் கற்றதினாலும் சாங்கியத்தின் தோற்றுனரான கபிலரை தமிழ் இலக்கியங்கள் தொல்கபிலர் எனப் பாராட்டுவதாலும் அவரது பாடல்கள் சங்கத்தொகை நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளதாலும், சாங்கியக்கோட்பாட்டின் மூலச்சுவடுகள் நா.வை.குமரிவேந்தன்

அனைத்தும் தொல்காப்பியம், திருக்குறள் போன்றவற்றில் மட்டுமே இடம்பெறுவதாலும் இந்த மெய்யில் உருவாகிய பைந்திரம்(பிரதேசம்) தமிழ் நாடே ஆகும்.

வைசேடிகம் (சிறப்பியம்) அணுவியலுக்கு உரியதாகச் சிலவேளை கருதுகின்றனர் அறிஞர். எனவே காரியாபிணி விருத்தி எனப்படும் வினைமுதல் தொடக்கக்காலத்திற்கு உரியதாய் இருக்கலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இது சாங்கிய யோக உலகாய்த (ஆன்வீக்சீகி) அறிவு ஆராய்ச்சியின் கோட்பாடுகளிற்கு உரியதாக உறுதிசெய்கிறது. சட்டோபாத்தியாயா சிறப்பிய அளவையியல் (வைசேடிக நியாயம்) யோக மெய்யியலாகக் கருதினாலும் அறிஞர்கள் வைசேடிகம் பக்குடுக்கை நன்கணியரின் அணுக்கோட்பாட்டிற்கு உரியதென்கின்றனர். தமிழ்க்கணியர் மரபைச்சேர்ந்தவராகிய கணிஆதனே வைசேடிகத்தின் தோற்றுநர். வடமொழியாளர் இவரை கணாதர் என்பர்.

ஆசீவகம்:-

கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டில் புதிதாக வடிவம் கொண்ட மெய்யியல்தான் ஆசீவகம். பக்குடுக்கை நன்கணியரின் அணுக்கோட்பாடு, பூரணகாசிபரின் தற்செயல் அல்லது வினை மறுப்புக் கோட்பாடு மற்கலிகோசாலரின் வாழ்வியற்கோட்பாடு மூன்றின் ஒன்றிணைவே ஆசீவகம். நல்வாழ்க்கை என்றும் பொருள் தரும் ஆசீவகம் மனித வாழ்வின் அடிப்படைகளையும் ஆராயும்.

1.5 பொருள் முதல் கோட்பாடு:

இந்த ஆசீவக சாங்கியக் கோட்பாடுகளுக்கு பக்குடுக்கை நன்கணியரின் புறநானூற்றுப்பாடலையே (பு.நா.194) மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றன. எனவே இவர் சாங்கியம் கோட்பாட்டாளராக இருந்து பின் ஆசீவகக்கோட்பாட்டை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். அத்தோடு ஆசீவகத்தின் ஊழியலுக்கு அறிஞர்கள் கணியன் பூங்குன்றனாரின் புறப்பாடலை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இவர்களிரவரும் 300 ஆண்டுகள் இடைவெளியில் வாழ்ந்தவர்கள். பக்குடுக்கையார், புத்தர், மகாவீரர் காலத்தவர். அவர்களிலும் அகவையால் மூத்தவர். இந்தியா முழுமையிலும் மாணவர்களைக் கொண்டிருந்தவரும் பெரிய சங்கத்தின் நா.வை.குமரிவேந்தன்

தலைவராயிருந்தவருமாகிய பக்குடுக்கையார் பாலி (வடமொழி)மொழி போன்றவற்றால் பக்குடக்காச்சானா, கணியாரா, பக்குடுக்கக்காச்சாயனா என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இவர் தலைமுறை நிலைக்காதலால் பல ஆண்டுகளுக்கு பின் வந்த கணி ஆதனால் அவர்தம் அணுவியற் கோட்பாடுகள் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. இது தமிழ் அறிவியலுக்கும் - அணுவியலுக்கும் கிடைத்த புதுவாழ்வு எனலாம். எனவே காரியாபினிவிருத்தி பக்குடுக்கையரால் புரக்கப்பட்ட சாங்கிய (ஐந்திர) மரபிற்கு உரியதே. கௌடில்யரின் யோக சூத்திரம் சாங்கியக்கோட்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாக காட்டும் பக்குடுக்கையாரின் புறநானூற்றுப்பாடல் இக்கருத்தை அரண் செய்யும். சிறப்பியலின்(வைசேடிகம்) தொடக்க காலத்தில் சாங்கிய கோட்பாட்டிற்கு உரியதாக சதீச சந்திராவால் குறிக்கப்பட்ட காரியாபினிவிருத்தி (வினைமுதல்) தொல்காப்பியரால் வினைமுதலாக சொல்லதிகாரம், வேற்றுமை மயங்கியலில் சுட்டப்பட்டிருக்கிறது.

“வினையே செய்வது செயற்படுபொருளே, நிலனே காலம் கருவியென்றா, இன்னதற்கிது பயனாக வென்னும் அன்னமரபின், இரண்டொடுந்தொகைஇ ஆயெட்டென்ப தொழில் முதல் நிலையே” என்பதாகும்.

வினைமுதல் என்பது (கரியாபினிவிருத்தி) ஒரு செயலைச் செய்வதற்கான மூலவளங்களின் தொகுப்பு எனப்பொருள் கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர் இதைத்தொழில் முதல்நிலை எனச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பார். இந்நூற்பாவில் “ஆயெடென்ப” என வரையறை செய்வதால் இது தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பதாகவே வரையறை செய்யப்பட்டதாய் இருந்துள்ளது. அதுமாத்திரமல்லாது இது கடவுள்(மறுமை) மறுப்பாளர் பொருள் முதல் கோட்பாளரின் அளவையியலை அடியொற்றிய நூற்பாவென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மனிதனின் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு அதாவது அறிவு வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை மனிதனின் மூளையே. இதனையே மனம் என்றனர். மனத்தின் செயற்பாடே ஆறாவது அறிவாகிய பகுத்தறிவாகும்.

“ஆறறிவதுவே அவற்றொரு மனமே” என்று கூறும் தொல்காப்பியர் “மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே பிறவும் உளவே அக்கிளைப்பிறப்பே” எனவும் நா.வை.குமரிவேந்தன்

வரையறை செய்வார். இது பொருள் முதல் சார்பின் அடையாளம். இந்த அடிப்படையிலேயே “நினைவு” பற்றியத் தொல்காப்பியர் விளக்கமும் அமைந்துள்ளதெனலாம். “நிகழ்ந்தது நினைதற்கு ஏதுவுமாகும்” என்றும் தெளிவுபடுத்துவார். ஆனால் கருத்து முதலாளர்களின் கூற்றுப்படி உடல்வேறானது. அது மாறிக்கொண்டு (குண்டலகேசி ஆசிரியர் குறிப்பிடும் 7 பருவங்கள்) இருப்பது. எனவே உடலை விட முற்றிலும் வேறான ஒன்றாகிய ஆன்மா தான் பழைய பட்டறிவுகளை (அநுபவங்களை) நினைத்து உணர்கின்றது என்கின்றனர். இது எப்படி ஏற்படையதாகும்.? உடல் இல்லையேல் நினைவில்லை, ஆன்மா இல்லை. ஆக ஆன்மா என்பது மாயை. இது வாழும் மனிதனுக்கு பயன்படாதது. நினைவு பற்றிக்கூறும் இந்த நூற்பா தொல்காப்பிய அகத்திணையில் உள்ளது. இது சாங்கிய, யோக, உலகாய்த் மெய்யியல்களின் அளவையியல்கள், தமிழ் அகத்திணை மரபில் காணப்படுபவை. அத்தோடு நிகழ்வுகளோடு தொடர்புடையவர்களினால் மட்டுமே நிகழ்ந்தவற்றை நினைக்க முடியும். “நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவுமாகும்” என்று ஒரு வரியிலிருந்தாலும் இதன் விளக்கம் விரிவானதாகும் (விரிக்கின் நீளும்). கண்டதை, கேட்டதை, பட்டறிந்ததை நினைவு கூர்வதே நினைப்பு ஆகும்.

1.5.1 ஐம்பூதக்கோட்பாடு

இக்கோட்பாடு தமிழர்குரியது. இது லெழுரியா எனப்பட்ட குமரிப்பெருநிலப்பரப்பிலே (கண்டத்திலே) அரும்பி மலர்ந்து மணம் பரப்பிய அறிவியல் கோட்பாடு. தொல்காப்பியர் இவ்வுலக அமைப்பை

“நிலந்தீ நீர் வளி விசும்போடைந்துங் கலந்த மயக்க முலக மாதலின்” என்பார். இத்தகைய சிறப்பிற்குரிய ஐம்பூதக்கோட்பாடு கடவுளை வைதீகத்தை மறுத்த முழுமையான பகுத்தறிவுக்கோட்பாடு; சாங்கிய, யோக உலகாய்த் கோட்பாடுகளுக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமைக்கும் இதுவே காரணம். இந்த ஐம்பூதத்தியற்கையை புறநாநூற்றுப்பாடல் பாராட்டும்.

“மண்டிணிந்து நிலனும், நிலனேந்திய விசும்பும், விசும்புதை வருவளியும், வளித்தலை இயதீயும், தீமுரணிய நீருமென்றாங், கைம்பெரும் பூதத்தியற்கை போல” என்று முழங்கும். இந்த இயல்புக்கோட்பாட்டை “சுபாவ வாதம்” (இயல்பு அளவையியல்) என்பர் வடமொழியாளர். அண்டம்,

உலகு, உயிர் ஆகியவற்றின் தோற்றத்தை அறிவியல் நோக்கில் ஆராய்ந்து அறிந்தவர்கள் இக்கோட்பாட்டினர். ஐம்பூதங்களை ஆராய்ந்தால் பூதவாதம் எனவும், உலகம் பற்றி ஆராய்ந்தால் உலகாய்தம் என்றும் பத்து அழகுகளோடும் தந்திர உத்திகளோடும் வாதத்தில் இனிமையாகப்பேசி தம் கோட்பாடுகளை நிலை நாட்டிய திறமை சொற்பொழிவாளர்கள்(சார்வாகர்) எனவும் குறித்துள்ளனர். இவர்களே உயர்ந்தோராக வாலறிவர்களாகப் போற்றப்பட்டனர். தமிழ் மரபில் இவர்களை ஐந்திரம் நிறைந்தோராகப் புகழ்ந்தனர். “ஐந்திரன் நிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனும் பனம்பாரனாரின் கூற்றும் எண்ணத்தக்கும்.

புத்தர் வரலாற்றைக்கூறும் “அவதான சாதகம்” சாரிபுத்திரன் தமிழ் நாட்டில் ஐந்திரம் கற்றவன் எனச்சூட்டும். இவ்வறிவியலை கற்க பலரும் தென்னாடு வந்ததாகவும் இந்நூல் கூறும். இந்தியாவில் பகுத்தறிவுச் சிந்தனை என்ற கட்டுரை வரைந்த ஸ்ரீபனவர்கள் உத்தாலகருக்கும் (பொருள் முதல் கோட்பாட்டாளர்) யாக்குவல்கியருக்கும் (கருத்து முதல் கோட்பாட்டாளர்) நடந்த கருத்து மோதலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த பொருள் முதலாளர் உத்தாலகர் பற்றி சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலும் குறிப்புள்ளதாம். இதை இவர் தன் மகன் சுவேதுகேது விற்கு பகுத்தறிவுச்சிந்தனையை விளக்கச் சில தேர்வுகளை நடத்துகிறார். இதன் மூலம் உயிர் நீராலும் மனம் உணவாலும் வாக்கு நெருப்பாலும் (உணவை உட்கொள்ளும் போது உடலாகிய பொறி இயங்கி பெரும் ஆற்றலை வெளி விடுகின்றது என்பது தான்) அமைவன என்பதை உணர்த்துகின்றார். எனவே உணவே உயிர் வளர்ச்சியின் அடிப்படை. இது தான் பொருள் முதற்கோட்பாட்டின் மூல உணர்வு. இதையே திருமூலர் “உன் ஒளியை(சிவம் - நெருப்பை) இந்த உடலுள் கண்டதால் இவ்வுடலை ஓம்புகின்றேன்” என்பார். இவ்வொளியைத்தான் நெருப்பென்றார் உத்தாலகர். ஆக திருமூலர் கூட ஒரு பொருள் முதல் கோட்பாட்டாளரே என்பது இதன் மூலம் வெளிப்படும். உணவின் பெருமையை உணவு உற்பத்திக்கு மூல உணர்வாக இருக்கும் நீரின் பெருமையை தமிழ் மரபில் வள்ளுவர் விளக்கும் பாங்கு முற்றான அறிவியலாகும். “வான்சிறப்பு” அதிகாரம் முழுமையும் நீரியல் சார்ந்த அறிவியலாகும். இக்கருத்துக்களின் பிழிவாக அமைந்த புறநானூற்றுப்பாடலும் இங்கே தரப்படுகின்றது.

“நீரின் றமையா யாக்கை கெய்லாம்..... நீரும் நிலனும் புணரி யோரீண், குடம்பு முயிரும் படைத்தசினோரே தள்ளா தோரிவட் டள்ள தோரே” (புற.நா.நா. 18:18-30) என்பதாகும்.

இப்பாடல் முழுக்க முழுக்க பொருள் முதல் சார்பானது. உணவே உயிரைப்படைக்கின்றது. எனவே உணவைப்படைத்தோரே உயிரையும் படைத்தோராவர் என்னும் பொருட்செறிவு மிகுந்த பாடலாகும். உயிரும் உயிரில் அறியப்படும் உணர்வும் உடலைச் சார்ந்ததே என்பதும் ஐம்பூதக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைவன. சாங்கிய, யோக, உலகாய்த மெய்யியல்களுக்கு மூல ஊற்றாயும், தொன்மையானதுமான தந்திர மரபைச் சார்ந்த இலக்கியங்கள் உடலையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளமைநோக்கத்தக்கது. இதற்குதிருமூலரின் “உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்” என்பது சான்றாகும். ஐம்பெரும் பூதங்களாலானதே இவ்வுலகம் எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவை அடியொற்றி மணிமேகலை காட்டும் பூதவாதம் உலகாய்தமாகும். உடல் காணத்தக்க மெம்மையாக இருப்பதால் அதை மெய் - உண்மையானது என்றே குறித்தனர்.?

இயங்கியல் என்பது சரியான கருத்தில் பொருட்களின் அடிப்படையில் உள்ள முரண்பாடுகள் பற்றிய ஆராய்வாகும் என லெனின் கூறுவார். இதை இயங்கியல் உட்கரு (இயங்கியல் சாராம்சம்) என்றும் குறிப்பிடுவதுண்டு. இக்கோட்பாடு பற்றி ஆராய்வதாயின் எத்தனையோ மெய்யியல் தொடர்பான பலவிதமான சிக்கல்களுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டும். குறிப்பாக இரு உலகநோக்குகள், முரண்பாடு அனைத்திலும் பரவியுள்ள இயல்பு, முரண்பாட்டின் சிறப்பியல்பு, தலையாய முரண்பாடும் ஒரு முரண்பாட்டின் தலையாய இயல்பும், ஒரு முரண்பாட்டின் ஒத்த இயல்பும் போராட்டமும், முரண்பாட்டில் பகைத்தன்மையின் இடம் போன்றனவாகும்.

இந்த முரண்பற்றிக் கூறவந்த தொல்காப்பியர் “மொழியிலும் பொருளிலும் முரணுதல் முரணே” என்பார். சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண் தொடைவரும். அதுவும் சொல்லும் சொல்லும் முரணுதல், பொருளும் பொருளும் முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லோடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் பொருளோடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லோடும் பொருளோடும் முரணுதலென

உரைகண்ட பேராசிரியரவர்கள் முரண் அல்லது பகையெனப்பட்டது செல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ளேயும் வெளியேயும் இருக்குமென்பார்.

1.5.2 பொருள் பற்றிக்கூறும் தொல்காப்பியர்

“இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
ஒழுக்கமுமென்றிவையிழுக்கு நெறியின்றி
இதுவாகித்திணைக்குறிப்பொருளானது
பொதுவாயி நின்றல் பொருள் வகையென்ப”

எனக்குறிப்பார். இங்கே இன்பம் - இடும்பை, புணர்வு - பிரிவு, ஒழுக்கம் - இழுக்கம் என பொருள் முரண்பாட்டைக்காட்டி இது இத்திணைக்குரியதென இல்லாமல் எல்லாத்திணைக்கும் பொதுவாகி நிற்கும். பொருளே பொருள் வகையென முரண்பாடுகளுக்கிடையேயான பொதுத் தன்மைகளையும் சுட்டுகின்றார். இம்முரண்பாட்டை செய்யுளுக்குள்ள ஒரு தொடையாக கருதாமல் இதைஒரு கோட்பாட்டு நிலையில் எங்கு எவ்வாறு முரண்பாட்டினை பின்பற்றுகின்றார் என்பதும், இக்கோட்பாடு முரண்பாடாக யார்யாரால் எவ்வாறு விளக்கப்பட்டள்ளது, இவ்விளக்கங்கள் தொல்காப்பியத்தில் எவ்வாறு பொருந்துகின்ற தென்பதற்கும் விடை காண வேண்டும்.

பொருளென்பது முரண்பாடுகளுக்கும், எதிரும் புதிருமான தன்மைகளுக்கும் இடையேயான ஒற்றுமை என்பதின் விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளது. அதாவது இன்பமும் இடும்பையும், புணர்வும் பிரிவும், என்ற வரிமுரண்பாடுகளுக்கிடையேயான ஒற்றுமையை பொதுமையை விளக்குவதை காணலாம். இப்பேரண்டத்தை பற்றி அறிவுதில் தொடக்க காலத்தில் ஏற்பட்ட மன எழுச்சியே அறிவின் தொடக்கமாகவும் மெய்யியல்களின் (தத்துவங்கள்) தொடக்கமாகவும் காணப்பட்டது. இப்பேரண்டமானது பொருள்களால் ஆனது என பொருள்முதல் கோட்பாட்டினர் கூறினர்.

ஆனால் இது ஒருவரால் படைக்கப்பட்டதென்றனர் கருத்து முதல் கோட்பாட்டினர். இவர்கள் கடவுளென்னும் கண்படாத(மாயை) ஒன்றே எல்லாவற்றையும் படைத்ததென்றனர். ஆனால் இப்பேரண்டம் பொருட்களின் சேர்க்கையே எனக்கூறி, எல்லாவற்றிற்கும் பொருளே

அடிப்படைக்குரிய கோட்பாடாகிய பொருள் முதல் வாதம் எனப்பட்டது. இதுவே இயங்கியல் எனப்பட்டது. தொல்காப்பியரை ஆராயும் போது அவர் பொருள் முதல் தொல்காப்பியத்தினூடாக வெளிப்படுத்துகின்றார் எனலாம்.

நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போடைந்துங் கலந்த மயக்கம் உலகமாதலின் (தொ.நா.) என்றும் நூற்பாவால் உலகம் படைக்கப்பட்டதையும், மேற்குறித்த ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையே உலகமென்பதையும் உறுதி செய்கின்றார். அத்தோடு இவ்வியங்கியலை அடியொற்றியே தொல்காப்பியரின் உயிரின் வளர்ச்சி நூற்பாவும் யாக்கப்பெற்றிருக்கின்றதெனலாம். ஒரு கலம் (செல்) உயிரிலிருந்து படிப்பயொக வளர்ச்சி பெற்று பல்வேறு உயிரினங்களாகி கடைசியில் மனித இனம் தோன்றியது.

இவை அனைத்தும் முரண்பாடுகளின் வளர்ச்சி காரணமாகவே ஏற்படுகின்றது. இதனாலேயே உயிரினங்களுக்கிடையே ஒற்றுமைக்கூறுகள் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. இதை தொல்காப்பியர் அறிவின் வளர்ச்சியாக எடுத்துரைக்கின்றார். “ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே, யிரண்டறிவதுவே யதனோடு நாவே, மூன்றறிவதுவே யவற்றோடு மூக்கே, நான்கறிவதுவே யவற்றோடு கண்ணே ஐந்தறிவதுவே யவற்றோடு செவியே, ஆறறிவதுவே யவற்றோடு மனமே நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே” (தொல்.) எனவே உலகு உயிர் பற்றி அறிவியல் நோக்கில் வெளிப்படுத்திய தொல்காப்பியர் இவற்றின் தோற்ற வளர்ச்சி ஆகிய இயக்கங்கள் நடைபெறுவதற்கான களம் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். கரும் நிகழ்வே இடமெனக்கூறும் தொல் காப்பியம் இறந்த, நிகழ், வருங்கால நிகழ்வுகளை வகைப்படுத்துவதே காலமெனவும் கூறுவர்.

எனவே நிகழ்வுகளே இடமாகவும், காலமாகவும் முதற்பொருளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதையும் விளக்குவார். இடமும் காலமும் பொருள்களின் எல்லா நிலைகளுக்கும் பொதுவானவை. இயல்பானவை. வினாடியின் பத்து இலக்கத்தின் (இலட்சம்) ஒரு பங்கு காலமே நிகழும். தனித்தன்மைகளை இன்று ஆய்வு செய்கின்றான். எனவே பொருளியல் நிகழ்முறைகளின் சார்பின்றி இடமும் காலமும் நிலவ முடியாதென்பது வெள்ளிடைமலை. இடமும் காலமுமின்றி இருத்தல் என்னும் மாயை

(கடவுள்) யை கருத்து முதல் கோட்பாட்டாளரின் கொள்கையை சிந்தனையாளர் ஏங்கல்சு மறுத்துரைப்பார். இடத்தினதும் காலத்தினதும் பண்புகள் இயங்கும் சடப்பொருளைச் சார்ந்தவை என்ற இயங்கியல் கோட்பாட்டின் வரையறுப்பை 21 ம் நூற்றாண்டின் அறிவியல் வளர்ச்சி உறுதி செய்கின்றது.

ஆக இடத்தையும் காலத்தையும் முதற்பொருளாகக்கொண்டு கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் நிகழ்வனவென்றும் தொல்காப்பியர் குறிக்கின்றார். எல்லாப்பொருட்களினதும் வளர்ச்சிப்போக்கில் முரண்பாடு இருக்கின்றது. அத்தோடு இந்த வளர்ச்சிப்போக்கில் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை எதிரானவற்றின் இயக்கமொன்று இருந்து கொண்டேயிருக்கும் என மாசேதுங் (மாவோ) குறிப்பிடுவார். மேலும் முரண்பாடு உயிர்களனைத்தின் தலையாய அடிப்படைகளுள் ஒன்று. கணக்கில் கூட்டலும் கழித்தலும் நுண்ணெண்ணும் முழு எண்ணும் இயக்கவியலில் தாக்கமும் எதிர் தாக்கமும், இயற்பியலில் நேர்மின்னாற்றலும், எதிர் மின்னாற்றலும் வேதியலில் அணுக்களின் சேர்க்கையும், பிரிவும் சமூக அறிவியலில் வர்க்கம் (பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு) போராட்டம், போரில் தாக்குதலும் தற்காப்பும், முன்னேறுதலும் பின்வாங்குதலும் வெற்றியும் தோல்வியும் போன்றன ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட நிகழ்வுகள். ஒன்றின்றி மற்றது நடைபெற முடியாது. இவை ஒரே காலத்தில் மோதுவதாகவும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தும் இருக்கின்றது. இந்நிகழ்வுகள் வளர்ச்சியை முன்தள்ளி சிக்கல்களை தீர்க்கிறது என விளக்குவார் மாவோ அவர்கள். இதற்கு முற்றிலும் ஏற்புடையதும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டும் தொல்காப்பியமே. மேற்குறித்த கோட்பாட்டின் சிறந்த இலக்கணமாக வெளிப்பட்டு நிற்பது தொல்.பொருளதிகார அமைப்பே ஆகும். அகத்திணையின் புறனாக புறத்திணையும் அகத்திணையுள் களவின் முரணாக கற்பும் அமைந்திருப்பதைக்காணலாம்.

“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே, வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே உழிஞை தானே, மருதத்துப்புறனே தும்மை தானே, நெய்தலது புறனே, வாகை தானே பாலையது புறனே, காஞ்சி தானே, பெருந்திணைப்புறனே, பாடாண்பகுதி கைக்கிளை புறனே” (தொ.கா.) இந்நூற்பா முரண்பாடுகளின்

இயல்பினையும் அதாவது ஒன்றையொன்று சாந்த நிலைக்கும், மாறுபட்ட நிலைக்கும் உள்ள தொடர்பை தெள்ளத்தெளிவாக படம் பிடித்தக்காட்டுகின்றது. அகவாழ்விற்கும் புறவாழ்விற்கும் இடையே உடன் பாடும் உண்டு. வேறு பாடும் உண்டு. இதனாலேயே தொல்காப்பியர் “இதற்கு இதுபுறன்” என்று கூறுவர். முரண்பாடுகளுக் கிடையேயான ஒற்றுமை அகத்திணை உரிப்பொருள்களிலும் காணப்படுகின்றது. புணர்தல் - பிரிதல், இருத்தல் - இரங்கல், ஊடல் - கூடல், என வைப்பது போர்க்கலைக்குரிய இலக்கணங்களாகவும் அமைப்பதும் இதன் அடிப்படையிலேயாகும். இதே போன்று மெய்ப்பாட்டியலிலும் நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், என்பனவும் ஒன்றுக்கொன்று புறனாக அமைந்துள்ளதையும் காண்க. தொல்காப்பிய இயங்கியலை ஆயும் குணா அவர்கள்

நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையில்

உறும்புடை யதுபோல் உணர்வுடையதுபோல்

அறிவும் புலனும் வேறுபட நிற்கு

(தொல்.1142,பொருள்.194)

என்னும் தொல்காப்பியவரிகள் முரண்பாடுகள் பற்றிக்குறிப்பிடும் இயங்கியல் சிறப்புடையவை எனப்பாராட்டுவர். இந்த முரண்பாடுகள் அவற்றுக்கிடையேயான ஒற்றுமைகள் தமிழர்தம் அறிவுக்கோட்பாடே ஊழ்வினைக்கோட்பாடாக ஆசீவகம் உருவானது.(நல்வாழ்க்கை). ஆசீவகத்தின் அடிப்படைப் பிறப்பு - இறப்பு, இன்பம் - இடும்பை, ஊதியம் - இழப்பு, ஆகிய முரண்பாடுகளேயாகும். இதை கணியன் பூங்குன்றனாரின் புறு.நா.பாடல் 194 தெளிவாக காட்டும்.

பொருட்களின் இயக்க வடிவங்கள் பற்றிய அறிவுத்துறையை வளர்த்தது தமிழர் கோட்பாடாகிய சாங்கிய மெய்யியலாகும். இது பொருட்களின் இயல்பாய் அமைந்த இயக்கத்தை முக்குணங்களின் செயற்பாடாய்க் கண்டது. இச்செயற்பாட்டிக்குரிய பொருளை மூலப்படுத்தி அதாவது அணுக்களின் தொடக்க நிலையான “அணுக்கரு” நிலையைச்சட்டியது. இதனை

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

தனையறி வரிதாய்த் தான் முக்குணமாய்
மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவாய்
எல்லாப்பொருளும் தோன்றுதற் கிடமெனச்
சொல்லுதல் மூலப்பகுதி

- (முணிமேகலை)

நூற்பாவால் அறியலாம். மார்க்சீய இயங்கியல் தரும் விளக்கம் தமிழரின் இயல்புக்கோட்பாட்டை விளக்குவதாயுள்ளது.

“இயற்சீர்ப் பாற்படுத்தியற்றறனர் கொளலே” என்னும் தொல் காப்பிய வரிக்கும், பண்பிற்கும் (குணம்), வினைக்குமிடையிலான உறவை பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது. இக்கருத்து பக்குடுக்கையாரின் அணுவியத்திற்கும், சிறப்பியத்தின் (வைசேடிகம்) அணுவியத்திற்கும் பொதுவானது. வினை இன்றிப்பாலில்லை. என்னும் பக்குடுக்கையாரின் நிலையை உணர்த்துவதே. “நினைபுங் காலைத் தத்தம்மரபின் வினையோடல்லது பால் தெரிபிலவே” என தொல். நூற்பா உள்ளது. வினையால் வரும்பாலை அறிவதைப்பற்றியும் தொல்காப்பியம் கூட்டும். “வினையிற்றோன்றும் பாலறி கிளவியும்” எனவும் தெளிவு படுத்துவார். ஜம்புதச்சேர்க்கையால் ஆன உலகு பற்றித்தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் நூற்பாவில் இவ்வமைப்புகளின் பாலையும் இயல்பையும் சேர்த்தே குறிப்பிடுவார்.

“நிலம் தீ நீர் வளி விசும் போடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயல் நெறி வாழா அமைந்
திரிவுஇ சொல்லொடு தழா அல் வேண்டும் (தொ.நூ. 1586)

இதற்கு உரை கண்ட பேராசிரியர் நிலம் வலிது, தீ வைய்து, நீர் தாண்ணென்றது, வளி எறிந்தது, விசம்பு அகயியது என்றவாறாக ஜம்புதங்களின் பாலை (தன்மை)ப் பற்றிய விளக்கமாக அமைந்து இருப்பதைக்காணலாம்.

ஜம்புதங்கள் ஒன்றுனுள் ஒன்று கலந்திருப்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டு நிற்பதும் அவற்றின் இயற்கை பண்புகள் என புறநானூறு

நா.வை.குமரிவேந்தன்

-97-

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

நூற்பா (201-15) குறிப்பிடுவதில் தமிழரின் இயல்புக்கோட்பாடு விளக்கம் பெறுகிறது.

“மண்திணிந்த நிலனும் நிலனேந்திய விசம்பும் விசம்புதைவருவளியும், வளித்தலைஇய தீயும் தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு ஜம்புதத்தியற்கை போல” என்பது அப்பாடல். பொருட்களுக்கிடையிலான முரண்பாடு அணுவியலுக்கு மாத்திரமல்லாது சமூக அரசியல் கோட்பாடுகளை அறியவும் ஏதுவானது. ஒரு பொருளின் முரண்பாடுகள் அதன் இயல்புகள் பற்றி ஆய்வு செய்த அறிஞர்கள், அவ் ஆய்வில் தவிர்க்க வேண்டியனவனாக ஒருதலைப்போக்கு, மேலோட்ப்போக்கு, மானசீகப்போக்கு, போன்றன தவிர்க்கப்பட வேண்டியனவைகளாக கூறுவர். ஆய்வு அல்லது ஒரு வினையை மேற்கொள்பவர், இவற்றைத் தவிர்த்தாலன்றி உண்மையைக்காணவோ அல்லது வெற்றியை ஈட்டவோ முடியாது. அதனாலேயே வள்ளுவர் இடமறிதல், காலமறிதல், வினைத்திட்டம், வினைசெயல்வகையென பல அதிகாரங்களையும் வகுத்து “வகையறச் சூழா தெழுதல் பகைவரை பாத்திப் படுப்பதோர் ஆறு” (கு.465) எனவும் எச்சரித்தார். இவ்வகையறைச் சூழ்தலின் இலக்கணமாக தொல்காப்பியர்

“குறையுற உணர்தல் முன்னுற உணர்தல் இருவரும் உள்வழி
அவன் வர வுணர்தல் என மதியுடம் படத்தல் ஒரு மூவகைத்தே”
(தொ.நூ.1073)

“அன்ன வகையான் உணர்ந்தபின் அல்லது பின்னிலை முயற்சி
பெறான் என மொழிப” - (1074) எனவும் தெளிவுபடுத்துவார்.

உலகை ஆய்வர்களான உலகாய்தர் எனப்பட்ட பொருள் முதல் கோட்பாட்டாளர்களின் மேடைபேச்சின் இலக்கணமாக அமையும் அளவையியல், காட்சி, ஜயம், தெளிதல், என்பனவாகும். வள்ளுவரும் இந்த அளவையியலை பின்பற்றியே தமது காமத்துப்பாலை தொடங்குகின்றார்.

“அணங்குகொல்! ஆய்மயில் கொல்லோ! கணங்குளை
மாதர்கொல்! மாலும் என் நெஞ்சு” - (கு1081)

உலக உயர்த்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

இங்கு காட்சி ஐயம் தெளிதலுக்கானவற்றை வெளிப்படுத்துவார். தொல்காப்பியரும் களவியலில் (1039)ஒன்றேவேறேஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும்”.... ஒருவரை ஒருவர் காணும் காட்சியில் தொடங்கி, “சிறந்துழி ஐயம்சிறந்த தென்ப” (1040) என்று ஐயத்தைகாட்டி, பின் “வண்டே இழையே வள்ளி பூவே” (1041) என ஐயம்களையும் வழியும் காட்டிச்செல்கின்றார்.

நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையில்
காமம் கண்ணிய மரபு..... (1142 தொ.நா.பா.)

எனக்காட்டுவது முரண் (நோய் - இடும்பை - இன்பம்)பாடுகளின் ஒற்றுமை காமவியலின்(இன்பத்தின்) இயல்பென்பதை சுட்டுவேயாகும். எனவே எதிர் மறையான (முரண்பாடுகள்) வற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமையும் போராட்டமும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதாலேயே உயிரின் வளர்ச்சியும் உலக இயக்கமும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியம் குறிஞ்சிக்கு புறத்தினையாக வெட்சியை வைத்து வெட்சிக்குரிய முரணாக கரந்தையை கூறுவதிலிருந்து இதைக் காணலாம். ஆநிறை மீடலென்பது கவர்தல் என்னும் முரண் இல்லாமல் நடைபெற முடியாது.

இதைப்போன்று எதிர்நிலைகளின் ஒற்றுமையை வாழ்வியல் நெறியாகவும் மெய்யியல் கோட்பாடாகவும் யாத்த பெருமை பாக்குடுக்கை நன்கணியரையே சாரும். இருளின்றி பகல் இல்லையென்பதைப்போல இன்னாமையின்றி இனிமையில்லை. உலகின் இயற்கையென்பதே இன்னாமை தான். அதாவது இடும்பை (துன்பம்) நிறைந்தது. எனவே துன்பத்தைக்கண்டு யாரும் கலங்க வேண்டியதில்லை. துன்பத்தில் இன்பத்தை காணுங்கள் என அறிவுறுத்துகின்றார்.

இன்னா தம்ப இவ்வுலகம்

இனிய காண்கிதான இயல்புணர்ந்தோரே (பு.நா.194:-6-7)

இன்னாததிலிருந்து இனிமையை பிரிக்க முடியாதென்ற இயங்கியல் கருத்து முழுமை பெற்று நின்றலை இப்பாடல் தெளிவாக்கும். இந்திய அணுவியலின் தந்தையாகப்போற்றப்பெறும் பக்குடுக்கை நன்கணியர் சிறந்த கடவுள் மறுப்பாளர். முரண்பாடுகளின் ஒற்றுமையை நா.வை.குமரிவேந்தன்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

அடிப்படையாகக் கொண்ட ஊழியல் என்னும் ஆசிவகக்கோட்பாட்டை வகுத்தளித்தவர்களில் ஒருவர்.

தொல்காப்பியர் ஜந்திரம் நிறைந்தவர். ஜந்திரம் அணுவியலையும் பேச்சுக்களையும் உள்ளடக்கிய ஒன்று. தொல்காப்பியரின் உயிர்களின் தோற்றம் சாங்கியத்தை தழுவியும் அறவோர் (தூபதர்) பற்றிய இலக்கணநெறியைச் சார்ந்தும், பேச்சுக்கலையின் இலக்கணமாகிய “தந்திர உத்தி” உலகாய்தக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையினுள்ளும் அமைந்துள்ளன. எனவே சாங்கியம் யோகம், உலகாய்தம், தமிழ் மரபின் பொதுப் பெயராக ஜந்திரம் அமைந்திருப்பதை காணலாம். இதுவே வடமொழியில் “ஆன்வீக்சிகி”. முரண்பாடு என்னும் இயங்கியல் கோட்பாடு அதன் முழுவீச்சிலும் தொல்காப்பியத்தில் விரிந்து கிடக்கின்றது. பின்னாளில் தனிக்கோட்பாடாக இந்தியச்சிந்தனை மரபில் உருவான அணுவியல் என்றும் சிறப்பியலின்(வைசேடிகம்) மூலச்சுவடுகள் அனைத்தையும் தொல்காப்பியம் தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. ஆக தமிழரின் வாழ்வியலுக்கும் மொழியியலுக்கும் மட்டுமே உரிய இலக்கண நூலாக தொல்காப்பியத்தை காணாமல் தமிழர் போற்றிய மெய்யியலுக்குரிய பொருள் முதல் கோட்பாடு - இயங்கியல் இலக்கணமாகவும் கொள்ளும் பொழுது உலக கிரேக்க பொருள் முதல் வாத வரலாற்றிலும் தமிழினம் உயர்ந்து நிற்பதைக்காணலாம்.

2. கலைவளம்

தமிழிற்கே ஆன இருபத்தொரு கலைவளங்கள் தொன்றுதொட்டு தமிழர் நடுவில் காணப்பட்டதாகச் சான்றோர் குறிப்பிடுவர். அதில் எழுத்துக்கலை, சொற்கலை, பேச்சுக்கலை, கவிதைக்கலை, மருத்துவக்கலை, இசைக்கலை, நடனக்கலை, நடிப்புக்கலை, காவியக்கலை, ஓவியக்கலை, கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, வானநூற்கலை, கணிதக்கலை, கைத்தொழிற்கலை, உளநூற்கலை, உடற்பயிற்ச்சி, உழவுத்தொழிற்கலை, நுண்கலை, சாகாக்கலை, பாசனக்கலை, ஆட்சிக்கலை போன்றன அடங்கும். அன்றைய தமிழ் அறிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் எதையும் துருவி ஆராய்ந்து அவற்றைத் தொகைப்படுத்தி, முறைப்படுத்தி, வகைப்படுத்தி, பெயர்ப்படுத்திச் செயற்படுத்துவதில் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தலை சிறந்து இருந்தனரெனலாம். நிலத்தைக் குறிஞ்சி,

முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என ஐந்தாகப் பிரித்தும், வீசும் காற்றின் திசைகளை கிழக்கிலிருந்து வருவது கொண்டல் (கொண்டலால் வந்த மழையும் கொடாதவன் கொடுத்த கொடையும் -- பழமொழி) எனவும், மேற்கிலிருந்து வருவது கச்சான் (கோடை இடி) எனவும், வடக்கிலிருந்து வருவது வாடை எனவும், தெற்கிலிருந்து வருவது தென்றல் (சோழகம்) எனவும் பெயரிட்டனர்.

நிலத்தை ஐந்தாகவும், காற்றை நான்காகவும், மொழியை மூன்றாகவும், இலக்கணத்தை இரண்டாகவும் வைத்து ஒழுக்கத்தை மட்டும் மாந்தனோடு இணைத்து ஒன்றாகவும் செப்பமிட்டுள்ளனர் தொல் தமிழ்ச் சான்றோர். ஒழுக்கத்தையும் (திணை) ஒழுக்கமுள்ளவற்றை உயர்திணை என்றும், ஒழுக்கமற்றவற்றை அஃறிணை என்றும் பகுத்தனர். 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன் (ஆய்வர் குணா தொல்காப்பியம் கி.மு.1500 முற்பட்டதென்பார், அகத்தியம் அதற்கும் முற்பட்டது) ஆக்கப்பட்ட இவை அனைத்தையும் இன்றுவரையில் யாராலும் மாற்ற முடியவில்லை என்றால் என்னே தமிழரின் ஆய்வுத்திறன் எனப் பெருமை கொள்ளலாம்.

2.1 கட்டடக்கலை

தமிழ் மண்ணில் அமைந்துள்ள அத்தனை சைவ, வைணவக் கோவில்களும், காம்பே வளைகுடா கடலடிச் சான்று, பூம்புகார் கடலடிச் சான்று, சிந்துவெளிச் சான்று போன்றன தமிழரின் கட்டடக்கலையின் உயர்வையும், பெருமையையும் பறைசாற்றி நிற்பவை. பொதுவாக உலகில் தமிழர் பெருந்தொகையில் வாழும் தமிழ் நாடே உலகின் தலைசிறந்த கட்டிடக்கலையை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இடமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இற்றைக்கு 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் கரிகாற்சோழனால் காவிரி ஆற்றின் நீரைத் தடுத்து திருச்சியில் கட்டப்பட்ட கல்லணை புகழ்மிக்க ஒரு அணையாகும். இவ்வணையை செங்கல் சுண்ணாம்புகொண்டே கட்டியுள்ளனர். இது தரையில் கட்டப்பட்ட 5 அடிக்கு மேற்படாத உயரமுள்ள கரை இருமருங்கிலும் உள்ள அணை. இன்றுவரை இவ்வணையில் எந்தவித வெடிப்புக்களோ, உடைவுகளோ ஏற்படவில்லையென்றால் அது வியப்பின்மேல் வியப்புத்தானே. இதை எப்படிச் கட்டினார்கள்? எத்தனை பேர் கட்டினார்கள்? எவ்வளவு காலத்துள் கட்டினார்கள்? என்பதை

இன்றுள்ள எந்தக் கட்டிடக் கலைஞராலும் இதற்கு விளக்கமளிக்க முடியாமல் திணறுகின்றனர்.

தஞ்சைப் பெரியகோவில் அல்லது பெருவுடையார் கோவில் இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கட்டப்பட்ட கோயில் இது அருண்மொழித்தேவர் என்னும் பெயர்கொண்ட, சோழ இளவரசன், அரகரிமை பெறுபவரின் பெயர் தீட்டுமொழியான தமிழ்மொழியிலிருக்கக் கூடாதென்னும் வைதீகப் பிராமணரின் கூற்றுக்கு இணங்கி இராசராசன் எனத் தனதுபெயரை மாற்றிக்கொண்டவரால் கட்டப்பட்டதாகும். இதன் உயரம் 216அடி, அதன் உச்சியில் வைக்கப்பட்ட கல் 25.5 அடி சதுரமுள்ள 80தொன் எடையுள்ள ஒரே கல். சுற்றி வைத்திருக்கும் நந்திகள் ஒவ்வொன்றும் 5.5 அடி உயரமும், 6.5 அடி நீளமும் கொண்டவை. இவற்றைக் கோபுர உச்சிக்குக் கொண்டுசெல்ல சாரப்பள்ளம் என்னும் இடத்திலிருந்து 4 அயிர.மாத்திரி(கி.மீ) சாய்வுதளம் அமைத்துக் கொண்டு செல்லப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இதுவும் கற்களாலும் சுண்ணாம்பாலும் கட்டப்பட்ட கட்டமேயாகும். இக்கோபுரமும் இன்றுவரை எப்பழுதும் இல்லாமல் தாக்குப்பிடித்து நிற்கிறதென்றால் அது வியப்பூட்டும் விந்தை தானே.

திருச்சிக்கு வடக்கே திருவரங்கம் என்று ஓர் ஊர். அங்கு கோயில்கொண்டிருப்பவர் திருவரங்கர் எனப்பட்ட திருமால். இக்கோயிலுக்கு ஏழு மதில்கள். அதனுள்ளத்தான் வீடு, விற்பனை நிலையங்கள், தெருக்கள் என்பன. கோவிலைச் சுற்றி நான்கு வெளிக் கோபுர வாயில்ளிலும் பதினாறு கற்றாண்கள் நிறுத்தப்பட்டு உள்ளன. இவை 3அடிX3அடிX 62அடி என்ற அளவின. இவை 20அடி ஆழத்தில் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வளவு உயரமான (62அ) கற்றாண்கள் எப்படி, எங்கிருந்து கிடைத்தன? என்பது வியப்பிற்குரியதாகவே உள்ளது. எந்தப்பொறிகளும் இல்லாக காலகட்டத்தில் எப்படி ஒரே அளவாகச் செதுக்கப்பட்டன, எப்படி இந்நான்கு தூண்களும் அருகருகாக நடப்பட்டன என்பன எல்லாம் அறிஞரை திணற வைக்கும் செயல்களாகவே உள்ளன.

2.2 சிற்பக்கலை

தமிழர்களின் சிற்பக்கலையையும் தமிழ் மண்ணிலுள்ள நா.வை.குமரிவேந்தன்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

திருக்கோயில்களில் காணலாம். இவற்றில் பேரூர், மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் தூண்களிலுள்ள சிற்பங்கள் மிக உயர்ந்தவை. இவ்வகைத் தூண்கள் உலகில சில இடங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றதாம். ஆனால் இதுபோன்ற சிற்பக்கலையை உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் காணமுடியாதென்பர் அறிவர். சில கோவில்களில் இவ்வகைத்தூண்கள் இசைக் கருவிகள் போல் அமைந்து ஒரே தூணில் பதினாறு வகையாகப் பிரித்துச் செதுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் கூறுவர். இது இரம்பம் போட்டு அறுத்ததுபோல் காணப்படினும் இரம்பமோ, கண்பார்வையோ நுழைய முடியாத இடத்திலும் கைவேலை நுழைவதானது எவ்வளவு வியப்பூட்டுவது. ஒவ்வொரு சிறுபகுதியும் தட்டத் தட்ட ஒவ்வொரு ஒலி கிளப்புகிறது. அனைத்தையும் தட்டி அருமையான இசையை முழக்கி எழுப்ப முடியுமென்கின்றனர் சிற்ப, இசைக் கலைஞர்கள். இவ்வரிய இறும்புதை(அற்புதம்) எப்படி இக்கலைஞர் உருவாக்கினர் என்பதை அறிந்து கொள்ள எவ்வித தடயங்களோ, சான்றுகளோ கிட்டவில்லை. கற்றாண்கள் இசை பாடும் காட்சியை மதுரை, திருநெல்வேலி, சசீந்திரம், ஆழ்வார் திருநகரி போன்ற திருக்கோயில்களின் காணலாம்.இவற்றில் நெல்லை கோவில் தூண்கள் மிகச் சிறந்தவை.

காவியத்தில் ஓவியத்தையும், ஓவியத்தில் காவியத்தையும் காண்பதே தமிழர்களின் கலை நாட்டமுமாகும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக தமிழர்கள் ஓவியக்கலையில் சிறப்புற்றிருந்தனர். இன்று பல்லவர், சோழர் கால ஓவியங்களை காணக்கூடியதாக உள்ளது. புதுக்கோட்டைக்கு அண்மித்த சித்தண்ண வாயிலிலும், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவிலிலும் இச்சிறப்புக்களைக் காணலாம். 1000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இவ் ஓவியங்கள் அழியாமல் காட்சி தருகின்றன. எவ்வித இலை, வேர், பட்டைகளாகிய மூலிகைகளைக் கொண்டு இவ் வண்ணங்களை எப்படித் தயாரித்தார்கள் என்பதற்கான சான்றுபடுத்தக் கூடிய நூலெதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இதுபற்றிக் கூறக்கூடிய எவரும் இன்றில்லை. இருந்த நூல்களும் அழிந்து போயின. இவை மீண்டும் தேடி, ஆய்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டியவை.

2.3 மருத்துவ வளம்

தமிழர் மண்ணில் செடி, கொடி, புல், பூண்டு, கிழங்கு வகைகள் தோன்றிய காலமே தமிழ் சித்த மருத்துவம் தோன்றிய காலமாகும். தமிழ் மருந்துகள் பொடியும், கியாழமுமாகும். இதை பசுபம், கசாயம் என்றும் கூறுவர். இரும்பு, வெள்ளி, பொன், செம்பு முதலிய ஒன்பது மாழைகள்(நவலோகம்), முத்து, மணி, பவளம் முதலிய இரத்தினங்கள் ஒன்பது(நவரத்தினம்), விரம், பூரம் முதலிய ஒன்பது பாசாணங்கள்(நவபாசாணங்கள்) ஆகிய இருபத்தேழையும் பசுபம் ஆக்கும் முறை சித்த மருத்துவத்தில் மட்டும் உண்டு. மற்றைய முறைகளான ஆயுர்வேதம், யுனானியம் போன்றவற்றிலும் சில பசுபமாகச் செய்ய அதன் மூலமாயிருப்பது சித்த மருத்துவமேயாகும். அலபதி முறையிலும் ஆங்கிலேயர் இவற்றில் சிலவற்றை பசுபமாக்குகின்றனர். சித்த மருத்துவத்தில் மருந்தும் உணவும் சமமாக அமைந்திருப்பது வியப்புக்குரியதாகும். தாய்வழி மகள் காதுவழி கேட்டுக் கை மருத்துவமாகச் செய்கின்ற முறையும் உணர்(கிராம)ப் புறங்களில் இன்றும் காணப்படுகிறது. இதைச் சித்த தமிழ் வீட்டு மருத்துவம் என்றழைப்பர். சித்த மருத்துவம் காலத்தால் முந்தியதும், விலையாற் குறைந்ததும், கையாள்வதில் இலகுவானதும், பயனால் மிகுந்ததும், தகுதியால் உயர்ந்ததுமாகும். மக்களின் உணர்ச்சி இன்மையும் அதுபற்றி விளங்கிக் கொள்ள விருப்பமின்மையும், மருத்துவர்களின் முயற்சி இன்மையும் இன்று சித்தமருத்துவம் அழிய ஏதுவாயுள்ளது. தமிழராட்சி அழிந்ததாலும், மருத்துவ ஓலைச்சுவடிகள் இயற்கை அழிவுகளால் அழிந்தவை போக எஞ்சி இருந்தவற்றையும் பழுஞ்சுவடிகளை ஆடிப்பதினெட்டாம் பெருக்கில் ஆற்றலிட்டால் மறுமை(புண்ணியம்) கிட்டும் என்று ஒரு கொள்கை வகுக்கப்பட்டு பரப்பப்பட்டிருந்ததால் இந்த மூடத்திற்கு அடிமைப்பட்டு மறுமை என்னும் பொய்மைக்கு இடங்கொடுத்து சுவடிகளை ஆற்றிலிட்டு அமைதி கண்டனர். அழிந்த நூல்களில் அகத்தியர் பன்னிரு படலம், போகர் எண்ணாயிரம், கோரக்கர் மூலிகைப்பயன் ஆயிரம், கொங்கணவர் மூவாயிரத்து நூறு, கோரக்கர் வெண்பா ஏழாயிரம், மச்சமுனி ஏழு காண்டம், சிவவாக்கியம் ஐந்து காண்டம், காசிபர் வண்ணம், திருமூலர் மந்திரம் எண்ணாயிரம், சங்கு மாமுனி கலித்துறை போன்றனவாகும். அத்தோடு

பலதுறைத் தமிழ் நூல்கள் வடமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பின் அம் மூலநூல்கள் அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் பல வேற்று மொழியாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதில் தமிழ் மருத்துவநூல் சாரக சம்கிதையாக வடமொழியில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்ட பின் அழிக்கப்பட்டு விட்டதாக பேரா. க. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் கூறுவார். ஆனாலும் சாரகசம்கிதையில் காணப்படும் பல தந்திர உத்திகள் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி யுள்ளதாகவும் கூறவார். இந்நூல்கள் தமிழ்ச் சான்றோராகிய சித்தர்களால் தமிழில் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. அழிந்துபோன நூல்களாகக் கருதப்பட்ட நூல்களிலுள்ள பாடல்களில் சில வேறு சில நூல்களில் மேற்கோள்களாக காட்டப்பட்டதாலும், சில நூல்களின் பாடல்கள் கிடைத்திருப்பதாலும் அறியக்கிடக்கிறது. தமிழரின் இத்தனை செல்வங்களையும் இயற்கையும், திட்டமிட்ட மொழி அழிப்புச் செயல்களாலும் அழித்து தமிழனின் வரலாற்றை, தொன்மையை, அதன் சிறப்புக்களை இருட்டிப்புச் செய்து அவனது முதுகெலும்பு உடைக்கப்பட்டதை நினைக்கும்பொழுது இன்று இவையெல்லாம் இருந்திருந்தால் நெஞ்சம் புண்ணாகிறது, கண்களிலிருந்து அரத்தக் கண்ணீரே வழிகிறது. என்செய்வோம்.

2.4.0 இசை மாண்பு

சுதி, பாட்டு, பண், தாளம், பக்கயியம், பாடுவோர் உள்ளம், கேட்போர் உள்ளம் ஆகிய எல்லாம் ஒருங்கிணையும் போதுதான் அது இசையாகிறது இல்லையேல் அது இரைச்சல். இயற்கையின் ஆற்றலை (இறைவனை) இசைமயமாய்க் கண்டவர்கள் தமிழர். ஏழிசையாய், இசைப்பயனாய் இருப்பவன்தான் இறைவன் என்கின்றனர். தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், தமிழ் நாலாயிர பிரபந்தம் பண்ணோடு கூடிய இறைவனைப் போற்றிய பாடல்கள். இசையில்லா வாழ்வு தமிழனுக்குண்டா? இல்லையே!. பிறந்த நாள் இசை, பாலூட்டத், தாலூட்டச், சோறுட்ட, நித்திரையாக்க, பள்ளியில் சேர்க்க, நாற்று நடக், களைபிடுங்கக், கதிரடிக்கத், தாள்டிக்கப், போரடிக்க, வண்டியோட்ட, நெல்லுக்குத்தச், சுண்ணமிடிக்க, ஏற்றமிறைக்க எல்லாவற்றிற்கும் இசைதான். கல்லுமிசை கேட்டு நகர்கிறது, கப்பலும் இசைகேட்டு ஓடுகிறது, பாம்பும் இசைகேட்டு ஆடுகிறது, ஆவும் இசைகேட்டுக் கறக்கிறது, செத்தபிணம் கூட ஒப்பாரி இசையுன்தான் சுடுகாடு, இடுகாடு போகிறது. வாயினாற் பாடுவது மட்டும் இசையில்லை கருவியினால் இசைப்பதுவும் இசைதான்.

நா.வை.குமரிவேந்தன்

இசைக்கருவிகளும் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி என மூவகைப்படும். தமிழிசைதான் கருநாடக இசை. தமிழர் வாழ்விடமான நெய்தல் நிலம் கடலும், கடற்கரையும் சார்ந்த இடம், இது கரைநாடானது. இக்கரைநாடானது வடக்கே செல்லச் செல்ல திரிபுற்று கர்நாடாகிக் பின் கர்நாட்டிக் என்றுமானது. தமிழரின் தமிழிசை காலப்போக்கில் வடமொழி மீது பற்றும் வடநாட்டின் மீது காதலும் கொண்ட சிலரும், தமிழ் தீட்டுநீச்சு மொழியென்று ஏற்றுக்கொண்ட சிலருமாக இது தமிழிசை இல்லை என்று கூறி தமிழிசை நூல்களைத் திரித்தும், பெயர்த்தும் வடமொழியில் ஆக்கிக்கொண்டு தமிழிசையை வெறுத்து ஒதுக்கினர். திருவையாற்றில் தியாகராசர் அரங்கில் தமிழிசை பாடப்பட்டதால் அரங்கு தீட்டுப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறி தீட்டுக் கழித்தனர் ஆரிய வைதீக வேதப் பிராமணர். அதுமாத்திரமா! உயர்ந்த கருத்துள்ள இறைபற்று(பக்தி) பாடல்களையும், சித்தர் பாடல்களையும், நாட்டுப் பாடல்களையும் நாடோடிப் பாடலாக்கியும் இழிவுபடுத்தினர்.

அரசு பதிவேடுகளிலும், கலைக் களஞ்சியங்களிலும் தமிழிசைப் பாடல்களை நாடோடிப் பாடல்களென்றும், இலக்கியங்களை நாடோடி இலக்கியங்களென்றும், ஓவியங்களை நாடோடி ஓவியங்களென்றும், தமிழ்ப் பகைவர்களான ஆரிய நாடோடி வைதீக வேதமரபார் அவர்தம் சார்புத் தமிழர்களுடன் சேர்ந்து புதிவுசெய்தனர். இருந்தும் உண்மையும், உணர்வுமுள்ள தமிழறிஞர்களின் தொடர்ந்த எதிர்ப்பால் உண்மைக்குப் புறம்பான மேற்குறித்த புதிவுகளை மறுபதிப்பில் நாடோடி என்பதை “நாட்டு” என்று மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இன்றுவரை இது தொடர்வதுதான். பிலிப்பின் 2004 ஆம் ஆண்டுக் கலைக் களஞ்சியம், இலங்கையில் தமிழர் வருகை கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதென்கிறது, மணிப்புலவர் மயீத் அவர்களின் சம்மாந்துறை வரலாற்றில் அதன் தொல்(பூர்வீக) வரலாறென்னும் கட்டுரையில் ஊர், மட்டக்களப்பு, இப்ராகாம் பிட்டி, போன்ற வரலாற்றுத் திரிப்புக்கள் பல, மேற்குறித்தவை திரிப்புக்களுக்கும், இருட்டடிப்புக்களுக்கும் சான்று பகர்வனவாயுள்ளன.

இசைத்தமிழ் முத்தமிழுள் ஒன்றாய் இருந்தும், எண்ணில்லா நூல்கள் இருந்ததற்கான சான்றுகள் இருந்தும், தேவார, திருவாசக,

திருவாய்மொழி, தேம்பாவணி, பரிபாடல், திருவிசைப்பா, சீர்த்தனை (கீர்த்தனை), அராகம்(இராகம்) என்பவை இருந்தும், ஏழிசைச் சங்கமென்று ஒன்று இருந்தும், கல்லும் இசைபாடச் செய்யும் இசையும் சிற்பமும் இணைந்த திறவோர் இருந்தும் தமிழிசை என்று ஒன்று இல்லையென்று வெறித்தனமாக, இருந்த இசை நூல்களை அழித்தும், சிதைத்தும், எரித்தும், பெயர்த்தும் வைத்துக்கொண்டு செய்த புரட்டுக்கள் பலரும் அறிந்ததே. இது தமிழரின் நெட்டுறக்கம், அயலவரின் தன்னல விழிப்பு, இவர்களுடன் ஓரம் சாய்ந்து ஒன்றி நின்று செயற்படும் ஊடறுத்துச் செயற்படும் தற்குறித் தமிழர் இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதால் தமிழின் தனிப்பெரும் சிறப்புக்களை இன்றும் உலகம் அறியா நிலையிலுள்ளது. தமிழர் உலகளாவ வாழ்ந்தும், இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளிற் தமிழ் தேசியமொழியாய் இருந்தும், திருக்குறள் உலகப்பொது வாழ்வியல் நூலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பின்னும் அமெரிக்கக் கலைக் களஞ்சியத் தொகுப்பில் (31) ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் இந்தியமொழிகளில் ஒன்றாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாம். திருக்குறளின் பெயர்சுட குறிக்கப்படவில்லை என்பர். தமிழின் சிறப்பை மற்றைய மொழியியலாளர் பால் தமிழர் பரப்ப எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, உணர்ந்து செயற்பட்டாலன்றி உலகு போற்றாது.

உலக முதல் மாந்தன் தொல்தமிழன் தொடக்கக்காலத்தில் இலை, பழவகைகளை உண்டு பின் விலங்குகளை வேட்டையாடி அதையும் தன் உணவாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.. அவன் வேட்டையாடிய விலங்கின் தோலை மரத்தில் தொங்க விட்டபோது அது உலர்ந்து வீசிய காற்றிற்கு அசைந்து மரக்கிளையுடன் உராய்வுற்று ஓசை எழுப்பியது. இதைக்கண்டவன் தோற்கருவியை உருவாக்கி அதற்கு முழவு எனப் பெயரிட்டான். அம்பை விலங்கில் எய்யும்போது வில்நாணில் ஏற்பட்ட ஒலியைக்கேட்டு நரம்புக்கருவியை உருவாக்கி அதற்கு யாழ் எனப் பெயரிட்டான். நாணற்செடியின் தண்டில் வண்டு துளையிட்ட பின் அதில் தென்றற் காற்றுப் புகுந்த போது ஒலியெழுப்புவதைக் கண்டு துளைக்கருவியை ஆக்கி அதற்கு குழல் எனப் பெயருமிட்டான். இவ்விசைக் கருவிகள் எல்லாமே தமிழனால் அவனது நாகரிக வாழ்வின் தொடக்க காலத்திலேயே உருவாக்கப்பட்ட இசை வளங்களாகும். அவன் இவற்றிற்கு இட்டபெயரும் உலகில் எந்தமொழி எழுத்துக்களிலும் இல்லாத தமிழனுக்கே உரித்தான “ழ” கரத்திலேயே முழவு, யாழ், குழல், எனப் பெயரிட்டான்.

நா.வை.குமரிவேந்தன்

ஏழிசை மன்னன் என்பது ஒரு சோழ அரசன் பெயர். தென்திசை மன்னன் இராவணன், தென்னவன். இவனது யாழிசை கேட்டு மயங்கி, மகிழ்ந்து இறைவன் அவனுக்க வரம் கொடுத்ததாக இராமாயண வரலாறு கூறும். இந்த இராமாயண, மாபாரத காலந்தொட்டே 6000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சித்திரை ஆண்டுப்பிறப்பை கொண்டாடுவதாகச் சில செய்தித் தாள்களில் சிலர் எழுதுகின்றனர். ஆனால் இம் மாபாரத, இராமாயணக் கதைகள் ஆரிய வைதீக வேத மரபாருக்குரியதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் குறித்த கி.மு.4000 ஆண்டளவில் நாவலந்தேயத்துள் (இன்றைய இந்தியா, பாகித்தான், வங்கதேசம்) தொல்தமிழர் மட்டுமே வாழ்ந்திருந்தனர். யெர்மனியரான மாக்கசு முல்லர் கி.பி.1700 ஆம் ஆண்டுகளில் உருவாக்கிய ஆரிய இனம், நாடோடிகளாக இந்தியாவினுள் காலடிவைத்ததே கி.மு. 1700 ஆம் ஆண்டுகளிலாகும். எனவே இக்கதைகள் கட்டாயமாக தமிழரின் கதைகளாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இராவணன் வாழ்ந்த காலம் 6000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாயின் அவன் மீட்ட யாழ் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழைமை வாய்ந்ததாய் இருக்கவேண்டும். எனவே தமிழிசை என்பதும், தமிழன் வரலாறு என்பதும் இராமாயண காலத்திற்கு எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்பதை யாராலும் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. அரப்பா, மொகஞ்சாதாரோ அகழ்வின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட இசைக் கருவிகள் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என்பர்.

தமிழிசைக் கருவிகளில் யாழுக்கு முதன்மை உண்டு. இவை செங்கோட்டியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், பேரியாழ் என நான்கு வகையாகும். இவற்றிற்கு நரம்புகளின் (7, 16, 17, 21) எண்ணிக்கை வைத்தே இப்பெயர் இட்டனர். இந்நரம்புகளை மிளிற்றுவதற்கும் இலக்கணம் தந்துள்ளனர் இசைவாணர்கள். அவை தெறித்தல், வருடுதல், உராய்தல் என்பவையாகும். இவற்றிற்கான இசை நுணுக்கங்களையும் பல நூல்களில் யாத்தனர். அவற்றில் பல அழிந்தும், அழிக்கப்படும் போயின. ஆபிரகாம் பண்டிதரின் கருணாமிர்த சாகரம் (1917) என்னும் நூல் இவற்றைத் துல்லியமாகத் துலக்கும்.

இசைக்கலை ஆடல், பாடல், கொட்டு என மூவகைப்படும். இக்கூத்து(ஆடல்) பதினொரு வகைப்படும். இதில் அல்லியம், கொட்டி, குடை, குடம், பாண்டரங்கம், மல்லுடன் நின்றாடல் ஆறுவகை. தூடி, கடையம், பேடு, மரக்காலே, பாவை வடிவுடன் நின்றாடல் என ஐந்துவகை. பாட்டு அக,புற நாடகங்களுக்குரியன. அக நாடகங்களுக்கு உரு, கந்தம் முதல் பிரபந்தம் வரை உள்ளவை 28. புற நாடகங்களுக்குரிய உரு, தேவபாணி முதல் அறங்கொழிச் செய்யுள் ஈறாக செந்துறை விகற்பங்கள் அனைத்தும். கந்தம் அடிவரையறை உள்ளது. ஒரு தாளத்தாற் புணர்ப்பது. பிரபந்தம் அடிவரையறை அற்றது, பலதாளத்தாற் புணர்ப்பது.

கொட்டு என்பது கொட்டுகின்ற இசைக் கருவிகளைக் குறிக்கும். இவை பாட்டிற்கு, நாட்டியத்திற்கு, பாட்டு நாட்டியத்திற்கு உரியவையென முத்திரப்படும். பாடல் என்பது அன்பம், தெளிவு, நிறை, ஒளி, வன்சொல், இறுதி, மந்தம், உச்சம் என எண்வகைப் பயனுடையது கீதாங்கம் எனப்படும். நாட்டியத்திற்குரியவை நிருதாங்கம். இது அக,புற கூத்துக்குரியது. ஆடல் பாடலுக்குரியதானும், கொட்டு, அசை, தூக்கு, அளவு என நான்கு நிலைகளை உடையது. கொட்டு 0.5 மாத்திரை, அசை 1 மாத்திரை, தூக்கு 2 மாத்திரை, அளவு 3 மாத்திரையாகும். பிண்டி எழிற்கை, பிணையல் தொழிற்கை என்பர். பிண்டி ஒரு கையால் காட்டும் அவிநயங்கள்(பாவனைகள்), இவை 33வகைப்படும்(விரிக்கப் பெருகும்), இரு கைகளால் காட்டும் அவிநயங்கள் (விரிக்கின் நீளம்). குரவைக் கூத்து, வரிக் கூத்து என்பன அவரவர் பிறந்த நிலத்திற்குரிய தன்மையையும், தொழிற் தன்மையையும் தோன்ற நடத்தல் வரி எனப்படும். முல்லை நிலத்தில் ஆச்சியர் குரவையும், குறிஞ்சி நிலத்தில் குன்றக் குரவையும், நெய்தல் நிலத்தில் கானல் வரியும் பாலை நிலத்தில வேட்டுவ வரியும் மருத நிலத்தில் ஊர்க்குழ் வரியும் நிகழ்ந்தவையாக இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் சுட்டும். இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் இசைத்தமிழ் நூல்களாக முதுநாரை, முதுகுருகு, கலரியாவிரை, சிற்றிசை, பேரிசை, பரிபாடல், பெருநாரை, பெரும்குருகு, பஞ்சமரபு, பஞ்சபாரதியம், தாளசமுத்திரம், கச்சபுடவெண்பா, இசைநுணுக்கம், தளவகையோத்து, இசைத்தமிழ் செய்யுற்றுறைக்கோவை என்பனவாகும். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும், அவர் மனைவியார். மதங்க சூளாமணியும், தேவாரத்திற்குரிய பண் அமைத்துப்பாடினர், பரப்பினர். இதனாற்றான்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

விபுலானந்த அடிகள் தாம் எழுதிய இசை நூலுக்கு மதங்க கௌமணி என பெயரிட்டார். அருணகிரி நாதர் திருப்புகழ்பாடி இசைத்தமிழ் வளர்த்தார்.

யாழ்வகை

பேரியாழ் 21 நரம்புகள், மகரயாழ் 17 நரம்புகள், சகோடயாழ் 16 நரம்புகள், செங்கோட்டியாழ் 7 நரம்புகள். மயில்வாகனம் எனப்பட்ட விபுலானந்த அடிகளார் சிலப்பதிகாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு யாழ் நூலைத் தொகுத்துள்ளார்.

குழல்வகை

புல்லாங்குழல், வேயங்குழல், வங்கியம், வேணு எனப்பெயர் பெறும். இவை மூங்கில், வெண்கலம், செங்காலி, கருங்காலி போன்றவற்றால் செய்யப்படும். மூங்கில் உயர்தரம், வெய்கலம் நடுத்தரம், மற்றவை கீழ்த்தரம்.

முழவு

இவை தோற்கருவிகளாகும். இவை அகமுழவு: மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை, கரடிகை, பொரிகை, படாகம், குடமுழா என்பன. அகப்புற முழவு ஆவன தண்ணுமை, தககை, தகுனிச்சம். புறமுழவு, கணப்பறை மட்டும். புறப்புறமுழவு, நெய்தற்பறை மட்டும். பண்ணமை முழவு, நிசானம், துடுகை, முரசு, திமிலை ஆகியன. நாண் முழவு நாழிகைப்பறை மட்டும். காலை முழவு துடி, ஆகியவையாகும்.

ஏழிசை

ஏழிசைகளும் தமிழில் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, விளரி, தாரம் இளி எனப்படும். இது தமிழிசையாக ஆ, ஈ, உ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ என்ற ஏழிசையாகும். இவ்வேழு முத்தும் ஏழிசைக்குரியதென்று “திவாகர நிகண்டு” மெய்ப்பிக்கும். இதையே வடமொழியாளர் சடசம், ரிடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிதாதம் எனப்பெயரிட்டு ச, ரி, க, ம, ப, த, நி எனச் சுரவரிசையிட்டனர். ஏழிசைக்கு 22 அலகுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 4, 4, 3, 2, 4, 3, 2. இவ்விசை வரிசையை கோவை என்பர். இவ்வரிசையமைப்பு ஆயப்பாலை, சதுரப்பாலை, வட்டப்பாலை, திரிகோணப்பாலை என நால்வகைப்படும். இவ்வாறு பிறக்கும் இசையின்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

எண்ணிக்கை 11991 (ஆய்வுக்குரியது) ஆகும். இன்னும் எத்தனையோ இசை நுணுக்கங்கள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. இசை இலக்கணத்தில் கவிஞன், பாடலாசிரியன், ஆடலாசிரியன், யாழ், குழல், முழவு, ஆசிரியன் அமைதியும், இன்னும் பல அமைதிகளும் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவை விரிக்கப்பெருகும், நெஞ்சு இளகும். அழிந்துபோன இசை நூல்கள் ஏராளம்.இங்கு கூறியவற்றால் தமிழிசையின் பெருமையும், தமிழின் பரந்துபட்ட செம்மையும், செழுமையையும் செறிவையும், செப்பத்தையும் கண்டு பெருமைகொள்ளலாம்.

2.5.0 தமிழர் வானியல்

உலகின் சிறந்த தொல்வானியல் அறிஞரான பேராசிரியர் ஓ.நியூகெபாவர் சிந்துவெளியின் அகழ்வின் போது தமிழர்களின் வானியலின் தோற்றுவாய், அப்பண்பாட்டில் காணப்படுவதாக அறுதியிட்டுக்கூறினார். இவர் போன்றோர் கூறியவற்றை வைத்து அதை மேலும் ஆய்ந்தறிந்து இன்னும் அழுத்தம் திருத்தமாக பெண்டி ஆல்ட்டோ என்னும் அறிஞர் பின்வருமாறு கூறுவார்.

சிந்துவெளி எழுத்துக்களில் வரும் ஒன்பது கோள்களில் இரண்டு கோள்களான சேய்மீனையும் (செவ்வாய்), மைமீனையும் (காரி-சனி) அவற்றுடன் ஆடவை போன்ற ஓரைகளையும் நாங்கள் இதுவரை கண்டறிய முடிந்துள்ளது என்பார். சிந்துவெளி எழுத்துக்களை கணிப்பி (கொம்பியூட்டர்) கொண்டு படித்து அவை யாவும் தமிழ் எழுத்துக்களே என நிறுவியவரும் இப் பின்னிய நாட்டு அறிஞர்களில் ஒருவரான பெண்டி என்ற ஒருவரே ஆவார்.

இச்சிந்துவெளி நாகரிகம் தமிழர்களின் முதல் நாகரிகம் அல்ல வழி நாகரிகமே. எனவே இதை இவர்கள் தென் பண்பாட்டில் தேட வேண்டும். ஆனாலும் இது தமிழ் வானியலையும் கணியத்தையும் உலகெங்கும் உள்ள வானியல் - கணிய மரபின் ஊற்றுக்கண் என்பதை வெளிப்படுத்த போதுமாய் உள்ளது.

தொல் பழங்காலத்தில் கணியத்திலும் வானியலிலும் வல்லவர்களாய் தமிழர்கள் இருந்ததினால் இவர்களைக் கணியர்கள் என்றே அழைத்தனர். பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்வியலில் நாள் கோல் பார்க்கும் நா.வை.குமரிவேந்தன்

கணியர்களாகவும், காலக்கணிதர்களாகவும் (ஐந்திரம் ஆகிய பஞ்சாங்கம் பார்ப்போர்), கல்வி ஆசான்களாகவும் விளங்கினர். இவர்களை வள்ளுவக் கணியர்கள் என்றும் பார்ப்பார் என்றும் கூறும் வழக்கம் இருந்தது. இதை தொல்காப்பிய நூற்பா எடுத்துரைக்கும் “காம நிலை உணர்த்தலும்.... ஆவடு பட்ட நிமித்தம் கூறலும்....” எனத் தெளிவுடன் கூறும். தொல்காப்பிய பாயிரம் பாடிய பனம் பாரனார் தொல்காப்பியரை “ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர்” என கூறுவது. கணிய நூல்களைக் கற்றுத்தேர்ந்தார் என்ற பொருளிலே ஆகும். பஞ்சாங்கம் என்பது ஐந்தொகுதி (உறுப்பு)களையே உணர்த்தும்

அவையாவன

1. திங்கள் நாட்கள்/திங்களின் பக்கங்கள்/கலைகள்
2. கிழமை (வாரம்) என்று அழைக்கப்படும் ஞாயிறு நாட்கள்
3. நாள் மீன்களின் உடுக்காலங்கள் (நட்சத்திரங்கள்)
4. உடுக்களும், கோள்களும் ஒன்றோடு ஒன்று புணர்தலை அல்லது ஒருங்குதல் பற்றிய ஓகம் (யோகம்)
5. கணிய / வானியல் /கணக்குகளைக் குறிக்கும் கரணம்

கணியத்தில் வரும் ஓகம் ஞாயிறு மண்டலத்தில்/திங்கள் மண்டலத்தில் வரும் 27பிரிவுகளையும் விளக்குகின்றது. இவ்விருவத்தேழு கூறுகளும் ஒவ்வொரு நாள்மீனுக்குரியவை. (13° 20') இருக்கும் என்பார். இக்கணிய வானியல் அறிவை வேத வடமொழியாளர் தமதாக்கிக்கொண்டு இம்மீன்களுக்கு சமற்கிருத பெயர்களை பிற்காலத்தில் இட்டனர் ஆனால் 26வது நாள் மீன் தமிழ்ப்பெயரின் கருத்து விளங்காததால் அதை மட்டும் ஐந்திரம் என்ற பெயரிலே விட்டு விட்டதானது வடவர் தமிழரிடமிருந்து தட்டிப்பறித்த செயலை சான்றுகாட்டப்போதுமானதாகும்.

2.5.1 கணிய வானியல்

கணிய வானியல் அறிவடங்கிய ஐந்தொகுதியாகிய கணிய நூலையே (பஞ்சாங்கம்) ஐந்திரம் என்னும் பனம்பாரனாரின் தொல்காப்பியப் பாயிரம் கூறும். மேலை வானியலில் வரும் அல்பா அன்றோ மிடேய்

அல்லது அல்பரெட்சு என்னும் உடுவையே தமிழ்க் கணியத்தில் ஐந்திரம் (மகேந்திரம்) என்பர் இதை தென்தீ என்பதும் உண்டு.

ஐந்திரம் அடங்கிய “அன்றோ மிடேய்” உடுக்கூட்டத்திற்கு தேவையானி (தேவையானை) என்ற பெயரும் இருக்கிறதாம். இவர் அசுரர்களின் ஆசான். வெள்ளிக்கோளின் மகன் என கூறப்படுவதிலிருந்து இவ் உடுக்கூட்டத்தை முதலில் அடையாளம் கண்டவர்கள் தமிழர்களே என்பதில் ஐயமில்லை.

பல உடுக்களை (நாள் மீன்கள்) கொண்டது ஓரை என கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஓரையிலும் உடுக்கள் பரவியிருக்கும் வடிவே அவற்றின் பெயர்களாக தமிழ் வானியல் கணியர்களால் வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

சுறா (மீன்) வடிவத்தில் நான்மீன்கள் வானில் காணப்படுவதால் அதற்கு தமிழில் “சுறவம்” என்று கூறி ஒரு ஆண்டின் முதல்மாதமாக்கினர். அடுத்து கும்பம் (குடை வடிவம்), மீனம் (மீன் வடிவம்), மேழம் (மே என்று கத்தும் ஆட்டின் வடிவம்) விடை (எருது), ஆடவை (ஆண்குறி), கடகம் (நண்டு), மடங்கல் (சிங்கம்) கன்னி (பெண்) துலை (சமன்கோல்), நளி (தேள்), சிலை (சிற்பம்) இவ்வடிவங்களில் வானில் இவ்உடுக்கூட்டங்கள் காணப்பட்டதால் இவற்றிற்கு இப்பெயர்கள் தமிழ் வானியல் கணியர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. வானியல் வேறு கணியியல் வேறு. ஆனால் இவை இரண்டையும் ஒட்ட வைத்ததால் உருவானது இன்றைய பஞ்சாங்கம்

ஐந்தொகுதி எனும் ஐந்திரம் ஆய்வறிஞர் வெங்காளூர் குணா அவர்கள் தமது வள்ளுவத்தின் வீழ்ச்சி எனும் நூலில் வள்ளுவமும், கணியமும் எனும் தலைப்பின் (பக்கம் 127) கீழ் கூறும் போது இயற்பியத்தையும், ஊழியலையும் வினை மறுப்பியத்தையும் அடிப்படையாகக்கொண்ட அறிவியல் மெய்யியலாகிய நல்வாழ்வினர் (ஆசீவகம்) கணியம் என்னும் பொய் அறிவியலில் ஏன்? எப்படி? மாட்டிக்கொண்டனர் என்னும் வினாவைத் தொடுப்பார். பொய்மைகளையும், புனைவுகளை கற்பனைகளை நம்பும் அளவுக்கு தமிழர்கள் உண்மைக்கு, அறிவுக்கு முதன்மை தருவதில்லை தான் என்செய்வது.

இது இன்று நேற்றல்ல தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்து முன்பிருந்து நடைமுறையில் உள்ள செயற்பாடு.

“மறைந்த வொழுக்கத் தோரையும் நாளும்
துறந்த வொழுக்கம் கிழவோர்க்கில்லை.

என்பார் தொல்காப்பியர், அதாவது களவொழுக்கத்தை(வருக்கும் தெரியாது தலைவன் தலைவி கூடுவதை) கொண்டிருந்தபோதும் ஓரையும் , நாள்மீனும் பார்க்காது. தலைமகன் இருக்கக்கூடாது என்பதை இது உணர்த்தும். இது 4000-3000 ஆண்டுகளுக்கு மேலான மரபணுவாயிலான (கொடிவழி) தொடரும் ஒரு அறியாமை, புரியாமை செயற்பாடே எனலாம்.

வள்ளுவக் கணியர்கள் வடித்த வானியலில் விண்ணானம் (பின் விஞ்ஞானம் ஆகிற்று.) நிழற் சாயையை வைத்து பொழுது, நாள், கோள் என்பன கணக்கிடப்பட்டன. சாயை என்பது சாயும் நிழல் எனப்பொருள்படும். தமிழ்க்கணக்கியலின் அடிப்படை இச்சாயை எனும் சொல்லேயாகும். ஞாயிற்றின் பெயர்ச்சியை அளக்க நட்புவைத்த குச்சியை (கம்பை) உழுவன்குச்சி என்பர். இதை வைத்து நாள் கோள் பெயர்ச்சிகளை கணக்கிட்டு வந்தனர். சாய் -சாயை-சாய்வு-சாயனம் என நிழலவைத்து வானியல் துறைத்சொற்கள் தமிழில் பிறந்துள்ளன. இத்தூயத் தமிழ்ச்சொல்லே தமிழிலக்கண மரபின்படி சாயனை ஆகி கணக்கியலில் சயின் என்ற குறியீட்டைச் சுட்டும். இப்படி வானியலில் கணக்கியல் விரிந்துகொண்டேபோகும். இதை உற்று நோக்கினால் வானியலின் மூலவர் தமிழர்களே என்பதை புரிந்துகொள்ள முடியும். (விரிவஞ்சி நிறுத்தப்படுகிறது) வடமொழியாளர் தொல்தமிழரிடம் தட்டிப்பறித்ததை பின் ஐரோப்பியர் தட்டிப்பறித்து சென்றனர் எனலாம்.

2.6.0 தமிழர் ஆண்டு முறைகள்

பண்டைத் தமிழர்கள் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பல ஆண்டுமுறைகளை வகுத்து அளித்துள்ளனர். இன்று காணும் ஐரோப்பியர் நாட்காட்டி முறையும்கூட தமிழர்களின் நாட்காட்டி முறையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டதே. ஊவா மாத ஆண்டுமுறை, ஞாயிறு உடுமாத ஆண்டுமுறை, வியாழன் மாத ஆண்டுமுறை, திங்கள் ஞாயிறு உவாமாத நா.வை.குமரிவேந்தன்

ஆண்டுமுறை, தொல்காப்பிய ஆண்டுமுறை, மலையாள பரசுராம ஆண்டுமுறை, திங்கள் உடுமாத ஆண்டுமுறை, வெப்ப மண்டில ஆண்டுமுறை எனப்பலவாகும். இதல் ஞாயிற்று ஆண்டுமுறையே வரலாற்றின் மீதும் அறிவியலின் மீதும் தன் அடிச்சுவட்டைப் பதித்துள்ளது. இதைப்பண்டைஇலத்தீன், கிரேக்கப்பண்பாடுகளும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. ஞாயிற்று ஆண்டுமுறையுடன் திங்கள் ஆண்டுமுறையை ஒட்ட வைத்ததால் வந்ததே இந்த ஐரோப்பிய ஆண்டுமுறை. இதைச் சுட்டும் கில்பர்ட் சிலேட்டர் வியக்கத்தக்க முறையில் தமிழரால் அமைக்கப் பெற்றுள்ள இந்த ஞாற்றாண்டு நாட்காட்டியைக் கண்டு மலைத்து நிற்கின்றார். இது ஒரு சமயம் சாரா ஆண்டுமுறையெனவும் பகர்வார்(விரிக்கப் பெருகும்).

2.7.0 ஞாலம் தழுவிமொழி

ஞால முதன்மொழி ஆய்வுக்கு தமிழ் மூலங்கள்(வேர்கள்) இன்றியமையாதவை. முனைவர் கால்டுவெல் ஐயரில் தொடங்கி நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர், தேவநேயப்பாவாணர், அருளி, அரசேந்திரன் போன்றோரின் ஆய்வுகளில் இருந்தும் இதை உறுதிசெய்ய முடியும்.

சுட்டுச்சொற்கள்: இவன், அவன், உவன் போன்ற சொற்கள் மொழியின் பிள்ளமைக் காலத்திலேயே தோன்றிய பின்னரே அவற்றிலிருந்து இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகள் தோன்றிக் காலப்போக்கில் திரிந்திருக்கவேண்டும் என்பார் “தமிழிய(திராவிட) ஒப்பிலக்கணம்” கண்ட கார்டுவெல் ஐயர் அவர்கள்.

பகரச் சொற்கள்: யான், நான், அவுத்திரேலியபழங்குடிமக்கள்மொழியில் நான், ஞான் என்றும், வடஅமெரிக்க இந்திய மொழியில் சில நே என்றும், கிரிக்கில் கியான் என்றும், நீ, நும் என்பது எலாமைட் மொழியில் நீ, நும் என்றும், சீனமொழியில் நீ என்றும் வழங்கும்.

இடப்பெயர்களும், இடப்பெயர் ஈறுகளும்: ஊர், மனை, இல், பாடி, பட்டி, பேட்டை, கோட்டை போன்ற பல தமிழிய(திராவிட) இடப்பெயர்கள், ஈறுகள் உலகின் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. ஐரோப்பாவில் காணப்படும் பல ஆறுகளின் ஈற்றுப்பு “ஆர்” தொல் தமிழ்ச் சொல்லாகிய யாறு, ஆறு என்பதின் எச்சமென்பர்.

உறவுப்பெயர்கள்: அம்மா என்னும் சொல்லும் ,அதன் திரிபுகளும் எவ்வாறு உலகின் அனைத்து மொழிக் குடும்பங்களின் இடையேயும் வழங்குகின்றது என்பதை அருளியின் பெற்றோரைப் பற்றி (1989) என்னும் நூலில் காணலாம். அப்பன், அத்தன் என்னும் தந்தையைக் குறிக்கும் சொற்களும் மங்கோலியன், அரமாய் போன்ற மொழிகளில் அப்பா என்றும், பாச்சுக்கு, துருக்கி, பழைய எகிப்து, கங்கேரியன், கொசோவா,, பியியன் மொழிகளில் அத்தா என்றும், காணப்படுகிறது. ககோலாவின் துராலயன் சொல்லடைவு (1997) நூலில் முதன்மையான ஒட்டுநிலை மொழிகளிடையே வேர்ச்சொல் ஒற்றுமை என்னும் தலைப்பில் தமிழிய (திராவிட), ஊராலிக், அல்டாய்க் குடும்பங்கள் யப்பானியம், கோசுவோ ஆகியவற்றிற்கிடையேயான பொதுவான அடிப்படைச் சொற்களைத் தந்துள்ளார். தொல்துராலயன் மொழியில் இருந்தனவாக அவர் கருதும் அடிப்படைச் சொற்கள் : என்னு (எண்ணு) - அடையாளம், கா - காவல், இளி (இழி) - பழித்துரை, கல் - கல், கரு - கருப்பு, கொல - கொல், நால் - நான்கு, நார் - கயிறு போன்றன.

வேறு சில அடிப்படைச் சொற்கள்: சுவேதெசு குறித்த மெல் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லோடு தொடர்படையவை, சமோவாமொழி - மாலு, பாச்சுக்கு - மல்பா, அரேபியம் - மல்த், செசென் - மீலின், இலத்தீன் - மாலிசு, உரூசியன் - மியில்லி, ஆங்கிலம் - மைல்டு என்பனவாகும்.

கு.அரசேந்திரனின் (2001) உலகம் பரவிய தமிழின் வேர் என்ற நூலில் கல், கல்லிலிருந்து தமிழில் கிளைத்த முதல்நிலை, இரண்டாம் நிலை, மூன்றாம் நிலைச் சொல்லாக்கங்களும் அவற்றோடு தொடர்புடைய ஞாலமொழிகளில் காணப்படும் ஆயிரக்கணக்கான சொற்களும் பட்டியலிடப்படும் காணப்படுகிறதாம்.

இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பமும் அதனுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய மொழிக் குடும்பங்களும் என்னும் கிரின்பெர்கின்(2000) நூலில் அவர் எட்டு இன மொழிகளுக்கிடையில் (யூரோசியாடிக் பெருங்குடும்பம்) முதன்மையான ஒப்புமைகள் 72 ஐக் கண்டுள்ளார். அவற்றில் 26 இக்கு மேற்பட்டவை தமிழ்மொழியிலும் உள்ளமையை வெளிப்படுத்துகின்றது என்கின்றனர் அறிஞர்(உலகமொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் என்னும் நூலில்).

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

ஞால முதன்மொழியாயினும் சரி, அதனின்றி கிளைத்த மொழிகளாயினும் சரி அவைபற்றி அறிவதற்கான திறவுகோல் தமிழ்வேற்சொற்களில் தான் உள்ளன என்பதை நல்லூர் ஞானப்பிரகாச அடிகளார் பின்வருமாறு கூறுவார்: இந்தோ ஐரோப்பிய மொழி வேர்கள் பொருள் தொடர்பற்ற குறியீடுகள் தாம். தமிழிய(திராவிட) வேர்களோவெனின் ஐயத்திற்கிடமின்றி பொருளையும் காரணத்தையும் காட்டும் உயிரோட்டமுள்ள முளைக் கருபோலத் தோன்றும், எந்தக் கருத்தோட்டத்தில் பல்வேறு சொற்கள் உருவாகின என்பதைத் துல்லியமாகக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இத்தன்மை இந்தோ ஐரோப்பிய மொழி வேர்களுக்கு இல்லாததால் அவை இருள்மண்டிய, பொருளற்ற வெறும் ஒலிக் குவியல்களாகவே தோன்றும். அவற்றிற்கு தெளிவு தந்து, ஒளியூட்டி, உயிருட்டம் தரக்கூடியவை தமிழிய (திராவிட) மொழி வேர்கள் தாமமென்பார்.

உலகமொழிகளுக்கு எல்லாம் அடியூற்றாய் இருக்கக்கூடியது ஒருமொழியே என்றும் அதற்கு இன்று அண்மையாய் இருப்பவை தமிழ் மொழியும், குவாலியாமொழி என்னும் ஆபிரிக்க மொழியுமென உலக மொழியியல் அறிஞர்கள் அறைகூவுகின்றனர்.

வாழ்க உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்!

குறிப்பு: வடஎழுத்துக்கள், வடசொற்கள், கிரந்த எழுத்துக்கள் முடிந்தவரை தவிர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலுக்குத் துணை நின்ற நூல்கள்

தமிழர் இயங்கியல்	- பேராசிரியர்.க.நெடுஞ்செழியன்
தொல்காப்பியத்தெளிவுரை	- முனைவர்.ச.வே.சுப்பிரமணியம்
உலக மொழிகளில் தமிழ்	- முனைவர்.பி.இராமச்சந்திரன்
உலக அறிஞர் பார்வையில் தமிழ்	- பி.இராமநாதன்
தொன்மைச் செம்மொழி தமிழ்	- பி.இராமநாதன்
தமிழிலக்கிய வரலாறு	- பேராசிரியர் கூரியநாராயண சாத்திரி
இந்திய வரலாற்றில்	- பொறிஞர் குமரிமைந்தன்
ஆசீவகம்	- பேராசிரியர் க.நெடுஞ்செழியன்
தமிழர் வரலாறு	- ஆய்வறிஞர்.குணா
வள்ளுவத்தின் வீழ்ச்சி	- ஆய்வறிஞர்.குணா
தொல்காப்பியத்தின் காலம்	- ஆய்வறிஞர்.குணா
மதுரை எரிகிறது	- நாவை குமரிவேந்தன்
முதல்மொழி	} - தமிழ்நாட்டுச் சிற்றிதழ்கள் (தமிழ் மாதிகைகள்)
தெளிதமிழ்	
தமிழ்நேயம்	

உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ் பிழைதிருத்தம்

பக்கம் பந்தி சரியான சொல்			பிழையான சொல்
06	03	விதிகளாக	விதிகளா
21	02	ஊடுருவ	ஊடுவ
33	02	வெளிப்படுத்தும்	வெளிப்படுத்தம்
36	01	பயன்படுகின்றன	பயன்படுகின்றன்
42	01	எழுத்துக்கள்	எழுத்துக்கள்
51	01	ஊர்வன	ஊர்வன்
53	02	இலக்கியப்	இலக்கயப்
53	02	இலக்கியம்	இலக்கயம்
60	02	கேளிர்	கேளீர்
77	02	அகத்திணை	அகத்துணை
86	01	முதன்மையாக	முதன்மையக
92	01	யாக்கைக்கு எல்லாம்	யாக்கை கெய்லாம்
92	01	படைத்திசினோரே	படைத்திசினோரே
94	01	கோட்பாட்டாளராக
94	02	என்னும்	என்றும்
96	01	சார்ந்த	சாரந்த
96	01	பிடித்துக்காட்டுகின்றது	பிடித்தக்காட்டுகின்றது
100	02	பேச்சுக்கலையையும்	பேச்சுக்களையும்
100	02	என்னும்	என்றும்
106	02	தமிழர்களுடன்	தமிழர்களுடன்
111	05	கோள்	கோல்
115	01	ஞாயிற்றாண்டு	ஞாற்றாண்டு

இந்தியதின் வெளிவந்த ஈழங்கள் ...

- ◆ பெய்வென்பெய்யும் மழை
- ◆ ஒருங்கிருக்கை (யோகாசன) நெறி
- ◆ அகனின் விழிப்புக் கதைகள்
- ◆ தமிழியச் சான்றோர்
- ◆ மதுரை எரிகிறது
- ◆ உலக உயர்தனிச் செம்மொழி செந்தமிழ்
- ◆ தமிழர் இலக்கிய இலக்கணம் (ஓர் அறிமுகம்)
- ◆ தமிழர் மெய்யியல் கோட்டுபாடு திருக்குறள் ஓவல்வநூல்கள்

இத்தாலியில் கி.மு.1000-300க்கும் இடையில் பேசப்பட்ட எதிருக்கன் மொழியும் தமிழியமொழியே

கி.மு.2000க்கு முன் ஐரோப்பாவில் பேசப்பட்ட, மொழிகளுள் பாச்சுக்கு என்னும் மொழி தமிழிய மொழி (சீபெயின்)

அத்ததக்கர் பேசிய நடுவாழில்மொழி, யுவாடன் பகுதியில் பேசப்படும் மாயாமொழி பெருநாட்டில் பேசப்படும் கோகவாமொழிகளுக்கும் தமிழிய மொழிக்கும் பல ஒற்றுமை உண்டு

வெளிவா இருப்பவை

- ◆ தொடக்க காலக் கல்வியற் சான்றோர் - 01 (நெடுந்தீவின் வாழ்வியல் வரலாறு)
- ◆ தொல் தமிழர் (இலங்கை)
- ◆ தமிழ்த் தூய்மை
- ◆ தமிழியற் சான்றோர் பகுதி 02, 03
- ◆ திருக்குறள் சிந்தனைகள்

வானி கணவிய் புதியகம்

இல.85 கந்தசாமி கோவில் வீதி, வவனியா.

தொ.பே. 024 2223658 Email:vaaniprinting@gmail.com